

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

A man in a tuxedo with a bow tie and a sheriff's star on his lapel stands next to a woman in a black lace bra. The man's hand is on the woman's hip. The background is dark.

THE
FINAL
TEMPTATION

MEN OF HONOR SERIES - BOOK 4

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Son Ayartma

Onurlu Adamlar Serisi

K.C. LYNN

The Final Temptation Telif

Hakkı © 2015 K.C. LYNN

EPUB Baskısı

Yayınlayan: K.C. LYNN

Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılarının kullanımı dışında, bu kitabın veya bölümlerinin yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sevgili okuyucu,

İşte, *Onurlu Adamlar* serisinin son kitabı -Kayla ve Cooper'ın hikâyesi. Benden onların hikâyesini isteyen herkese teşekkür etmeliyim. Onlar için bir hikaye yazmayı hiç düşünmemiştim ama *Fighting Temptation* yayınlandıktan kısa bir süre sonra Kayla ve Cooper'ı ne kadar çok sevdiğinizi görünce bir tane yazacağımı biliyordum. Ve yazdığım için çok mutluyum. Onların hikayesi diğerlerinden çok farklı, ama ben onu da aynı derecede çok seviyorum. Diğer kitaplarım gerilim ve her türlü yürek burkan duygularla doludur, ancak bunun hafif, eğlenceli, seksi bir okuma olmasını amaçladım. Güzel bir değişiklik oldu ve hem Cooper'a hem de Kayla'ya daha da aşık oldum.

Size bu mektubu yazarken içimde pek çok duygu var - heyecan, gerginlik ve biraz da üzüntü -Çünkü bu benim için her şeyi başlatan seriydi. Bana böylesine harika, sadık okuyucular ve ömür boyu süreceğini bildiğim dostlar kazandıran seriydi.

Beni yakından takip edenler, bu kitabın *Men Of Honor* serisinin son kitabı olmasına rağmen, bu karakterleri son görüşümüz olmadığını biliyorsunuz. (Tanrıya şükür, çünkü henüz bırakmaya hazır değilim.) *Acts Of Honor* beş kitaptan oluşacak bir yan seri olacak, Anna ve Logan ilki olacak. Web siteme göz atmaktan çekinmeyin: www.authorkclynn.com *Gelecek Kitaplar* altında bu seri ve gelecek olanlar hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Teaser ve sneak peek'ler için Facebook sayfamı takip etmeyi unutmayın: www.facebook.com/pages/Author-KC-LYNN/575868539173061

Umarım hepiniz Kayla ve Cooper'ın hikayesini benim kadar seviyorsunuzdur ve onlara hak ettiklerini verdiğimi düşünüyorsunuzdur. Tüm sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Umarım beni nezaketle oturttuğunuz bu kaidenin üzerinde yaşamaya devam ederim.

Çok sevgiler,
Yazar K.C. Lynn XO!

Adanmışlık

Bu kitap yıldızın kendisine, kızım Kayla'ya adanmıştır. Kayla, en başından beri yanımdaydın ve başarım için beni destekledin. Seni *Fighting Temptation*'a yazdığımda ve sana ateşli bir polis erkek arkadaş verdiğimde, okuyucularımın sana aşık olacağını ve kendi hikayene sahip olmanı isteyeceklerini kim bilebilirdi? Yine de şaşırmadım, seni sevmek çok kolay. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Helius'ta çalışırken başıma gelen en iyi şey
Seninle tanışmak.

Daha fazla uzatmadan, bu sizin için.

Seni sonsuza dek seviyorum.

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Sevgili Okuyucu

İthafı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Teşekkür

BÖLÜM 1

Kayla

Hayatta sonsuza dek hatırlayacağımız bazı anlar vardır. Bazıları çocukluğumuzdan unutulmaz bir doğum günü olabilir, diğerlerinden biraz daha fazla göze çarpan bir doğum günü; ilk öptüğünüz çocukla yaşadığınız o garip an; ya da en iyi arkadaşınızla ağlayacak kadar çok güldüğünüz zamanlar. Ya da Julia'nın ve benim durumumda, aptalca fikirlerim ve öfkeli hallerim sayesinde başımızı büyük belalara soktuğum zamanlar. Bir de hayatınızın akışını değiştiren anlar vardır. Sizi o kadar derinden etkilemişlerdir ki, onları her düşündüğünüzde o anda hissettiklerinizi yıllar önce hissettiğiniz kadar güçlü bir şekilde hissedebilirsiniz.

O anlardan birkaçına sahip olacak kadar şanslıyım ve bunlardan biri de mezuniyet balomun olduğu geceydi. Gerçi on iki yıllık okul hayatımı başarıyla tamamladığım için değil, hayır. Çünkü o gece, on dört yaşımdan beri aşık olduğum adamın duygularına karşılık verdiğini öğrendiğim geceydi. Yan komşum olan ve ergenlik hormonlarımı düzenli olarak baştan çıkaran adam. O doğuştan yakışıklı bir adamdı, delicesine yakışıklı, o kadar seksi ki bu kadar iyi görünmek yasadışı olmalıydı. Ona yaklaşan her kızın donuna kadar etkileyebilirdi... *O kısmı düşünme Kayla.*

Sporda doğuştan yetenekliydi, okulda başarılıydı ve herkes tarafından seviliyordu - hala da öyle. *Komşunun Amerikan çocuğu* terimini bilir misiniz? İşte o Cooper McKay'di. Ama az önce saydığım özellikler ona aşık olma nedenimin sadece çok küçük bir kısmı. Cooper'da en çok sevdiğim şey - tabii ki nefis vücudu dışında - kalbidir. O tanıdığım en onurlu ve cesur adam. Her gün hayatını tehlikeye atan bir adam ve bunu yaparken de çok iyi görünüyor, üniforması ve her şeyiyle... *Kafanı çukurdan çıkar, Kayla.*

Tamam, tüm ciddiyetimle söylüyorum, ona delicesine aşık olmamı sağlayan şey dürüstlüğüdür. Benimle ilgilenmesi ve beni, arkadaşlarımı ve Sunset Bay'in diğer tüm vatandaşlarını koruması. Gladys ne zaman birinin külotunu çaldığını düşünse, adam büyükannemin huzurevine gidiyor. Bunu yapabilecek kaç erkek tanırıyorsunuz? Hiç, sıfır, sıfır, nada- ama benim Coop'um yapar. Gladys'in iyi kalpli şerifi defalarca aramasının gerçek nedenini hepimiz biliyoruz ve bunun nedeni birinin külotunu çaldığını düşünmesi değil. Sadece mallara bir göz atmak istiyor ve onu gerçekten suçlayabilir misiniz? Ben kesinlikle suçlamıyorum. Gerçi kırk yaş daha genç olsaydı ve Megan Fox gibi görünseydi, o kaltakla konuşuyor olurduk.

"Çok güzel görünüyorsun Kayla," diyor Grace usulca, düşüncelerimin arasına girerek. Arkamda dururken aynadaki yansımasına gülümsüyorum. "Teşekkürler, Grace."

Bugün hayatımdaki bu unutulmaz anlara bir yenisini daha ekleyeceğim, çünkü sonunda deliler gibi aşık olduğum adamla evleneceğim. Küçüklüğümden beri bu günün hayalini kurdum ve itiraf etmeliyim ki yansımana baktığımda gördüğüm şey tam da kendimi hayal ettiğim gibi. Beyaz, straplez, kabarık elbisem, yüksek duvağım ve şık ayakkabılarımla kendimi modern bir Külkedisi gibi hissediyorum. Güzel bir açık hava bahçesine sahip olan seçtiğimiz plantasyonu ve tabii ki

Kendi beyaz atlı prensim, hayallerimdeki düğün gerçek oldu. Gerçi Cooper bir prens için biraz daha kaba saba biri ama bahse girerim beyaz atlı prens Coop'un ağzıyla yapabildiklerinin yarısını bile yapamaz...

"Bayan Gwace zayıf. Çok güzel görünüyorsun," diye araya giriyor Ruthie ve benim sapkın düşüncelerimin önünü kesiyor. Gülümseyerek arkamı dönüyorum ve onun seviyesine iniyorum.

"Sen de çok güzel görünüyorsun, Ruthie.

Çiçekçi kızım olmayı kabul ettiğin için ve berenden ayrıldığın için teşekkür ederim. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama söz veriyorum, tören ve resimler biter bitmez bereni geri takabilirsin."

Bana kocaman, aralık dişli bir sırıtış atıyor. "Pwobwem yok. Koca adamla bunun hakkında konuştuk ve sadece bir gün için küçük bir fedakârlık olduğuna karar verdik." Onun ve Cade'in bere takıntısının ne kadar ciddi olduğunu bildiğimiz için hepimiz kıkırdıyoruz. Tıpkı onun gibi olmaya çalışması çok sevimli.

Bu odada etrafımı saran güzel hanımlara bakıyorum ve kendimi çok kutsanmış hissediyorum. Grace, Katelyn ve Faith nedimelerim olmayı kabul ederken, Ruthie ve Annabelle de çiçekçi kızlarım oldular. Ve tabii ki Julia da baş nedimem. Hepsi pembe, ipek, straplez elbiseleri içinde göz kamaştırıcı görünüyorlar ve biliyorum ki erkekler de pembe kravatlarıyla onlara çok güzel iltifat edecekler. Bu düşünceyle dudaklarımın bir sırıtışla eğildiğini hissediyorum. Eminim erkekler sabahdan beri bu konuda homurdanıp duruyordu ama Coop beni mutlu ettiği için sustu. Onun hakkında çok sevdiğim diğer şeylerden biri de bu.

Banyo kapısı açılıp da karşımda gülümseyen Julia'yı görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bana söyleyeceklerini beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Ee? Ne yazıyor?" Diye soruyorum ama yüz ifadesinden cevabı zaten biliyorum.

"Olumlu," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Ben ona bakarken odayı sessizlik kaplıyor. Herkes ne bekleyeceğini bilmeden tepkimi bekliyor. "Pozitif mi?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarlıyorum. Başını sallıyor. Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımın gözlerimi bulandırdığını hissediyorum ama makyajımı bozmak istemediğim için onları tutuyorum. Yanına gidip hamilelik testini elinden alıyorum ve mavi artı işaretine bakıyorum. "Aman Tanrım. Coop ve benim bir bebeğimiz olacak," diye fısıldıyorum.

Kızlar sessiz kalıyor, tepkimi ölçmeye çalışıyorlar. Sonunda sessizliği bozan Katelyn oldu. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Bir an için bunu düşündüm. "Gerçekten çok şaşırdım. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Doğum kontrol hapını daha geçen ay bıraktım ve genellikle sisteminizden çıkmasının biraz zaman aldığını duymuştum." Duraksıyorum ve sonra gülümseyerek hepsine bakıyorum. "Ama gerçekten çok mutluyum."

Herkes koşarak yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Tebrikler Kayla, hem senin hem de Cooper adına çok mutluyum," diyor Faith, sesi her zamanki gibi yumuşak ve içten.

Grace araya girmeden önce bir anlaşma korusu oluşuyor. "Birlikte bebek sahibi olacağımıza inanamıyorum. Bu çok heyecan verici, Kayla." Grace ve Sawyer geçen ay sadece hamile olduklarını değil, aynı zamanda ikizleri olacağını da öğrendiler.

"Annabelle'in daha fazla oyun arkadaşı olacağı için çok heyecanlıyım," diye ekliyor Julia.

"Ben de." Yanına gidip yatağın ucuna oturuyorum ve hâlâ şokta hissederek teste bakıyorum. Gerçi sanırım şaşırmamalıydım. Son birkaç gündür bundan şüpheleniyordum.

"Sence Cooper ne diyecek?" Katelyn yanımdaki koltuğa otururken soruyor.

Kendimi kötü hissediyorum, buradaki herkes ondan önce biliyor ama bu sabah erken saatlerde Grace ve Julia'ya şüphelerimi dile getirdiğimde hamilelik testi yapmamı önerdiler. Öyle ya da böyle bilme ihtiyacı o kadar baskın geldi ki bekleyemedim. Bu sorunun bütün gün aklımda kalmasını istemedim.

"Bence mutlu olacak. Çok fazla beklemememiz gerektiğini konuşmuştuk, bu yüzden geçen ay doğum kontrol hapını bıraktım ama bu kadar hızlı olacağını da düşünmemiştik." Omuz silkiyorum. "Sanırım olması gereken buydu."

"Coop kendinden geçecek, bunu biliyorum," diyor Julia kendinden emin bir şekilde. "Umalım da sen doğuma girdiğinde o ve Jaxson birlikte olmasınlar. Geçen seferden sonra ne olacağını Tanrı bilir."

İkimiz de Julia Annabelle'i doğurmaya başladığında çocukların tamamen delirmiş olduklarını hatırlayarak kahkahalara boğulduk. Herkes bize şaşkınlıkla bakıyor, biz de onlara neler olduğunu anlatıyoruz. Onlara ikisinin de nasıl neredeyse bizsiz yola çıktıklarını anlatıyorum çünkü çok aceleleri vardı ve bebeğin her an Julia'dan düşeceğini düşünüyorlardı. Çok geçmeden herkes en az Julia ve benim kadar gülmeye başladı.

"Mistwer Shewiff ile nasıl tanıştınız?" Ruthie soruyor.

Hatırladıkça gülümsüyorum. "Ben on dört yaşındayken yanıma taşındı. Sonra o adam için kanca, çizgi ve platin oldu."

"Evet, yaklaşık üç yıl sonra ve bu kızın biraz itmesiyle, yoksa itmesiyle mi demeliydim," diyor Julia, kıkırdayarak beni işaret ederek.

Omuz silkiyorum ama kendi kıkırdamamı bastıramıyorum. "Ne diyebilirim ki, bir şey istediğimde ısrarcı biriyimdir ve o adamın hiç şansı yoktu. Gerçi onun da aynı şekilde hissettiğini bilmiyordum."

"Faith yatağın diğer tarafına geçip oturur ve Ruthie'yi kucağına oturması için kaldırır.

"Elbette, sizinle paylaşmayı çok isterim."

Julia kendi koltuğuna otururken "Kesinlikle eğlenceli" diye ekliyor. Grace de onu takip ediyor ve rahatına bakıyor, sonra herkes benim başlamamı bekliyor.

"Tamam, dediğim gibi, Coop ben daha on dört yaşındayken yanıma taşındı. O on yedi yaşındaydı ve size söyleyeyim, o zaman da şimdiki kadar seksiydi. Onu ilk gördüğüm gün bunaltıcı, sıcak bir yaz günüydü. Taşınma kamyonundan kutuları taşıyordu, üzerinde tişört yoktu, bronz teni ve tonlanmış kasları her hareketinde esniyordu..." Sözümü kesiyorum ve beni kocaman bir gülümsemeyle izleyen Ruthie'ye bakıyorum. Evet, bu hikâyeyi nasıl ifade edeceğime dikkat etmem gerekecek. "Her neyse..." Elimi havada kesip yoluma devam ettim. "O gün onu izlerken kendime onunla evleneceğimi söyledim. Ne pahasına olursa olsun, bunu gerçekleştirecektim." Bir an için bunu düşündüm. "Tamam, şu anda kulağa biraz ürkütücü geliyor ama unutmayın, o zamanlar on dört yaşındaydım."

"Sen de on yedi yaşındayken böyleydin," diye hatırlatıyor Julia, sesine eğlence karışmış bir şekilde. "Bu doğru," diye itiraf ediyorum, hiç utanmadan. "Ama Coop söz konusu olduğunda bunu açıklayamıyorum. Coop'a olan aşkım

on dört yaşındayken ona olan aşkım, diğer aşklarımdan farklıydı. Yıllar geçtikçe ve onu tanıdıkça, hoşlantım aşka dönüştü. Ne yazık ki, mezun olduktan sonra Jaxson'la birlikte taşındıkları için yan komşumuz olarak uzun süre yaşamadı, ama bu beni her fırsatta onu görmeye çalışmaktan alıkoymadı."

Julia kıkırdıyor ve ben sinir bozucu, duygusal ve düpedüz güzel olan bir zamana geri dönerken ona gülümseyerek bakıyorum...

Soluk gözlerle saatime bakıyorum ve geç kaldığımı fark ediyorum. "Kahretsin!" Kendimi bile şaşırtan bir hızla yataktan fırlayıp rekor bir sürede okul için hazır hale geliyorum.

Mutfığa koşuyorum ve elimde bir elmayla evden çıkmadan hemen önce annemin yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hız yapmak yok, Kayla," diye bağıyor pencereden bana. Onu umursamadan el sallıyorum, sonra Julia'ya yolda olduğumu bildiren hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Aracıma bindiğimde Cooper'ın ekip arabasının artık ailesinin evinin önüne park etmediğini fark ediyorum ve rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum bilmiyorum. Dün gece bok gibi uyumam onun suçuydu. Bütün gece hormonlarımı alarma geçirdi.

Bir sonraki hafta tatildeyken ailesinin evinde kalacağını öğrendiğimde, hamlemi yapma zamanının geldiğini biliyordum. Ama ne kadar baştan çıkarıcı girişimde bulunsam da adam bana yaklaşmadı. Bu yüzden dün gece sahip olduğum en dar bikiniyle arka bahçemde zıplayarak büyük silahlarımı çektim. Derim kırış kırış olana kadar jakuzide ılandım ama o piç yine de yanıma gelmedi. Yine de beni gördüğünü biliyorum; onu üst kattaki penceresinden beni izlerken yakaladım, ifadesi granit kadar sertti. Eminim o da benim kadar sinirli olduğu içindir. Bana nasıl baktığını görüyorum; benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum. *Öyleyse neden kendini tutuyor ve bununla savaşıyor?*

Julia'nın evinin önüne geldiğimde sinirli düşüncelerimden sıyrılıyorum. Garaj yolunda sabırla bekliyor ve ben durduğumda arabaya atlıyor.

"Çok özür dilerim, uyuyakalmışım," diye özür diliyorum, bunun boktan bir açıklama olduğunu bilerek. Geç kalmaktan nefret ediyorum.

Tabii ki Julia olduğu için kızmıyor. "Sorun değil, olur böyle şeyler. Umarım geç saate kadar Coop'la öpüştüğün için olduğunu söylersin." Umutlu bir gülümsemeyle soruyor.

Gaza basıp sürmem gerekenden biraz daha hızlı sürerken homurdanıyorum. "Hayır. Keşke bu yüzden olsaydı."

"Ciddi misin?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Konuştuğumuz gibi jakuziye girdin mi?"

"Evet. En dar bikinimi bile giydim ve o piç yine de ısırmadı."

Uzanıp koluma hafifçe dokunuyor. "Özür dilerim Kayla. Teselli olacaksa, nasıl hissettiğini biliyorum," diyor Jaxson'a atıfta bulunarak.

"Evet, en azından Jaxson hâlâ seninle takılıyor. Son bir yıldır Cooper'ın yaptığı tek şey benden tamamen uzak durmak gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum. O sürtük Brittany ile çıkana kadar arkadaşlık." O fahişeyi düşünmek bile içimdeki öfkenin sıcak ve hızlı bir şekilde akmasına neden oluyor. Bir yıldan fazla bir süre önce çıkmışlardı ve bunu düşünmek beni hala çileden çıkarıyor. Muhtemelen tanıdığım en büyük sürtüktü ve Cooper'ı her zaman yüzüme vurdu. Neyse ki Coop'un son birkaç yıldaki ilişkilerinin çoğu gibi sadece bir ay sürdü. Ondan ayrıldığı gün hayatımın en mutlu günüydü.

"Şey, bu gece her zaman..." Julia polis sirenlerinin sesiyle susuyor ve arkamıza bakıyor. "Uh oh."

Hız göstergeme baktığımda yasal sınırın sadece yedi mil üzerinde gittiğimi görüyorum. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve arabayı kenara çekiyorum, şimdi okula daha da geç kalacağımız için mutlu değilim. Polis arkamda durdu ve Cooper arabadan inerken tam bir şok içinde bakakaldım.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Onun muhteşem kıcının buraya gelişini izlerken midem her zamanki taklasını atıyor. *Hmmm, belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir.* Aklımı başıma toplayıp camımı indiriyorum, sonra da

başımı dışarı çıkardım ve ona en iyi gülümsememi verdim. "Merhaba, Memur Seksi."

Cooper havacı gözlüklerini takmış bana bakıyor, yüz ifadesi hiç etkilenmemiş. Julia'ya başını sallamadan önce sinirli bir şekilde "Kayla," diye selam veriyor. "Nasıl gidiyor, Julia?"

"Hey, Cooper."

Onu benimkinden daha dostça karşılamasına sinirlendim ama omuz silktim ve her zaman yaptığım gibi damarına basmaya karar verdim. Elimi uzatıp kemerinin yanındaki kelepçeleri gösteriyorum ve ona imalı bir gülümseme atıyorum. "Güzel kelepçeler, Coop. Bir yatağa kelepçelenmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Belki bir ara beni de kilitleyebilirsin."

Julia'nın kahkahasını duyuyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Yüz ifadesi hiç değişmiyor ama onu etkilediğimi biliyorum çünkü çenesi esniyor. Onu böyle kızdırmaya bayılıyorum. Bir gün bunun sonunda onu çatlatacağını ve tüm bu hayal kırıklığını mümkün olan en kirli yollarla üzerime salacağını umuyorum.

"Ehliyet ve ruhsat," diyor yorumumu duymazdan gelerek.

Gerildim. "Ne? Neden?"

"Çünkü hız yapıyordun ve sana ceza keseceğim." Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

Şimdi sırtıma sırası onda. "Ben çok ciddiylim."

"Beni rahat bırak Coop, 7'nin üzerinde gidiyordum. Ceza yemek için en azından 10'un üzerinde gidiyor olman gerekir."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Yasal sınırı aştığın için sana ceza yazabilirim."

İfadesini ölçmeye çalışıyorum, hâlâ ciddi olamayacağını düşünüyorum. *Bana ceza kesmez, değil mi?* Hayır, vermez, sadece benimle dalga geçiyor, bunu biliyorum. "Pekâlâ, Memur Romeoooo," diye mırıldanıyorum, ismi uzatarak. "Dürüst olalım, bu sabah güzel yüzümü özlediğiniz için beni kenara çektiniz. Ben de seninkini özledim ama bu," diye aramızda işaret ediyorum, "beklemek zorunda çünkü okula geç kaldım."

Julia yine kıs kıs güler, ama ne yazık ki Cooper bunu o kadar komik bulmaz. "Oyalanmayı bırakmazsan daha da geç kalacaksın. Bana ehliyetini ve ruhsatını ver Kayla. Hemen."

Tamamen ciddi olduğunu anladığımda ona bakakaldım. Bir hışımla ehliyetimi ve ruhsatımı çıkarıp ona uzattım, okula gitmem gerektiğini biliyordum. Sırtarak alıyor ve ekip arabasına doğru yürüyor.

Julia'ya bakıyorum. "Bana gerçekten ceza keseceğine inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "Belki de sadece bir şeyi kanıtlamak için seninle uğraşıyordur ve aslında sana bir şey vermeyecektir."

Yapacağını bildiğim için başımı sallıyorum. Bütün bunları yapıp sonra da arkasını getirmezdi. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve ehliyetimle ruhsatımı bana geri veriyor. Ehliyet ve ruhsatı ondan alırken ona bakmaya zahmet etmiyorum. Elinden bileti almaya gittiğimde, bileti sıkıca kavradı ve bırakmadı.

Eğilip pencereme doğru eğildiğinde kızgınlığım çabucak kayboluyor. Onun lezzetli, erkeksi kokusu duyularıma nüfuz ediyor ve beynime tamamen kısa devre yaptırıyor. Dudakları kulağıma değene kadar burnunu yanağımın kenarından geçirirken kalbim deli gibi çarpıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Benimle ve aletimle oynadığın oyunlar konusunda dikkatli olmalısın," diye fısıldıyor, sesi viski kadar yumuşak. "Çünkü bir dahaki sefere Kayla, yaptıklarından sorumlu olmayacağım ve sana söylediğimde bana inan, benim için hazır değilsin bebeğim. Henüz değilsin."

Yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurup bileti kucağıma bırakıyor ve sanki dünyayı tamamen tersine çevirmemiş gibi seksi kıcını sallayarak uzaklaşıyor. Uzun bir süre sersemlemiş bir

şekilde oturuyorum, acaba sözlerini hayal mi ettim diye düşünüyorum.

"Whoa." Julia kendini yelpazeledi. "Bu da neydi böyle?"

Onu duymamış olabilir ama cinsel gerilimi hissettiğine eminim. Hissetmiş olmalı; arabanın içinde hâlâ ağır bir şekilde duruyor. Bileti elime alıyorum ve *yüz otuz dolar* olduğunu görüyorum. Olması gerektiği gibi kızgın hissetmek yerine, yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor. Sanırım bugün her şeye rağmen harika bir gün olacak.

BÖLÜM 2

Okul dağıldıktan sonra Julia'yla dondurma yedikten sonra top sahasına gittik. Arabadan inerken "Buraya neden geldiğimizi tekrar söyler misin?" diye sordu.

"Çünkü bu yılın beyzbol maçı - şerif departmanı itfaiye departmanına karşı. Terli, gömleksiz, bronz tenli ve kaslı seksi kızlar." Bunu düşününce bile ürperiyorum. "Bu kaçırmak istemeyeceğimiz bir şey." Yine de, gözlerim sadece bir adam için olacak.

Cooper'ı tekrar göreceğim için kalp atışlarım hızlanıyor. Daha önceki karşılaşmamızdan beri sözleri bütün gün kafamın içinde dönüp durdu. *Bir dahaki sefere Kayla, yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım ve inan bana, benim için hazır değilsin bebeğim. Henüz değilsin.* Oh oğlum yanılıyor. Onun seksi kızı için fazlasıyla hazırım. Bu sabahtan beri, hatta son üç yıldır bacaklarımın arasında bir zonklama var. Çatlamaya çok yakın, bunu hissedebiliyorum. Sadece onu neyin engellediğini bulmalıyım.

Eskiden aramızdaki yaş farkından kaynaklandığını düşünürdüm; aramızda neredeyse üç yaş var ki bence bu çok az. Bunu hiçbir zaman açıkça söylemezdi, ama bu konuda garip bir yorum yapardı. Birkaç hafta sonra on sekiz yaşına giriyorum, balodan bir gün sonra, yani bunun olmasına imkân yok. *Ama o zaman ne olacak?*

Julia ve ben dondurmalarımızı alıp metal tribünlerin tepesine oturduk ve önümüzde uzanan inanılmaz manzarayı seyre daldık. Gözlerim üstsüz seksi kızları tarıyor ve hemen görmeye geldiğim adamı buluyor, vücudunu ve belirgin kürek kemiğini işaretleyen dövmeyi anında tanıyorum. Üzerinde "Onurla Hizmet Etmek" yazan Amerikan Bayrağı ona çok yakışıyor. Cooper tanıdığım en onurlu adam. Dürüstlüğü ona delicesine aşık olmamı sağladı ve bir gün inanılmaz bir şerif olacağını biliyorum.

Birden gerildiğini görüyorum, sonra sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi arkasını dönüyor. Havacı gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyorum ama sanki elleri gibi hissediyorum. Birbirimizi izliyoruz, aramızda uzun bir an geçiyor. İfadesini sabit tutuyor ama bu uzun sürmüyor. Ona çapkın bir gülümseme vererek, dondurmamı onun nefis, sert vücudunu yalamak istediğim gibi yalıyorum.

Buradan bile burun deliklerinin genişlediğini ve çenesinin büküldüğünü görebiliyorum. Ona parmaklarımla küstahça bir el sallıyorum, çektiği eziyetin tadını çıkarıyorum. Hayal kırıklığıyla başını sallıyor, sonra arkasını dönüp beni reddediyor.

Julia'ya bakıyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Tanrım, kızım, bir gün o adamı çok fazla zorlayacaksın." "Planım bu," diyorum ona dürüstçe, zerre kadar utanç hissetmeden.

"Matt Greenwood'un bugün seni baloya davet ettiğini duydum," diyor kaşlarını çatarak.

"Evet, ama tabii ki hayır dedim. Kim olduğunu bildiğin kişiyle bir ilerleme kaydedemediğimi düşünürsek bu pek de akıllıca bir fikir değildi." Coop'un polis departmanından başka bir adamla topu ileri geri attığı yere başımla işaret ediyorum. "Yakında bir şeyler düşünmezsem sevgilisiz kalabilirim." Bütün bu düşünce iç karartıcı. Cooper'a doğrudan teklif etmeyi düşündüm ama bunu yapmadan önce onun bana karşı hislerinden emin olmak istiyorum. Ancak zamanım azalıyor ve ne

olursa olsun elimi taşın altına koyup bunu yapmam gerekebilir.

"En azından sana soruldu. Kimse bana sormaya yeltenmedi bile," diyor üzüntüyle. "Nedenini bilmiyorum, yani, nakavt falan olmadığımı biliyorum, ama oldukça hoş bir kızım ve birlikte takılmak için çok eğlenceli olabilirim. Değil mi?"

"Tabii ki öylesin," diyorum ona dürüstçe; kız saçmalıyor, tam bir afet ama bunu bilmiyor, bu da onu daha çekici kılıyor. "Sana söyleyip duruyorum, kimse sormuyor çünkü Jaxson'dan korkuyorlar."

"Jaxson neden umursasın ki?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu kızı ölesiye seviyorum ama inanılmaz derecede saf. "Çünkü seni kendine istiyor." Başını sallıyor ve teorimi hemen reddediyor. "Evet, istiyor. Bunu sana her zaman söylüyorum Julia. Adam sana karşı kötü hisler besliyor ama bunu itiraf edemeyecek kadar berbat durumda. Sence neden sana çıkma teklif etmeyi deneyen hiçbir erkek bir daha sana bakmıyor? Sana söylüyorum, Jaxson sana sahip çıktı, sadece sen bunu bilmiyorsun."

"Keşke," diye mırıldanıyor.

"Güven bana, ben haklıyım. Her halükarda, ona baloya seninle gelmesini teklif edeceğimi sanıyordum."

"Gerçekten istiyorum ama biliyorum ki bu onun tarzı değil. Kendi balosuna bile gitmedi, o yüzden benimle geleceğinden şüpheliyim."

Omuz silkiyorum. "Sormazsan bilemezsin."

"Evet, ama ben bir korkağım. Reddedilme düşüncesi bile bana çok acı veriyor."

Anlayışla başımı sallıyorum çünkü ben de Cooper'a karşı aynı şeyleri hissediyorum. "Peki, eğer her şey başarısız olursa birlikte gidebilir miyiz?"

Gülümsüyor. "Bu fikre bayıldım."

Biz daha fazla konuşmadan Mark Stevens tribünlere tırmanıyor ve aramıza oturuyor.

Harika!

"Merhaba hanımlar," diye selamlıyor her birimize bir kolunu atarken, kıyafetleri marihuana kokuyor.

"Mark," diye onayladıktan sonra endişeyle Cooper'a bakıyorum. Bizi izlediğini görüyorum, tüm tavırları düpedüz ölümcül görünüyor. *Lanet olsun!* Fark etmemesini umuyordum, Mark'tan nefret ediyor ve bundan sonra onun sinirli bir ruh halinde olmasını istemiyorum. Başka tarafa bakarak dikkatimi tekrar Mark'a yöneltiyorum. "Burada ne işin var? Hepimiz gibi fıstıkları incelemeye mi geldin?"

Homurdanıyor. "Sikerim böyle işi! Sanki bir avuç domuzun etrafında olmak istiyorum." Bu terime alındığım için gerildim. Polisleri sevmemesinin tek nedeni, sözde küçük yan işi yüzünden onlarla sık sık muhatap olması. Pisliğin tek kurtarıcısı yüksek profilli bir avukat olan babası. Okulumuzdaki kızların çoğu, parası ve statüsü nedeniyle onunla oynuyor, oysa gerçekte kibirli bir pislikten başka bir şey değil. "Aslında Scott'la buluşmak için buradayım ama siz iki güzel bayanı burada otururken gördüğüm için sizi şahsen davet etmeye karar verdim." Her birimize basılı birer kartpostal uzattı.

Okudum ve önümüzdeki hafta sonu bir sonraki kasabada verilecek bir partiye davetiye olduğunu gördüm. "Callingwood'da bir parti mi?" diye sordum.

"Evet, ve bu herhangi bir parti değil, yüzyılın partisi olacak. Sunset Bay'in mezunlarını Callingwood ile bir araya getiriyoruz ve lise hayatına müthiş bir veda partisi düzenliyoruz. Arkadaşımın ailesinin çalılıkların arasında gömülü bir arazisi var, parti orada yapılacak. Fıçılar,

müzik, şenlik ateşi ve hepsinden önemlisi ben olacağım." Kibirle kendini işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ama eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundayım. Şey, onun da orada olacağı kısmı hariç. Birden Mark'ın yanımda gerildiğini hissediyorum. Bir şeye bakarken yüzünün solduğunu görmek için bakıyorum.

İleride. Dikkatinin nerede olduğuna bakıyorum ve Jaxson'ın öldürmeye niyetli bir bakışla bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Bu benim işaretim hanımlar. Bu hafta sonu görüşürüz," diyor ve ardından beladan tamamen kaçarak tribünün arkasına doğru kışını kaldırıyor.

Jaxson kızgın bir şekilde oraya geliyor. *Evet, doğru. Pislik herif sahip çıkmadı. Mark'ın buradan nasıl kaçtığına baksana.*

"Hey, Jax," diye sessizce selamlıyor Julia onu ve yanına oturması için ona doğru ilerliyor.

Yüz ifadesi biraz yumuşar. "Hey, Jules." Her zamanki gibi alnına bir öpücük kondurduktan sonra yanındaki koltuğa oturuyor. "Hey, Kayla." Başını sallayarak beni onaylıyor.

"Hey."

Julia'ya dönüp bakar. "Mark Stevens'in sizinle burada ne işi vardı?" Julia omuz silkiyor. "Az önce bize büyük, son sınıf partisi için bir davetiye verdi."

Davetiye kadının elinden alıyor ve okuyor. "Bu Callingwood'da," diyor ve zaten bildiğimiz bir şeyi ifade ediyor.

"Evet," diye yanıtlıyor

kolayca. "Sen gitmiyorsun."

Ben gerildim ve Julia onun ses tonu karşısında hafifçe bocaladı.

"Affedersiniz, neden?" "Çünkü o adamdan hiç hoşlanmıyorum. O kötü haber."

Julia ona dehşetle bakıyor ve ben de onun akuamarin gözlerinin kızgınlıkla parlamasını izliyorum. "Ben onun için gitmiyorum. Eğer Kayla ve ben gitmeye karar verirsek, bu mezun olan sınıfımızla takılmak istediğimiz için olacak. Senin söz hakkın yok, Jaxson."

Gözleri düpedüz ölümcül bir hal alıyor. Dönüyor ve ellerini kalçalarının iki yanına koyarak onu hapsediyor, sonra yakınına eğiliyor ve yüzünü onunkinden sadece bir santim öteye getiriyor. "Beni bu konuda zorlama Julia, ciddiym. O gece geç saate kadar çalışıyorum ve sana göz kulak olmak için orada olamam."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok!" diye tersliyor.

Birbirlerine bakıyorlar ve yemin ederim cinsel gerilimin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorsunuz.

Cidden bu işi bitirip siktir olup gitmeleri gerekiyor.

"Patronluk taslamayı bırak," diye alnına bastırıyor ve onu kişisel alanından uzaklaştırıyor. Adam homurdanarak sakinleşiyor ama hepimiz biliyoruz ki bu tartışma henüz bitmedi.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar top sahasına veriyorum. Maçın büyük bölümünü sessizlik içinde izliyoruz, Cooper için aklıma gelen her türlü evcil hayvan ismini kullanarak kıcımla tezahürat yapmam dışında, ki bu onu çok kızdırıyor. Jaxson birkaç kez kıkırdıyor ve beni bastığım düğmeler konusunda uyarıyor. Ona niyetimi belli eden bir göz kırpmıyorum ve vazgeçmiyorum.

Maçtan sonra çitlere doğru ilerledik. Bize doğru ilerlerken bakışlarım Cooper'in sıcak ve terli, yarı çıplak ihtişamına takılıyor. Tüylü, açık kahverengi saçları beyzbol şapkasının kenarlarından dışarı çıkarken, uzun, yağsız kasları ve sekiz paketi tam olarak sergileniyor. Tadının da görüldüğü kadar güzel olup olmadığını öğrenmek için her çizgisini ve tanımını yalamak için ani bir dürtü duyuyorum. *Adam cidden çok seksi bir orospu çocuğu.*

Yüz ifadesinden mutlu olmadığını anlayabiliyorum, muhtemelen oyun boyunca ona laf atmamdan

dolayı. Düşünceli tavrını görmezden geliyorum ve ona parlak, masum bir gülümseme veriyorum. Sonra bir ayağımı zincir halkasının deliğine sokup kendimi yukarı kaldırıyorum. Bize ulaşır ulaşmaz eğilip kışına bir şaplak indiriyorum. "İyi oyundu, Memur Seksi."

Belli ki aşk dokunuşunu beklemediği için bocalıyor ama yüz ifadesini değiştirmiyor. Jaxson ve Julia şaşkınlıklarını gizlemeye çalışıyorlar, ama onun bölümündeki adamlardan biri beni duyuyor ve kendi şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor.

"Memur Seksi." Adam işaret eder ve gülmeye başlar.

Başkalarının onu azarlamasından dolayı kendimi kötü hissetmeye başlıyorum; bunu sadece ben yapabilirim, başkası değil. Ama sonra arabamdaki bileti hatırlıyorum ve suçluluk duygum azalıyor.

Cooper ona ölümcül bir bakış fırlatıyor ve adam hemen susuyor, sonra dikkatini tekrar bana veriyor. Yaklaşırken kalbim çılgınca çarpıyor, yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktayken duruyor. Uzanarak havacı gözlüklerini çıkarıyor ve bakışlarındaki yoğun açlık karşısında keskin bir nefes alıyorum. Gülümsemem yayılıyor, planımın işe yaradığını biliyorum, ama söyleyecek esprili bir şey düşünmeden önce o konuşuyor. "Mark Stevens seninle ne yapıyordu ve neden elleri senin üzerindeydi?"

Geriye döndüm, sadece sorusuna şaşırmakla kalmadım, aynı zamanda sesinin bu kadar kızgın çıkmasına da şok oldum. Adamdan hoşlanmadığını biliyorum ama bu kadar kızgın olmasını beklemiyordum.

"Onları Callingwood'da bir çalı partisine davet etti," diye yanıtlıyor Jaxson benden önce.

Ona ters ters baktım, soruma cevap vermesinden hiç hoşlanmamıştım. Coop'a dönüp baktım ama bir kez daha, ben daha ağzımı açmadan konuştu. "Oraya yakın bir yere gitmiyorsun. Beni duyuyor musun?"

Emir üzerine gerildim.

"Affedersiniz?" "Beni duydun,

Kayla."

Hiç sanmıyorum. Bana emir verebileceği tek zaman, kıyafetlerimi çıkarmamı söylediği zamandır. Ona en iyi bakışımı atıyorum, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum. "Dinle beni dostum, Julia'nın şuradaki Patron McBosserson'a söylediği şeyi ben de sana söyleyeceğim," diyerek arkamdaki Jaxson'ı işaret ediyorum. "Eğer o partiye gitmeye karar verirsek, bu bizim kararımız olur. Senin söz hakkın yok."

Gözleri sertleşiyor ve çenesinin kırılacağını düşünene kadar dişlerini sıkıyor. "Onun hakkında senin bilmediğin şeyler biliyorum. Etrafta olmak için iyi bir adam değil."

"Onunla takılmayacaktım. Mezun olduğum sınıftaki diğer öğrencilerle takılırdım."

Başını iki yana sallar. "Fark etmez. O adam nereye giderse bela getirir, senin için güvenli değil."

Onun endişesi karşısında biraz yumuşadım. "Merak etmeyin Memur Romeeo, başımın çaresine bakabilirim." Tartışmak üzere olduğunu anlayabiliyorum ama ona fırsat vermiyorum. "Gitmem gerek, ama bana katılmak istersen bu gece yine jakuzide olacağım," diye şımarık bir gülümsemeyle onu bilgilendiriyorum. Sonra daha da yaklaşarak fısıldıyorum: "Ama bu sefer sana daha iyi bir gösteri yapacağım ve üstümü çıkaracağım." Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve bunun derin, seksi sesi bacaklarımın arasına çarpıyor. Her zamankinden daha cesur davranarak yüzümü çeviriyorum ve tam yanağına şapırtılı bir öpücük konduruyorum. Zavallı piçi gerçekten istediğim gibi hırpalamadan önce kendimi aşağı atmaya zorluyorum.

Julia'ya baktığımda onun ve Jaxson'ın bizi eğlenerek izlediğini görüyorum. Ona başımı sallayarak gitme vaktinin geldiğini işaret ediyorum. Jaxson'a sarıldıktan sonra beni takip ediyor. Biraz uzaklaştığımızda Cooper'ın bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum, yüz ifadesi beni tamamen heyecanlandıran bir intikam sözü veriyor. Ona bir öpücük veriyorum ve arkamı dönüp

arabama yönelmeden önce göz kırpıyorum.

Düşüncelere dalmış, bu gece bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünürken Julia'nın aniden durduğunu hissediyorum. "Uh oh," diye mırıldandı endişeyle.

"Ne?" Dikkatinin nerede olduğuna bakıyorum ve arabamın yanında Brittany lanet Vail'i gördüğümde iyi ruh halim hızla bozuluyor. Eğilmiş, ruj sürerken yan aynama bakıyordu. Onu görünce içimde öfke kabardı. Varlığımı hissedince bize bakıyor ve bana küçümseyici bir sırıtış atıyor. *Bugün onun saçmalıkları için hiç havamda değilim.*

Kaltak ayağa kalkıp arabama yaslandı, kalçasını kaldırdı ve sahte memelerini tüm dünyanın görmesi için ortaya çıkardı. Öfkeli kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak ona doğru kolayca adım atıyorum. Beni etkilemesinden nefret ediyorum ve Coop'un onunla birlikte olduğunu, ona dokunduğunu bilmekten daha da nefret ediyorum... *Ah, bunu düşünme, Kayla.*

"Kayıp mı oldun Brittany? Senin sokağın köşesi şu tarafta." Sol tarafı gösterdim.

Benim hissettiğim nefretin aynısıyla bana bakıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Cooper'i görmeye geldim, planlarımız var." Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum çünkü saçmaladığımı biliyorum. Cooper'ın artık onunla hiçbir ilgisi yok... Sanmıyorum. "Ama asıl soru şu, burada ne yapıyorsunuz? İkinizin evde yatmaya hazırlanıyor olmanız gerekmiyor mu?"

Yaşımızla ilgili aşağılamasına gözlerimi deviriyorum. Sanki bizden iki değil de on yaş büyükmüş gibi davranıyor. "Kes şunu Brittany ve siktir git. Beni kızdırmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Aslında, evet, biliyorum. Cooper," diye sırtarak karşılık veriyor ve bende o saç örgülerinden birini kafasından koparıp atma isteği uyandırıyor.

"Saçmalıyorsun. Senden bir yıl önce ayrıldı ve artık hayatına devam etmenin zamanı geldi. Yapışkanlık sana yakışmıyor, gerçi pek bir şey yakışmıyor," diye ekliyorum, çok kısa üstünü ve zar zor görünen eteğini süzerek.

"Ayrıldık diye sevişmeyi bırakmış sayılmayız."

Ne kadar izin vermemeye çalışsam da sözleri mideme acı veren bir darbe gibi çarpıyor.

"Yalan söylüyor. Onu dinleme," diye fısıldıyor Julia yanımda.

Brittany sümüklü bir kahkaha atıyor. "Keşke diyor, tıpkı senin de Jaxson'ı hiç becermemiş olmayı dilediğinden emin olduğum gibi."

Julia'nın yanımda gerildiğini hissediyorum ve onu da bu işe karıştırdığı için öfkem yepyeni bir seviyeye çıkıyor. "Seni uyarıyorum sürtük, eğer beş saniye içinde gözümün önünden çekilmezsen sirk makyajına ihtiyacın kalmayacak, çünkü sana vereceğim zarar yüzünü kalıcı olarak süsleyecek." Bana ters ters bakıyor ama gözlerindeki korkuyu inkar etmek mümkün değil. Ciddi olduğumu biliyor ve hepimizin iyiliği için umarım beni dinler.

Alaycı bir tavırla arabamı itti ve yanımdan geçip gitti, ama son bir darbe indirmeden önce değil. "Evine git ve erkekleri onlarla ne yapacağını bilen kızlara bırak."

Yumruklarımı sıkıyorum ve onun geri çekilişini izlemek için arkamı dönmek için kendimi zor tutuyorum, dönersem o kaltağı yakalayacağımı biliyorum. Uzun bir süre donmuş bir şekilde durup arabama bakıyorum ve şu anda beni saran hastalıklı duygudan nefret ediyorum.

"Ne yalancı bir sürtük," diye feveran ediyor Julia. Cevap vermeyip hareketsiz kaldığımda koluma hafifçe dokunuyor. "Yalan söylüyor Kayla, bunu biliyorum."

Başımı sallıyorum ve ikna edici olmasa da ona küçük bir gülümseme veriyorum. Cooper'ın onunla hiçbir ilgisi olmadığına inanmak istiyorum ama başka neden buraya gelsin ki?

İkimiz de arabaya biniyoruz ve kapıyı kapatır kapatmaz yan aynamdaki bir şey dikkatimi çekiyor. "Ah, şu kaltak!" Aynamdaki parlak kırmızı ruja bakarak homurdanıyorum, üzerinde *SLUT* yazıyor.

"Ciddi misin sen?" Julia dehşet içinde sorar. "Ne cüret!"

Çantamdan bir mendil çıkarıp silmeye çalışıyorum ama sadece bulaşıyor ve ortalığı batırıyor. Pes edip çöpü arka koltuğuma atıyorum, sonra da top sahasına doğru bakma hatasını yapıyorum ve fahişenin Cooper'ın her yerine sürtündüğünü görüyorum. Gözlerimi hızla başka tarafa çeviriyorum çünkü içime saplanan acı kalbimi durduruyor.

Julia havayı yumuşatmaya çalışarak, "Eğer kaltağı dışarı çıkarma konusunda fikrini değiştirmek istiyorsan, arkanı kollarım," diyor.

Hafifçe kıkırdıyorum ve ona bakıyorum. Başıma gelen en güzel şeylerden biri onun iki yıl önce buraya taşınmasıydı. Her zaman birbirimizin arkasını kolluyoruz ve o bir karıncayı bile incitemese de yumruklarını sallayacağını ve sırf benim için elinden geleni yapacağını biliyorum. Brittany'nin kıcını tekmelemekten daha çok istediğim bir şey yok ama suçlamalar buna değmez. Dikkatli davranmak zorundayım; babam onun babasını müşteri olarak almaya çalışıyor. Ama o kaltağa bir ders verilmesi gerekiyor... Birden aklıma bir fikir geliyor ve bu gerçekten iyi bir fikir. Julia'ya muzip bir gülümseme verdim.

"Ah oh, neden öyle gülümsüyorsun?" diye soruyor endişeyle. "Bu gece geç saate kadar hazır ol ve koyu renk kıyafetler giy."

"Neden, ne yapıyoruz biz?"

Gülümsememin yayıldığını hissediyorum. "Ödeşeceğiz."

BÖLÜM 3

Julia'nın benimle o gece geç saatlerde parkta buluşmasına karar verdim, ikimizin de bunun için arabalarımızı almamızın akıllıca olmayacağını biliyordum.

Saat on biri beş gece, iki yanındaki evler tarafından az da olsa aydınlatılmış karanlık patikadan koşarak geliyor. Bana ulaştığında nefes nefese kalmıştı. "Tamam, geldim. Üzgünüm geciktim, Jax ile birlikteydim."

"Sorun değil. Zaten daha sonra olmamız daha iyi. Gel hadi."

Brittany'nin evine doğru yürümeye başladık ve Brittany elimdeki çantaya merakla baktı. "İçinde ne var?"

"Aksesuarlarımız." Bana sorularla bakmaya devam ettiğini hissettiğimde ona birkaç ayrıntı daha veriyorum. "Onun benim arabamı becerdiği gibi biz de onun arabasını becereceğiz."

Aniden durdu. "Oh, Kayla, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ondan en az senin kadar nefret ediyorum ama yakalanırsak ne olacak?"

"Gelmeyeceğiz. Evi çok büyük, bu yüzden komşuları o kadar yakın değil." Beni tereddütle izliyor. "Bak, birinin bu kaltağa bir ders vermesi gerekiyor ve ben bunu yapacağım. İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin. Seni tamamen anlayacağım. Ya da sadece durup izleyebilirsin."

Nefesini dışarı üflüyor. "Hayır, tabii ki seninle geliyorum. Sadece yakalanmaktan korkuyorum. Jax beni öldürür."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman adama söyle, seni sıkmediği sürece hayatında söz hakkı yok."

Yanakları pembeleşiyor ve dudağını ısırıyor. "Sence bunu söylesem sonunda yapar mı?"

Uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra bir kahkaha patlatıyoruz ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Bir gün kendine gelecektir. Seni önemsedığını biliyorum, sana her baktığında bunu görebiliyorsun." Omuz silkiyor ve bunun bana inanmadığı için olduğunu biliyorum. "Brittany'yle olanlar hakkında onunla konuştum," diye başlıyor sessizce. "Haklıydık, yalan söylemiş. Onunla hiç yatmadı ve bize söylediklerini ona anlattığımda çok kızdı. Ayrıca bildiği kadarıyla Cooper'ın
Brittany'yle

ayrıldıklarından beri onunla hiçbir şey yapmadım."

Bunu duyduğuma ne kadar memnun olsam da, Cooper'dan duymayı, bunun gerçek olduğunu bilmeyi tercih ederim. "Umarım öyledir, çünkü eğer değilse, Julia, o zaman pes etme ve yoluma devam etme kararını vermek zorunda kalacağım. Onunla çıkması benim için yeterince zordu, ama ona karşı hislerimi bildikten sonra geçen yıl onunla yatıyorsa..." Başımı sallıyorum, söyleyemiyorum. Düşünemiyorum bile.

Rahatlatmak için kolunu benimkiyle birleştiriyor ve yolun geri kalanını sessizce yürüyoruz. Birkaç dakika sonra büyük, süslü evlerin olduğu sokağa sapıyoruz ve Brittany'nin ezik, pembe BMW'sinin garajına değil de garaj yoluna park edilmiş olduğunu gördüğüm için şükrediyorum.

"Haydi." Julia'yı da yanıma alarak koşmaya başladım.

"Tanrım, Tanrım, bunun için çok korkuyorum," diye fısıldıyor, ayak uydurmaya çalışıyor.

Ne kadar endişeli olduğuna bakıp gözlerimi deviriyorum. "Endişelenmeyi bırakır mısın? Bu işi

abucak hallededeğiz, sen farkına bile varmadan bitmiş olacak."

Sürücü kapısının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve Julia da beni takip ediyor. "Tamam, ne yapıyoruz?"

Ona bir kavanoz fıstık ezmesi ve bir bıçak veriyorum. "Bunu kapısının kolunun altına koy." Kıkırdarak fıstık ezmesini alıyor ve dediğimi yapıyor. Sonra, uzanıp daha önce topladığım küçük taşlarla dolu bir poşeti alıyorum ve onları jant kapaklarının küçük deliklerine yerleştirmeye başlıyorum.

"Bu ne işe yarıyor?" diye soruyor, bana yaklaşarak.

"Çok gürültü yapıyor ve sanki lastikleri düşecekmiş gibi ses çıkarıyor." Omuz silktim. "Kısa bir süre içinde biraz araştırma yaptım."

"Bir kazaya neden olmaz, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. O sürtüğe bir ders vermek istiyorum, onu ya da daha da önemlisi bir başkasını öldürmek değil."

Başını salladı. "Ben öyle düşünmüyordum ama bir daha kontrol etmek istedim."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve taşlarla işimiz bittikten sonra elimi içeri sokup bir çift lastik eldiven ve kahverengi bir kâğıt torba çıkarıyorum. Eldivenleri giyerken onu "Bunun için nefesini tutmak isteyebilirsin" diye uyarıyorum.

"Neden, içinde ne var?"

"Köpek boku," diye cevap veriyorum, kahkahamı zar zor bastırarak.

"Ne? Köpek kakasını nereden buldun? Senin köpeğin bile yok."

"Birkaç ev alt komşumda bir tane var. İğrenç bir işti ama buna değecek." Nefesimi tutarak çantayı açıyorum, sonra elimi altına koyup ters çeviriyorum, arabasının her tarafına bok bulaştırmak için bir araç olarak kullanıyorum.

"Tanrım, çok kötü kokuyor." Julia kıkırdarak burnunu sıkarak ve geri çekilir.

Oksijensizlikten bayılmak üzere olduğum için hızlıca bitiriyorum, sonra kâğıt torbayı pis eldivenlerle birlikte plastik torbaya geri atıyorum ve düğümlüyorum. Etrafa göz gezdirdikten sonra hızla koşup çöp kutusuna atıyorum, çöpleri karıştırarak gömülmelerini sağlıyorum. Dezenfektanımı çıkarıp ellerimi içine batırana kadar bir daha nefes almıyorum.

"Tamam, bu kadar mı? Artık gidebilir miyiz?" Julia umutla sorar.

"Hayır, son bir şey daha." Çantama uzanarak iki siyah keçeli kalem çıkardım ve birini ona uzattım. Merakla bakıyor, sonra arabasının arkasına doğru yürürken beni takip ediyor. Bagajın arkasına yazıyorum: *penis yutan*, arkasından gelen herkesin bunu göreceğini biliyor.

"Aman Tanrım." Julia dehşet içinde ağzını kapatır ama kıs kıs gülmesine engel olamaz.

"Ne? Kalıcı değil, yıkanarak çıkar, umarım başkaları görmeden çıkmaz." Başımın elini işaret ediyorum. "Jax hakkında söyledikleri için bir şeyler yaz. İnan bana, bu seni daha iyi hissettirecek."

Yüzüne yapışmış bir sırtışla şöyle yazıyor: *Göğüslerim kadar sahteyim*. Bir kahkaha patlattım. "İyiymi."

"Teşekkürler ve haklısın, kendimi daha iyi hissediyorum."

Kontrolsüzce gülmeye başlıyoruz ve eğlencemize o kadar kapılıyoruz ki çok geç olana kadar arkamızdan kimsenin geldiğini duymuyoruz. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Dönüp acı içinde kıcımızın üstüne düştüğümüzde ikimizden de irkilmiş bir çığlık kopuyor. Aklımı başıma toplar toplamaz, hâlâ çığlık atmaya devam eden Julia'nın ağzına bir elimle vuruyorum ve kafamı kaldırıp çok sinirli Cooper'a bakıyorum. *Oh, kahretsin!* Nasıl başlamam gerektiğini düşünerek ona bakıyorum.

Odağını arkamızdaki yazıya çeviriyor, sonra yana eğilip arabasına bulaşmış köpek bokuna bakıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." Kulağa hiç de komik gelmeyen bir kahkaha atıyor.

ve başını sallar. "Coop, açıklayabilirim."

"Burada olmaz!" diye tersledi ve ikimizi de kollarımızdan tutup kaldırdı. "Kimse sizi görmeden lanet arabama binin."

Bizi caddenin karşısına park etmiş olan ekip arabasına doğru sürüklemeye başladı ama ben kendimi zor tuttum. "Bekle." Elinden kurtulup kalemlerimi almak için birkaç adım geriye koşuyorum. "Arkamda kanıt bırakmak istemiyorum." Kalemleri çantama koymadan önce kısaca havaya kaldırıyorum.

Julia kıkırdamasını engellemeye çalışır ama başaramaz. Ne yazık ki Cooper bu konuda komik bir şey bulmuyor. Yemin ederim, şu anda kulaklarından buhar çıksa çıkardı. Kıçımı kaldırıp Julia'yla kol kola giriyorum ve arabasına doğru ilerliyoruz. Işıklarının kapalı olduğunu fark ediyorum, muhtemelen geldiğini anlamayalım diye. *Kurnaz piç.*

"Bizi tutuklayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Julia bu düşünce karşısında dehşete düşmüş gibi fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Bunu yapmazdı... Sanmıyorum.

Bizim için arka kapıyı açıyor ve Julia önce sürünerek içeri giriyor. Onunla öne oturup oturamayacağımı sormayı düşünüyorum, ama yüz ifadesine bir kez baktıktan sonra vazgeçiyorum ve onun arkasından geliyorum. Kapıyı çarptığında ikimiz de sıçradık.

"Ah dostum, başımız çok büyük belada," diye fısıldıyor

Julia titreyerek. "Ben hallederim. Sadece sakın ol."

Cooper binerken kapıyı çarptı. Uzaklaşırken hiç vakit kaybetmeden bize saldırıyor. "Siz kızlar ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Tamam, şimdi sakın ol, açıklayabilirim."

Sessizleşiyor ve nereden başlayacağımı düşünmeye çalışıyorum ama kelime bulmakta zorlanıyorum. "Bekliyorum!" diye tersliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Öncelikle, o sürtük bunu hak etti."

Acı bir kahkaha atıyor. "Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor, değil mi?" Ona ters ters bakıyorum, tavrından hoşlanmıyorum. "Ya sen?" Julia'yı işaret ediyor. "Bu gece Jaxson'la olduğunu sanıyordum. Onun bundan haberi var mı? Bilmediğini varsayıyorum, yoksa seni durdururdu."

Julia geriliyor, bu yorum onu açıkça kızdırıyor, tıpkı beni kızdırdığı gibi. "Jaxson beni becermediği sürece ne yapacağıma karışamaz," diye tersliyor. Ona her şeyi olduğu gibi anlattığı için koluna gururlu bir yumruk atıyorum ve o da başını sallayarak karşılık veriyor.

Cooper dikiz aynasından aramızdaki alışverişi görüyor ve başını sallıyor. "Tanrım, siz kızlar az önce lanet olası bir suç işlediğinizin farkında mısınız?"

"Yapma Coop, Tanrı aşkına, onun frenlerini kesmedik ya. Tek yaptığımız arabasına biraz köpek boku ve fıstık ezmesi sürmekti."

"Ve işaretleyici, işaretleyiciyi unutma," diye fısıldıyor Julia, bu da ikimizin de gerçekten kötü bir zamanda kıkırdama krizine girmemize neden oluyor.

"Bu saçmalığı bu kadar komik bulmanıza sevindim." Gözlerimi deviriyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden telefonunu çıkarıp birini arıyor. Jaxson olduğunu tahmin ettiğim kişiye, "Julia'yı getiriyorum, onu eve bırakabilirsin," diyor.

"Uh oh," diye fısıldıyor Julia endişeyle.

"Bırakayım da hikayeyi o anlatsın. Eyet, neredeyse geldik."

Telefonu kapattıktan sonra onu rahat bıraktım. "Jaxson'ı bu işe karıştırmana gerek yoktu. Bu onu hiç ilgilendirmez."

Öfkeli gözleri dikiz aynasından benimkilere kayıyor. "Onu eve kendim götürmemi mi tercih edersin, böylece Margaret neden polis arabamın arkasında olduğunu sorabilir?"

İyi bir nokta, ama bunu dile getirmeye zahmet etmiyorum. İki dakika sonra Jax ve Coop'un apartmanına yanaşıyoruz ve dışarıda endişeli bir Jaxson'ın beklediğini görüyoruz. Coop arabadan indiğinde uzanıp Julia'nın elini tutuyorum. "Güçlü ol, hiçbir şeyi kabul etme. O sürtüğünü hak etti." Başıyla onaylıyor ve Cooper arka kapıyı açarken ikimiz de arabadan iniyoruz.

"Jules, neler oluyor?" Jaxson ona doğru koşarak soruyor. "Eve yatmaya gideceğini söylediğini sanıyordum?"

"Şey-ben-um-ben," diye kekeliyor ve sonra bir nefes veriyor. "Yalan söyledim çünkü Kayla ile sana söyleyemeyeceğim planlarım vardı. Özür dilerim." Sesi yumuşak ve suçluluk damlıyor.

"Yalan söyledim de ne demek?" diye sorar, açıkça kızgındır.

"Tıpkı söylediği gibi. Sana söyleyemediği için yalan söyledi. Şimdi geri çekil!" Patlamama sinirlendi ama hem ondan hem de Cooper'dan bıkmıştım. Otoriter pislikler.

Cooper, "Bu işe karışma Kayla ve arabaya geri dön," diye emrediyor.

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi ve tam ona nereye gidebileceğini söyleyecektim ki Julia beni kucaklayarak durdurdu. "Git. Ben iyi olacağım, söz veriyorum. Sana sonra mesaj atarım."

Öfkem buharlaşıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Yakalandığımız için üzgünüm. İş o raddeye gelirse cezayı ben çekerim," diye fısıldıyorum, en başta bunu yapmak istemediği ve bu benim fikrim olduğu için kendimi bok gibi hissediyorum.

"Hayır. Ne olursa olsun bu işte birlikteyiz. Ama eminim her şey yoluna girecek." Başımı sallıyorum ama Cooper'ın bu kadar kızgın olmasından dolayı kendime pek güvenemiyorum.

Arabaya tekrar bindim ama bu sefer yolcu tarafındaydım. Bir daha asla arkaya binmeyeceğim. Cooper uzaklaştığında arabada öfkeli bir sessizlik hakim. Bana bir kez bile bakmıyor; dümdüz ileriye bakıyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

"Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun Cooper? Fıstık ezmesi ve köpek bokuydu."

"Fark etmez. Bu hala vandalizm Kayla, bunun neresini anlamıyorsun?"

"O kaltağa bir ders verilmesi gerekiyordu!" Sanki saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor. "Biliyor musun, onu savunmak için bu kadar hızlı atlamam ve her şeyi benim üzerime yıkman gerçekten çok hoş." Acı, öfkeme karışarak içeri sızmaya başlıyor.

Ellerini havaya kaldırır. "Sen neden bahsediyorsun be? Seni suç işlerken suçüstü yakaladım, bu nasıl senin suçun olmaz?"

"Önce benim arabamı sikti!"

"O zaman rapor et. Olgunlaşmamış bir ergen gibi davranma!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, onun yorumu öfkemi bambaşka bir seviyeye taşıyor. "Tabii ki onun tarafını tutuyorsun. Hâlâ onu becerdiğine göre şaşırmamalıyım sanırım."

Söylediklerime hazırlıksız yakalandığı belli olan bir şekilde geriliyor. "Az önce ne dedin sen?" diye soruyor, sesi son derece sakın.

"Beni duydun." Şimdi düşününce mantıklı geliyor. *Yoksa neden orada olsun ki?* "Senin için seks görüşmeni mahvettim mi Cooper? Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Dikkat et Kayla, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Hayır mı? Bugün maçıtan sonra beni ziyaret etti. Hâlâ nasıl seviştiğinizi anlatmak için arabamın yanında bekledi. Tabii bu, yan aynama rujuyla *sürtük* yazdıktan sonra oldu."

Göz ucuyla direksiyonu sıkıca kavradığını görüyorum ama ona bakmıyorum - göreceklerimden çok korkuyorum. *Yalan olduğu için mi kızgın, yoksa öğrendiğim için mi?* Bugün top sahasında ona nasıl asıldığını ve onun onu nasıl itmediğini düşünüyorum.

İhtiyacım olan tek şey onun sessizliği ve içime işleyen acı o kadar yoğun ki canımı yakıyor. Beni ne kadar incittiğini bilmesini istemediğim için soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

Bir dakika sonra nihayet ailesinin garaj yoluna girdiğimizde şükrediyorum. Arabadan fırlayıp hızla evime doğru koşuyorum, bir saniye daha onun yanında olmak istemiyorum ama kolumdan tutarak beni engelliyor. "Dur bakalım bebeğim, daha işimiz bitmedi."

Bebeği tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Elinden kurtulup etrafımda dönüyorum. "Ne?" Kollarımı iki yana açtım. "Fıstık ezmesi ve köpek boku yüzünden beni tutuklayacak mısın Cooper?"

"Bağırmayı kesip bir dakikalığına beni dinler misin?" diye tersliyor nefesinin altından.

"Hayır! Başka bir şey duymak istemiyorum. Gidip kendini becerebilirsin!" Arkamı dönüp tekrar yola koyuluyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. Alçak bir hırıltıyla beni arkamdan yakalıyor, sonra kaldırıp evine doğru sürüklüyor. "Ne yapıyorsun sen? Bırak beni!" Ondan uzaklaşmak için tekmeliyor ve mücadele ediyorum. Kendimi kaybetmeye çok yakınım; gözlerimden yaşlar aktığını hissedebiliyorum ve onları daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum. Arka kapısından içeri dalıyor, neredeyse menteşelerini kıracak, sonra da beni mutfaka sürüklüyor. "Ciddiyim Cooper, bırak beni." Yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını hissettiğimde kaçmak için daha da çaresiz bir şekilde mücadele ediyorum.

"Hayır, beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun!" Beni etrafında döndürüyor, yüz ifadesi sert ama gözyaşlarımı görünce hemen yumuşuyor. "Tanrım, Kayla, onu becermeyeceğim."

"Yalan söyleme!" Boğazımdaki yanan ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. "Maçıtan sonra onu sana asılırken gördüm."

"O zaman çok uzun süre bakmadın, yoksa onu ittiğimi görürdün! Ondan ayrıldığımdan beri onunla hiçbir şey yapmadım ve yapmak da istemiyorum. Son bir yıldır kimseyle yatmadım çünkü baş belası bir sarışın bütün düşüncelerimi tüketiyor!" Bön bön bakıyorum ona, benden bahsettiğinden neredeyse eminim. En azından öyle olsa iyi olur, yoksa diğer sarışın baş belası benden haber alacak.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, hava gergin. Aramızdan bir şey geçtiğinde elleri hala kollarımı sıkıca kavıyor, güçlü bir şey.

"Ne var biliyor musun? Siktir et!" Sonra aniden, üç uzun yıldır ondan istediğim tek şey oldu. Beni öpüyor, ağzı benimkine çarpıyor, sert, sıcak ve talepkâr.

Aman Tanrım. Dizlerimin bağı çözülüyor ve dilinin ilk dokunuşunda içimden bir inilti kaçıyor. Onun tadı

-Onun inanılmaz, erkeksi tadı duyularımı dolduruyor ve bedenimi ateşe veriyor. Aldığım kadarını vermek için hiç vakit kaybetmiyorum. Parmaklarım, ondan bir hırıltı çıkaran bir tutuşla saçlarını örüyor ve her umutsuz vuruş için onunla eşleşiyorum, acı çektiğim şeyi alıyorum, çok uzun zamandır hayal ettiğim şeyi.

Beni hazırlıksız yakalayıp kıcımdan tutup kaldırıyor ve birkaç adım yürüyor. Sırtım aniden mutfak masasının soğuk, sert yüzeyiyle karşılaşmadan önce bir sürü bokun yere düştüğünü duyuyorum. Biz asla

Öpüşmeyi kesiyoruz, ağızlarımız birbirini yutuyor, dillerimiz hayal kırıklığı ve saf, sıcak şehvetin güzel bir savaşında düello yapıyor. Ciğerlerim oksijen istiyor ama duramıyorum, durmak istemiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Üniformasının gömleğini yırtıp açıyorum ve minik düğmeler etrafa uçuşuyor. Ellerim atletinin altından kayıyor ve karın kaslarının pürüzsüz, sert düzlüklerinde geziniyor.

Bir iniltiyle ağzını benimkinden ayırıyor ve dudaklarını boğazımda gezdirmeye başlıyor. "Beni deli ediyorsun!" diye homurdandı. "Sikime eziyet etme şeklin, bu sıkı, küçük vücudunun etrafında zıplaman. Kontrolümün her ölçüsünü test ediyorsun!"

Ve sonunda onu yakaladım. Tanrı'ya şükürler olsun! Ben daha bu düşüncemi kelimelere dökmeden atletimin üst kısmını yırttı ve hemen göğüslerimi sütyenimin pembe dantellerinden kurtardı.

"Bak göğüslerin ne kadar güzel," diye mırıldanıyor, müstehcen sözleri bacaklarımın arasındaki zonklamayı şiddetlendiriyor. "Hayal ettiğimden bile daha güzel."

Arzuyla o kadar sarhoşum ki, bırakın esprili bir cevap vermeyi, tutarlı bir kelime bile kuramıyorum. Şişmiş, ağrıyan tümsekleri avuçlayarak eğiliyor ve sıcak, sert dudaklarının arasına işkence görmüş bir tomurcuğu alıyor. "Tanrım, evet." İçimden en şaşırtıcı hisler akarken ağzına doğru eğildim. Dişleri hassas ucumu sıyrırken, parmakları diğer ucumda çalışıyor ve amımı acıtacak bir yoğunlukla sıkıyor.

Kalçalarımı kaldırarak ereksiyonuna doğru sürtünüyorum ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde inliyorum. "Cooper, lütfen," diye inleyerek yalvarıyorum. "Çok kötü ağrıyorum."

Hırlayarak aşağı uzanıyor ve yoga pantolonumun üzerinden beni avuçluyor. "Öyle mi? Bu tatlı küçük kedi benim için ıslak ve ağrıyor mu bebeğim?"

Sözleri içimde bir başka sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oluyor. "Evet. Çok kötü ve çok uzun zamandır," diye inleyerek itiraf ediyorum.

"Güzel!" diye tersliyor. "Çünkü sen bana bunu yapıyorsun. O akıllı ağzınla yıllardır sikime işkence ediyorsun."

Bocalıyorum, sözleri göğsümde bir sevinç patlamasına neden oluyor. Tamam, bu *seni seviyorum* değil ama en azından onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini biliyorum.

"Peki o zaman, neyi bekliyoruz?" Pantolonuna uzanıyorum, bu gösteriyi başlatmaya hazırım, ama bir hırıltıyla girişimimi durduruyor ve kollarımı başımın üstünde kilitliyor.

"Hayır! Bu gece dokunacak olan tek kişi benim." Bununla alay ediyorum ve tekrar ona uzanmaya çalışıyorum ama bileklerimi sıkıca kavıyor ve çenesini zapt etmek için kenetliyor. "Ciddiyim, Kayla. Sadece ben, yoksa her şey durur."

Ona bakıyorum ve ciddi olduğunu hemen anlıyorum. Tartışmak üzereydim ama bana fırsat vermedi. Eğilip bir meme ucumu tekrar ağzına alırken, eli pantolonumun içine giriyor ve parmakları ıslak etimde geziniyor. İki parmağını içime sokmadan hemen önce şişmiş klitorisimin üzerinden geçerken benden ateşli bir inilti kaçıyor. Nefes nefese kaldım ve tatlı istilaya uğradım.

"Ah evet." İnliyor. "Olacağını bildiğim kadar sıkı. Çünkü buraya başka kimse gelmedi. Değil mi bebeğim?" Cevap olarak başımı sallıyorum çünkü konuşma arzusunun içinde kaybolmuş durumdayım. "Doğru. Çünkü bu lanet olası benim!"

"Evet," diye inliyorum nefes nefese. Çok az şey biliyor, ben tamamen onun bedeniyim ve ruhuyum ama bunu şimdilik kendime saklamaya karar veriyorum. Adamın üzerimde zaten yeterince gücü var ve açıkçası bu biraz korkutucu.

"Son birkaç gündür bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Hatta son birkaç yıldır. Dün gece seni o lanet jakuzide izlerken, boşalmamak için mastürbasyon yapmak zorunda kaldım.

aşağıya indirip seni yan tarafına domaltacağım ve beni hayvanlaştırdığın gibi seni arkadan becereceğim."

Aman Tanrım. Kafamdaki görüntü, parmaklarının verdiği zevkle birlikte vücudumu yanmak üzereymiş gibi hissettiriyor. Ona daha da yaklaştırmaya çalışıyorum, ona dokunmayı çok istiyorum ama bileklerimi bırakmıyor. "Cooper, lütfen," diye yalvarıyorum. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

Bana sırtıyor. "Kelepçelenmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordun, bebeğim. Öyle dememiş miydin?"

Benimle bu oyunu oynamak istemiyor, çünkü ben de ona karşılık vereceğim. Kafamı bulandıran uyarılma sisini temizlemeye çalışıyorum. "Evet, ama bu senin yatağında beni sakinle becerirken olur, parmaklarınla değil."

Mırıltılı bir kıkırdama çıkarırken ağır kapaklı gözleri vahşileşiyor. "Sen ve o arsız lanet ağzın. Yakında Kayla, yakında ona ne yapacağımı öğreneceksin ve burada kimin yetkili olduğunu çabucak öğreneceksin. Gün boyunca ağzını istediğin gibi kullanabilirsin, ama kıyafetlerini çıkardığında ve sikim içindeyken, orası benim bölgem bebeğim."

Kibirli olduğunda çok seksi olabiliyor ama şu anki talebini ne kadar sevsem de ondan daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. "Eğer sana dokunmama izin vermiyorsan, en azından beni öper misin?" Hissettiğim kadar savunmasız görünmemeyi umarak fısıldıyorum.

Eğilip ağzını bana vermeden hemen önce ifadesi yumuşuyor. Dillerimiz tekrar iç içe geçiyor ama bu sefer tempo daha yavaş ve daha samimi, bana arzuladığım bağlantıyı veriyor. Sonunda bileklerimi serbest bırakıyor ve kollarımı boynuna dolamama izin veriyor. Şansımı zorlamamaya karar veriyorum, ona yakın olmamı engellemesini istemiyorum.

Parmakları lezzetli saldırılarını hızlandırıp içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir parçayı okşadığında nefesim kesiliyor. Öpücüğün içinde inleyerek, onu daha da yaklaştırmak için bacaklarımı beline doluyorum. Kendimi uçurumun kenarında hissederken kalçalarım çaresizlikle elinin ritmine göre sallanmaya başlıyor.

Hırıltısı dudaklarımda titreşiyor. "Kızım, ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum Kayla, ver onu bana, elimin her yerinde hissetmeme izin ver bebeğim." Kelimeleri mırıldanır mırıldanmaz, boştaki eli göğsümün yumuşak ağırlığını kavlıyor ve parmakları hassas meme ucumu beni uçurumun kenarına gönderen bir güçle sıkıştırıyor.

Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar patlıyor ve coşku vücudumdaki her damara hücum ederek ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Cooper serbest bırakılma çığlıklarımı yutuyor, ta ki vücudumdaki son zevk zerresi de dökülene kadar.

Kafamdan aşağı süzülüp gerçekliğe geri döndüğümde, elini hızla çektiğini hissediyorum. Elini çekmeden önce boynuna sıkıca sarılıyorum ve onu var gücümle öpüyorum, onunla aramızdaki bu bağın bitmesini istemiyorum ama ne yazık ki bitiyor, hem de çok erken.

Bir iniltiyle ayağa kalkıyor ve boynuna doladığım bağı zorla çözüyor, sonra da mutfağın diğer tarafına doğru yürüyor. Sırtını bana dönerek kollarını tezgâha dayıyor ve yenilgiyle başını öne eğiyor.

"Cooper, ne oldu?" Ani kargaşası karşısında kafam karışarak soruyorum. Sessizliği midemin çukurunda hastalıklı bir his oluşturdu. Masadan kalkmadan önce hızla sutyenimi yerine takıp gömleğimi düzeltiyorum. Yavaşça ona doğru yürüyorum, sonra elimi yavaşça kabaran sırtına koyuyorum ve gerildiğini hissediyorum. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?" Sorumdan

güvensizlik damlıyor, bu da beni rahatsız ediyor çünkü ben güvensiz bir insan değilim.

"Tanrım, hayır," diye nefes alıyor, sonra dönüp beni kendine doğru çekiyor. Ereksiyonunu karnımda hissediyorum ve vücudu sımsıkı sarılıyor. Kollarımı beline doluyor ve sıcaklığını içime çekiyorum. "Kayla, şu anda kalmanı ne kadar istesem de, bebeğim, gitmene ihtiyacım var."

Ses tonundaki kısıtlamayla ona bakıyorum ve acı çeken ifadesiyle keskin bir nefes alıyorum. Hiç tereddüt etmeden uzanıp yüzünün yan tarafını avuçladım. "Coop, konuş benimle."

Bir an beni izliyor, çenesi bükülmüş ve gözleri alev alev. "Şu anda kontrolü zar zor elimde tutuyorum." Nefes aldığı her kelime sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyor. "Eğer burada çuvallarsam işimi kaybedebilirim. Anlıyor musun?"

Artık biliyorum. Sonunda kafama dank etti - reşit olmadığım için onu engelleyen şey buydu. On sekizinci yaş gününe sadece haftalar kalmış olsa da Cooper için bunun bir önemi yok. Yasaları korumak için ettiği yemin ona çok ağır geliyor ve ben farkında olmadan bu yemini bozması için ona eziyet ediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum suçlulukla. "Düşünemedim." Başını sallıyor, bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama kendini tutuyor. Bunun yerine eğiliyor ve alnıma sert bir öpücük konduruyor. Uzaklaşmak için dönüyor ama o kaçamadan gömleğini tutuyorum ve ona bakıyorum. Sormak üzere olduğum şey için kalbim göğsümde çarpıyor ama şimdi ya da asla gibi hissediyorum. "Benimle baloya gel." Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama cevap veremediğim elimi ağzına kapatıyorum. "Henüz cevap verme, sadece düşün. Lütfen." Duraksıyorum ve gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. "Pek çok teklifi geri çevirdim Cooper, çünkü beni almanı istiyorum. Başka biriyle gitmek istemiyorum. Tüm bunların nedenini şimdi anlıyorum." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Ve senden benimle çıkmadan başka bir şey beklemiyorum. Yine de, o gece yarısı on sekiz yaşına girdiğimi hatırlatırım, yani..." Sırıtarak devam ediyorum.

Elimi çekip parmak uçlarıma uzanıyorum ve yanından geçmeden önce çenesini öpüyorum. Tam kapısına varmıştım ki bana seslendi. Duruyorum ve ona dönüp bakıyorum.

"Bu hafta sonu o partiye gitmeyeceğine söz ver."

"Coop..." Nefes veriyorum ve başımı sallıyorum, bu konuda neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum.

"Lütfen, Kayla."

Bu konuda ne kadar endişeli olduğunu görmek kolay ve gitmem benim için gerçekten çok önemli olmadığından, başımı sallayarak razı oluyorum. "Tamam. Söz veriyorum."

Kapıdan çıkıp, araba yolundan evime doğru ilerliyorum. Tam içeri girmek üzereyken gözlerini üzerimde hissediyorum ve dönüp arka kapıdan beni izlediğini görüyorum, güvenle içeri girdiğimden emin olmak için. Gülümseyerek ona bir öpücük konduruyorum ve karşılığında onun da küçük bir tebessümle gülümsemesini kaçırmıyorum.

Sıcak bir duşun ardından yatağıma yerleşiyorum, bedenim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar tatmin olmuş hissediyor ama ne yazık ki kalbim tatmin olmuyor ve biliyorum ki Cooper'ın tamamına, bedenine ve ruhuna sahip olana kadar da olmayacak.

BÖLÜM 4

Cumartesi sabahı merdivenlerden indiğimde annem ve babamın mutfak masasında oturmuş kahvaltı ettiklerini görüyorum.

"Merhaba tatlım, otursana. Krep yaptım," diyor annem ve hemen bana bir tabak uzatıyor.

Babamın yanındaki sandalyeye oturduğumda eğilip yanağımdan öpüyor. "Günaydın. Nasılmış benim kızım?"

Gülümsüyorum ve öpücüğüne karşılık veriyorum. "Güzel. Bu hafta sonu çalışmıyor musun? Kalp krizi mi geçirmeliyim?" Babamı severim ama o bir işkoliktir. Cumartesi sabahları onu görmek nadiren mümkün oluyor ama kendi işinin sahibi olmanın getirdiği bir şey olduğunu biliyorum. Etraftaki en iyi inşaat şirketini yönetiyor ve başarılarından dolayı onunla gerçekten gurur duyuyorum.

"Ha, ha," diye cevap veriyor eğlenen bir sırıtişla. Ukala tavrımı ondan alıyorum, bu yüzden sadece onunla dalga geçtiğimi biliyor. "Aslında bu akşam bir toplantım olduğu için izin aldım." Duraksıyor, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Muhtemel bir müşterim ve ailesini akşam yemeğine davet ediyorum. Umarım bize katılmak için buralarda olursun?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Kim o? Onları tanıyor muyum?" Bu kasabada herkes herkesi tanıdığı için tanıdığımı varsayıyorum.

Ebeveynlerimin yüz ifadelerinden bundan hoşlanmayacağımı anlayabiliyorum. "Evet, aslında öyle. Bu Vail'ler."

"Ne?" Öfkeyle bağıriyorum. "Hayır, baba! O kaltak asla benim mutfak masamda oturamaz." "Kayla, diline dikkat et," diye azarlıyor annem ama onu duymazdan geliyorum.

"Onları akşam yemeği için buraya nasıl davet edersin? Brittany'den ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Babamın yüz ifadesi pişmanlığa dönüştü. "Bunu öneren babasıydı. Biz iş konuşurken ailelerimizin birbirini tanıyabileceğini düşündü."

"Tabii ki hayır! Onu zaten tanıyorum ve dediğim gibi, o A sınıfı bir sürtük."

Annem araya giriyor. "Tatlım, neden ona bir şans vermiyorsun? Kim bilir, belki seni şaşırtır ve sonunda gerçekten iyi arkadaş olursunuz."

Ne kadar hayalperest olabildiğine gözlerimi deviriyorum. "İnan bana, onunla asla ama asla arkadaş olmayacağım." "Cooper onunla çıktıysa o kadar da korkunç olamaz."

Kaskatı kesiliyorum ve sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. Dişlerim gıcırıyor ve annemin Cooper'a olan hislerini bilmediğini hatırlamaya çalışıyorum. Bunu onlardan bilerek saklamadım, sadece konuyu açmak için doğru zamanı bulamadım. Yine de, anlamamış olmalarına biraz şaşırdım.

Başımı şiddetle sallıyorum, o kaltağı bir daha görmek istemiyorum, hele ki kendi evimde. Babam yanıma uzanıyor ve elini nazikçe koluma koyuyor. "Lütfen bu gece için farklılıklarınızı bir kenara bırakabilir misiniz? Eğer alırsam bu şirketim için büyük bir sözleşme olacak Kayla, bizim için yıllarca sürecek bir iş olacak. Lütfen tatlım, bunu benim için yapar mısınız?"

Babamın benimkiyle aynı renkte olan yalvaran mavi gözlerine bakıyorum ve kararlılığımın azaldığını hissediyorum. Uzun zamandır Vail'in alışveriş merkezleriyle ilgili sözleşmeleri istiyordu. Bana çok şey verdi ve

Annem ve benim ihtiyacımız olan her şeye sahip olabilmemiz için çok çalıştı. Ne kadar istesem de ona hayır diyemiyorum.

"Peki," diye içimi çekiyorum. "Ama fazla kalmayacağım baba, ona ancak bu kadar tahammül edebilirim. Ayrıca Julia ile planlarım var, eğer sorun olmazsa onu da davet edeceğim."

Başını sallıyor ve bana rahatlamış bir gülümseme veriyor. "Evet, tabii ki. Burada her zaman hoş karşılanır ve söz veriyorum sadece birkaç saat sonra gidebilirsin." Eğilip yanağımı tekrar öpüyor. "Teşekkür ederim, tatlım."

Evet, bana teşekkür etmese iyi olur. Bunu atlatmak için dilimi yeterince uzun süre ısırabilmem için dua ediyorum. Birden aklıma geçen gece arabasına yaptığım şey geliyor ve bunun çok çirkinleşebileceğini fark ediyorum.

Evet, tam da beklediğim gibi, devasa bir karmaşa. Tam da bu gecenin daha kötüye gitmesinin mümkün olmadığını düşündüğüm anda yanıldım. Çünkü annem, yakında evine döneceği için ev yemeği yemesinin iyi olacağını düşünerek Cooper'ı son dakikada bize katılması için davet etti. İçeri girip Vail'leri gördüğünde tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Ama Brittany? Orosu çok sevindi ve ben onun yanındaki koltuğa oturamadan o oturdu, böylece Julia ve ben tam karşılıklarına oturmak zorunda kaldık. Gerginliği bıçakla kesebileceğinizi söylemek büyük bir eksiklik olur.

Kaltağın üç yıldır aşık olduğum adama, daha geçen gece bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatan adama yaklaşmasını izliyorum. Kalbim öfkeyle çarpıyor ve eğilip kıkırdarak adamın kulağına imalı bir şekilde fısıldadığında vücudum onu yumruklama isteğiyle titriyor. Cooper'ın kızın davranışlarından rahatsız olduğu belli olsa da onu itmiyor. Olay çıkarmak istemediğini varsayıyorum ama ne olursa olsun, bu beni çok kızdırıyor. Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden ona ters ters bakıyorum ve Julia'nın elini rahatlamak için zıplayan dizime koyduğunu hissediyorum; eminim cinayet işlemeye hazır olduğumu anlayabilir.

Ebeveynler arasında ufak tefek konuşmalar oluyor ama ben ağzıma bir yığın yemek tıkıştırmaktan başka bir şey yapmıyorum, bunun beni bu felaketi atlatacak kadar sessiz tutacağını ve babamın gecesini mahvetmeyeceğini umuyorum. Ama tek duyduğum o kaltağın kıkırdaması olunca bunu yapmakta çok zorlanıyorum. Neye kıkırdadığını bilmek istemediğim için başımı kaldırıp bakmıyorum bile.

"James size Brittany'nin arabasının geçen gece tahrip edildiğini söyledi mi?" Bayan Vail annemlere sordu. Julia ve ben gerildik ve annem dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım, hayır söylemedi, bu korkunç." "Arabaya ne yapmışlar?" diye soruyor babam.

Bayan Vail boğazını temizliyor ve ben de içkimden bir yudum alıyorum, aniden boğazımdaki kalınlığı gidermeye ihtiyaç duyuyorum. "Arabasının bagajına müstehcen mesajlar yazmışlar ve üzerine dışkı sürmüşler."

O içkiyi hiç içmemeliydim, çünkü kendimi durduramadan yumuşak sıvıyla boğuldum. Bir elimle ağzımı kapatıp boğazımdan yükselen kahkahayı bastırmaya çalışıyorum. Julia sırtımı sıvazlıyor ve onun da kendini tutmakta zorlandığını anlayabiliyorum.

"Tatlım, iyi misin?" diye soruyor annem endişeyle, tamamen habersiz.

Sonunda kendimi toparlamayı başardım. "Evet, özür dilerim, hazırlıksız yakalandım," diye mırıldanıyorum ve Brittany'ye bakıp onun Julia ve bana ters ters baktığını görüyorum.

Gülümsememi bastırıyorum ve kendimi söylemekten alıkoyamıyorum: "Bu gerçekten korkunç. Neden birinin sana bunu yapacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "Ama Coop'un bunu kimin yaptığını bulacağını ve onlara ödeteceğini biliyorum.

Değil mi bebeğim?" diye mırıldanarak ona yaklaşıyor.

Eğlencem kayboluyor ve her zamanki gibi palyaço makyajıyla süslenmiş kendini beğenmiş suratını yumruklama isteğiyle yumruklarım masanın altında sıkılıyor. Cooper'a kaşlarımı çatıyorum ve bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyorum. Oturduğu yerde kıpırdanıyor ama bunun ondan uzaklaşmak için mi yoksa rahatsız olduğu için mi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, onu açıkça itmediği gerçeği öfkemi yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Çok ciddi bir şey olmamasına ve yaralanmamasına sevindim," diyor babam, masanın üzerine bir kez daha yerleşen garip gerginliği kırmaya çalışarak.

Bay Vail başını sallar. "Evet, biz de öyle ve Cooper'ın bunu yapan serserileri yakalayabileceğine dair kendimize çok güveniyoruz."

Şu anda Cooper'a inanılmaz derecede kızgın olsam da, yine de içinde bulunduğu durumdan dolayı kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum.

"Peki Kayla, mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Bayan Vail konuyu değiştirerek soruyor. "Hangi üniversiteye gidiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve içimde dönen çelişkili duygu fırtınasını yatıştırmaya çalışıyorum. "Aslında üniversiteye gitmeyeceğim. Sonbaharda Charleston'daki sağlık ve zindelik merkezinde masaj terapisi programına katılmayı planlıyorum."

"Masaj terapisti mi olmak istiyorsun?" diye soruyor, sanki bu kavramı anlamamış gibi.

Elimden geldiğince kibar olmaya ve sinirlendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Evet hanımefendi, ben de Çin tıbbı uygulamayı ve akupunktur yapmayı planlıyorum."

"Oh, şey... Bu çok hoş, canım." Tabağımdan başımı kaldırmıyorum, aniden kendimi rahatsız hissediyorum, sanki Ivy League üniversitesine gitmeme tercihim beni aşağılık yapıyormuş gibi.

"Evet, çok güzel," diye ekliyor Brittany küçümseyerek, kalp atışlarım yeniden çılgınca hızlanıyor.

"Bence bu senin gerçekten iyi olacağın bir şey." Cooper'ın sözleri karşısında şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve kalbim ısınıyor. Brittany'nin yüz ifadesindeki kıskançlıktan da küçük bir memnuniyet duyuyorum.

"Katılıyorum," diyerek araya giriyor annem. "Bu Kayla'nın her zaman tutkuyla bağlı olduğu bir şey. Küçüklüğünden beri hep insanlara yardım etmek istedi. Onur derecesiyle mezun olacak ve biz onunla gurur duyuyoruz." Anneme bakıp gülümsüyorum, sözleri şu anda benim için çok şey ifade ediyor.

"Bu harika." Bay Vail şimdi sohbete katılıyor. "Ve biliyorsun, Sunset Bay'de masaj terapisi kliniği yok, yani istersen kendi işini bile açabilirsin." "Bir gün benim de planım bu," diyorum ona dürüstçe. "Ve bunu benim için yapacak adamı da tanıyorum." Bakıyorum

Babama gülümseyerek bakıyorum, o da bana göz

kırıyor. "Peki ya sen canım?" Bayan Vail

Julia'ya soruyor.

"Ah-şey," diye kekeliyor Julia gergin bir şekilde, ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmıyor.

"Charleston Üniversitesi'ne kabul edilmeyi umuyorum. Öğretmenlik diplomamı almak istiyorum."

"Öğretmen mi?"

Julia başını sallıyor. "Evet, bir gün annemin yaptığı gibi ilkökul öğretmenliği yapmayı çok isterim."

"Ve sen de bir çocuğun sahip olabileceği en iyi öğretmen olacaksın," diye ekliyorum, bir kolumu omzuna atarak.

O da bana gülümsüyor. "Teşekkürler."

"Peki ya sen Brittany?" diye soruyor annem. "Annen Charleston Üniversitesi'ne gittiğini söyledi. Bölümün ne?"

"İş," diye her zamanki sinir bozucu sesiyle gururla övünüyor. "Ben de kendi şirketimi kurmayı planlıyorum ama Kayla gibi bir şey değil. Planım üst düzey, başarılı bir moda butiği açmak."

Çok da ince olmayan imasını kaçırmadım ve kendimi durduramadan homurdandım. Bu kızın başarılı bir şekilde yürütebileceği tek iş bir genelev. Oda tekrar sessizliğe gömülüyor ve Brittany'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum. *Oops.*

"Aslında dün akşam yemekte Cooper'a tüm planlarımı anlatıyordum ve fikirlerim hoşuna gitti."

Sözleri karşısında bocalıyorum ve yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyorum. Gözlerim Cooper'a kayıyor ve başının yenilgiyle geriye düştüğünü, yakalandığı için oldukça üzgün görüldüğünü görüyorum. Piç kurusu bana yalan söylemişti. Hiç yapmayacağını düşündüğüm bir şey. "Vay canına, iki gece üst üste birlikte akşam yemeği mi yedik?" Ses tonumdan incinmişliği ve öfkeyi uzak tutmaya çalışarak soruyorum ama başarılı olamadığımı biliyorum.

Tam bir şey söyleyecekken Bayan Vail sözünü keser. "Evet, Cooper sık sık akşam yemeği için evimize gelir ve onu ağırlamaktan her zaman keyif alırız."

Şu anda içimden akan acı ve öfkeyi dizginlemeye çalışıyorum ama Brittany eğilip onun yanağına bir öpücük kondurunca sonunda kontrolümü kaybediyorum. "Umarım gelecek hafta sonu da bizimle göl evine gelirsin."

Tamam, bu kadar yeter. Tereyağına uzanıyormuş gibi yaparak eğildim ve kırmızı şarap dolu bardağını devirip ikisinin üzerine dökülmesini sağladım, ki neredeyse onun üstünde olduğu için bu hiç de zor olmadı. Brittany'nin nefesi kesildi ve geriye doğru uçtu.

"Oops. Kusura bakma," diye kestirip atıyorum, belli ki öyle demek istememiştim. "Uh oh," diye mırıldandı Julia.

"Seni kaltak, yepyeni Vera Wang bluzumu mahvettin."

"Brittany!" diye azarlıyor babası.

Herkes Brittany'nin yardımına koşarken odada bir kaos patlak veriyor. Cooper'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona bakmıyorum, bakamıyorum ve babama da bakamıyorum.

"Haydi," diye Julia'nın elini tutuyorum, bir an önce buradan gitmem gerekiyor. "Özür dilerim baba," diye fısıldıyorum yanından hızla geçerken.

"Kayla, nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor annem ama ben durup ona cevap vermiyorum, boğazım her saniye daha da daralıyor.

Kapıya doğru ilerlerken Julia çantasını kanepeden aldı. Çantamı almak için odama koşmak istemediğimden kendiminkinden vazgeçiyorum. Dışarı çıktığımızda Julia'yı arkamdan çeğiştirerek arabama daha hızlı gitmesi için zorluyorum.

"Kayla, bekle! Geri gel!" Cooper peşimizden gelirken bağılıyor ama ben yine durmuyorum. Arabaya binip hemen çalıştırıyorum ve Julia'nın kıcı koltuğuna değer değmez garaj yolundan çıkıyorum. "Siktir!" Sokakta hızla ilerlerken açık pencereden onun küfürlerini duyuyorum.

Yeterince uzaklaştıktan sonra nihayet derin bir nefes alabiliyorum, ancak boğazıma oturan yumruyla mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Julia fısıldayarak, az önce geride bıraktığımız karmaşa için kelimeler bulmaya çalışıyor. Hiçbir şey söylemiyorum, dümdüz önüme bakıyorum, gözlerimdeki yaşlar yüzünden yol bulanıklaşıyor. Yanıma uzanıp elini bacağıma koydu. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, çünkü değilim. Kızgınım, kırgınım, kafam karışık ve en önemlisi babam için her şeyi mahvettiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Bunu sadece seni incitmek için yapıyordu, Kayla. Kazanmasına izin verme. Cooper'ı da rahatsız ettiğini söylemek çok kolaydı."

Acı bir kahkaha attım. "Evet, onu itmediğini düşünürsek yeterince rahatsız edici değil."

"Haklısın. Yapmalıydı."

"Bana yalan söyledi, Julia. Ayrıldıklarından beri onunla hiçbir şey yapmadığını söyledi." "Belki de başka bir nedenden dolayı onun evindeydi?"

Başımı sallıyorum ve öneriyi hemen reddediyorum. Mümkün değil, kulağa hiç de öyle gelmiyordu. Göz ucuyla ona bakıyorum. "Callingwood'daki partinin davetiyesi hâlâ sende mi?"

Tereddüt ediyor. "Evet. Çantamda ama Cooper'a gitmeyeceğini söylediğin için Jax'e gitmeyeceğimi söyledim."

"Evet, ona verdiğim söz artık geçersiz ama gelmek zorunda değilsin. Gelirken seni eve bırakabilirim. Seni tamamen anlıyorum ama buradan gitmem gerek Jules. Az önce orada olanları kafamdan atmam lazım."

Başını iki yana sallar. "Tabii ki geliyorum. Birkaç kadeh içki içmek istersen ben eve bırakırım."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, her zaman arkamı kolladığı için memnunum. Çünkü tam olarak yapmak istediğim şey bu.

-Kıçımı yırtarcasına eğlenmek ve bu geceyi unutmak istiyorum, daha da önemlisi Cooper McKay'i unutmak istiyorum. Gerçi ne kadar alırsam alayım onu benden, özellikle de kalbimden sileceğinden şüpheliyim.

Bir saat sonra bunun bir hata olduğunu anlıyorum, çünkü ne kadar içersem içeyim ya da ne kadar kaynaşmaya çalışırsam çalışayım, hiçbir şey göğsümdeki ağırlığı kaldırmıyor.

Julia'yı bulmak için yoğun kalabalığın arasından ilerlerken insanlar iki yanımdan bana çarpıyor. Bazıları durup bana sarılıyor ve nasıl olduğumu soruyor, bazıları beni içki oyunlarına katmaya çalışıyor ve birden her şey çok fazla gelmeye başlıyor.

Sola doğru dalıp kalabalık bedenlerin arasından geçerek sonunda ıssız ormana ulaşıyorum. Biraz yürüyüp ihtiyacım olan mahremiyeti bulduğumda yüksek sesli müzik azalmaya başlıyor. Büyük meşe ağaçlarından birine yaslanıp kafamı toplamaya çalışıyorum ama sessizlik bana gecenin önceki olaylarını düşündürüyor. Dizlerimi göğsüme çekerek gözyaşlarımın özgürce akmasına izin veriyorum ve ailemin gönlünü nasıl alacağımı düşünmeye çalışıyorum. Cooper'a gelince... Başımı sallıyorum, acı şu anda bunu düşünmek için çok fazla, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bir dalın kırılma sesi başımı kaldırmama neden oldu ve Mark Stevens'tan başkasının bana doğru tökezlediğini görmedim. *Harika, tam da ihtiyacım olan şey.*

"Merhaba, Goldilocks." İlkokuldayken yaşıtlarımın bana taktığı lakap sarhoş ağzından dökülüyor.

"Yürümeye devam et Mark, bu gece senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim," diye mırıldanıyorum ve ıslak yanaklarıma vuruyorum, kimsenin beni ağlarken görmesinden nefret ediyorum.

Dramatik bir şekilde göğsünü tutuyor. "Sözlerin beni derinden yaraladı." Yaptığı tiyatroya

gözlerimi deviriyorum. Fırçamı tamamen görmezden gelerek bana doğru ilerliyor ve yanımdaki yere oturuyor. "Al bakalım,

Bundan biraz al. Kendini daha iyi hissedersin," diyor ve içkisini bana doğru itiyor.

"Hayır, teşekkürler."

Fincanı yüzüme doğru yaklaştırıyor. "Hadi, al şunu, istediğini biliyorum."

Kıkırdayarak bileğini itiyorum. "Defol git buradan. Tanrım, çok sinir bozucusun. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Sadece beni isteyen bayanlar." Kibrine karşı başımı sallıyorum. "Neler oluyor, Kellar? Ağlamak sana göre değil."

"Evet, çünkü beni çok iyi tanıyorsun."

"Biliyorum," diye hakaretle yanıtlıyor. "Seni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım."

"Hayatının çoğunda benimle aynı okula gittin, bu beni tanıdığın anlamına gelmez."

"Hiç ağlamadığını ve Julia'nın senin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum." Ona kaşlarını çatıyorum. "Ben sadece güzel bir yüz değilim," diyor yanağına dokunarak. Gülümsememi ondan saklamaya çalışarak yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "Aslında iyi bir dinleyici olabilirim, eğer bana bir şans verirsen."

Ben bunu düşünürken sessizlik bizi tüketiyor. *Cidden onunla bu konuda konuşmayı düşünüyor muyum?* Ona dönüp baktığımda beni izlediğini görüyorum ve beni yakaladığını anlayınca sırtıtıyor.

İçkisini elinden alıyorum ve iğrenç bir şeyden büyük bir yudum aldıktan sonra geri veriyorum. Ağır bir nefes alarak başımı ağaca yaslıyorum, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne bakıyorum ve bu geceki olayları düşünüyorum. "O an ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun, hiç gurur duymadığın bir şey yaptın mı?" Sorumu düşünüyorum ve sonra gülüyorum. "Boş ver, ne diyorum ben, tabii ki yaptın."

Homurdanıyor, belli ki sözümü benim kadar komik bulmamış. "Hayır, ben pişmanlık duyarak zamanımı boşa harcamıyorum Goldilocks, sen de harcamamalısın. Hayat çok kısa. Ayrıca, her ne yaptıysan, eminim o kadar da kötü değildir."

Sessiz kalıyorum, çünkü aynı fikirde değilim. Yaptığım şey muhtemelen babamın hak ettiği o sözleşmeyi alma şansını mahvetti ve hepsi acı ve öfkeyle yapıldı.

"Şu hoşlandığın domuzla mı ilgili?"

Cooper hakkındaki sözleri karşısında gerildim. "Onun hakkında böyle konuşma. Asla, özellikle de benimle."

Tekrar homurdanıyor. "Anladım. Onu unutmalısın Goldilocks, o herif kendini çok beğenmiş, onun için asla yeterince iyi olamayacaksın."

Sözlerinin beni kesmesine izin vermemeye çalışıyorum ama kesiyor, derinden. Ona ters ters bakıyorum. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. "Dur bakalım. Bunu yeterince iyi olmadığın için söylemedim. Sadece ona göre asla iyi olamayacağını söylemek istedim. O pislik herif kendi pisliğinin kokmadığını sanıyor ve bunun nedeni de buraya taşındığından beri babasının kim olduğu yüzünden kasabanın altın çocuğu olarak etiketlenmiş olması."

İfadesini düşündüm ve kısmen doğru olduğunu fark ettim. Cooper'ın babası burada büyümüş ve futbol söz konusu olduğunda kasabanın efsanesiymiş. Hatta birkaç yıl profesyonel olarak oynamıştı. Yıldız oyun kurucu lise futbol takımına koçluk yapmak için geri döndüğünde, Cooper hemen babasıyla aynı kategoriye sokuldu. Özellikle de iki yıl üst üste eyalet şampiyonluğu getirerek sahadaki yeteneklerini kanıtladıktan sonra. Sanırım Cooper kısmen babası yüzünden kasabanın altın çocuğu olarak etiketlendi ama o da bu unvanı hak ediyor. Ona kızgın olsam da iyi bir adam

olduğunu inkar edemem. Bir gün Sunset Bay'in Şerifi olacak ve iyi bir Şerif olacağından hiç şüphem yok. Babam dışında tanıdığım en iyi adam o... Ah! Şimdi tekrar ağlayacak gibi hissediyorum.

Mark'ın elinin uyluğumun iç kısmını kavradığını hissettiğimde aniden düşüncelerimden sıyrılıyorum. Hemen tokat atıp uzaklaştırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Rahatsız edici bir sırıtış dudaklarını eğiyor. "Aklını sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hadi, Goldilocks, onu sisteminden at, ben gönüllü bir katılımcıyım."

Tamamen ciddi olduğunu fark ettiğimde ona bakakalıyorum. Başımı sallayarak acı bir kahkaha atıyorum. "Tanrım, ben de sende gerçekten düzgün bir kemik var sanıyordum ama sanırım yokmuş." Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kolumu tutuyor, öncekinden biraz daha sert bir şekilde ve beni tekrar aşağı çekiyor. "Kırmadan önce çek şu lanet elini üzerimden."

"Hadi ama, böyle yapma." Beni öpmek için eğiliyor ve ben de elimi yakacak kadar sert bir tokat atıyorum yüzüne.

"Sana geri çekil dedim!"

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bu sefer beni saçlarımdan yakalıyor. "Hiç sanmıyorum, sürtük." Beni tekrar aşağı çekerek irkilmiş bir çığlık atmama neden oluyor. Birdenbire onun ağırlığı üzerimdeyken yüzükoyun yatıyorum ve panik bir anda tüm sistemimi sarıyor.

"Bırakın beni!" Kurtulmak için var gücümle tekmeliyor ve savaşıyorum ama yeterince güçlü değilim ve başımın gerçekten belada olduğunu hemen anlıyorum. Çığlık atmaya başlıyorum ama yüzümü yere bastırıyor, sert toprak yanağımı acıyla ısıyor.

"Kıpırdamadan dur, söz veriyorum daha iyi yapacağım."

Dişlerim öfkeyle sıkılıyor. Hemen bir kol boyu ötede büyük bir kaya görüyorum. O pantolonumu karıştırırken kolumu altımdan kaydırıp kayayı yakalayabiliyorum. Bir şekilde kıpırdanmayı ve kendimi yeterince ters çevirmeyi başarıyorum, böylece kayayı savurup yüzüne saplayabiliyorum. Acı dolu bir uluma onu terk ediyor ve ben de onun şokuyla hızlıca hareket ederek kendimi altından kaydırıyorum. Beni geri çekmek için bileğimden yakaladı ama tekmeleyerek kurtulmayı başardım. Ayağa kalkar kalkmaz kıcıımı kaldırıyorum.

"Seni lanet orospu!" Arkama baktım ve beni kovalamak için ayağa kalktığını gördüm.

Panikle kendimi daha hızlı itiyorum. Partiye yaklaştıkça çığlık atmaya başlıyorum, birilerinin beni duyacağını umuyorum. Mark'ın ne kadar yakın olduğunu öğrenmek için arkama dönüyorum ama onu göremiyorum, sonra aniden bir tuğla duvara çarpıyorum. Kollar beni sabitlemek için hızla tutuyor ve korkumdan kurtulmak için savaşıyorum, bir şekilde önüme çıktığını düşünüyorum.

"Kayla! Dur, benim!" Bulanık görüşümle başımı kaldırıyorum ve Cooper olduğunu fark ediyorum. "Tanrıya şükür," diye hıçkırarak rahatladım.

Çenemi kavırıyor ve yüzümü gördüğünde gözleri panikle açılıyor. "Sana ne oldu böyle?"

Açıklayamadan Jaxson ve Julia koşarak geldiler. "Aman Tanrım, Kayla, iyi misin?" Julia sordu.

Gözyaşlarımdan arasından başımı sallıyorum, göğsüm hala nefes almak için kabarıyor. Cooper'ın bakışları arkamdaki bir şeye takılıyor, gözleri öfkeden çılgına dönüyor.

Arkamı döndüğümde Mark'ın aniden durduğunu görüyorum, benden çok daha iyi görünmüyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyor inanamayarak.

Cooper parçaları hızla bir araya getirir ve ona doğru yürümeye başlar. "Sen öldün lan!" Mark'ı gömleğinden yakalar ve en yakındaki ağaca doğru fırlatır.

Jaxson hızlı hareket eder ve gerçek bir hasar vermeden önce onu geri çeker. "Sakin ol dostum, kontrolünü kaybetme, burada tehlikede olan çok şey var." Cooper ondan uzaklaşır ama Jaxson yakın durmaya özen gösterir.

"Ne yapacaksın?" Mark ukala bir sırıtışla kollarını iki yana açarak soruyor. "Bana vuracak mısın, domuz? Vur hadi. Sana meydan okuyorum."

Buradan bile Cooper'ın vücudunun öfkeyle titrediğini görebiliyorum. Mark'a doğru bir adım daha atınca yeniden başlıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Yapma, sadece seni yemlemeye çalışıyor. Hadi gidelim buradan. Lütfen."

Mark kıkırdar. "Kaltağı dinle ve git, çünkü ikimiz de bir bok yapamayacağını biliyoruz."

Kalbimi durduran bir saniyede Cooper'ın geri çekildiğini görüyorum ve ona vuracağını biliyorum. Panikle itirazım boğazımda düğümleniyor ama neyse ki Jaxson, Cooper'dan daha hızlı. "O yapamaz ama ben yapabilirim." Bir saniye sonra yumruğun ete değdiğini duyuyorsunuz ve Mark, Jaxson'ın darbesiyle yere düşüyor, burnundan kan akıyor.

"Hassiktir! Burnumu kırdın, seni pislik! Şikayetçiyim."

Cooper onun yüzüne bakmak için eğilir. "Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü hikayeni destekleyecek bir tanık yok, ama baban tecavüze teşebbüs suçlamasını sicilinden silmeye çalışmak zorunda kaldığında ne diyecek merak ediyorum." Şimdi Mark'ın çenesini tutuyor ve ağzından kaçan iniltiden sert olduğunu anlayabiliyorum. "Dinle, seni küçük pislik. Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan hayatının sonuna kadar pişman olmanı sağlarım. Beni bir yere kadar zorlayabilirsin ve inan bana bu iş burada bitmedi." Cooper ayağa kalkarken başını yere eğdi, sonra bana baktı, gözleri düz ve duygusuzdu. "Hadi gidelim."

"Cooper..." Fısıldayarak başlıyorum ama bana konuşma fırsatı vermiyor.

"Hayır! Şu anda bunu konuşmuyoruz. Git!"

Tartışma isteğimi bastırmak için yutkunuyorum ama şimdi zamanı olmadığını biliyorum. Cooper ve Jaxson'ın arkasından yürümeye başladığımızda Julia benimle kol kola giriyor. Onların kısık sesle konuştuklarını duyuyorum ve ne dediklerini duyamasam da Cooper'ın sesindeki sessiz öfkeyi inkar edemiyorum.

Partiye varır varmaz herkesi görmezden gelip arabama doğru koşmaya başlıyorum, Julia da bana yetişebilmek için koşuyor.

"Jules! Sen benimle gel." Jaxson'a bakıyorum ve onu benimkinin önüne park etmiş Cooper'ın kamyonetine doğru el salladığını görüyorum.

"Seninle kalmamı ister misin? Kalacağım ve Jax'e hayır diyeceğim. Zaten bana kızgın."

Cooper'a bakıp telefonuyla konuştuğunu görüyorum ve belli belirsiz partiyi anlattığını duyuyorum. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını bana doğru sallıyor ve sonra bize doğru geliyor. "Evet, buraya gelir gelmez Stevens'ı bul ve üzerini ara. Birazdan sizinle buluşacağım."

Onu duymazdan gelip Julia'ya bakıyorum. "Hayır, sorun değil, devam et. Seni bu hafta ikinci kez boka bulaştırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendimi suçlu hissederek.

Beni kucağına çekti. "Yapmadınız. Buraya gelmekle yanlış bir şey yapmadık, Kayla. Eve döndüğünde beni ara ve Mark'la olanlar hakkında konuşalım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum çünkü henüz Cooper'la başa çıkmaya hazır değilim. Geri çekilmeden önce yanağımı öpüyor ama yüzümü görünce uzaklaşmakta tereddüt ediyor. "Kayla, emin misin? Seni eve bırakayım ve konuşalım. Çocuklar bunu atlatacaktır."

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Eminim. Gerçekten, sorun değil. Zaten onunla konuşmam gerekiyor." "Tamam, eve gider gitmez beni mutlaka ara."

"Yapacağım."

Jaxson'a doğru yola çıkıyor ve Cooper sürücü koltuğunda olduğu için ben de arabamın yolcu tarafına biniyorum. Ona anahtarlarımı uzatıyorum ve o da sessizce alıyor, sonra arabayı kenara çekip dümdüz bakıyor

İleride. Kapalı alan gerilimle dolu ama bu gerilim birkaç gün önce Brittany'nin araba kazasından sonra olduğundan farklı. Ona bakıyorum ve soğukkanlı ifadesi midemi bulandırıyor. Onu daha önce de kızgın görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Azalan gözyaşlarımı siliyorum, acıyan yanağımın üzerinden geçerken irkiliyorum.

Yolu yarıladığımızda ve o hâlâ bir şey söylemediğinde, sessizliği bozmaya karar veriyorum. "Ne yani Cooper, bunca yolu geldin ve bana bir şey söylemeyecek misin?"

"Şu anda konuşmasak daha iyi olur." Verdiği yanıt sinirlerimi bambaşka bir boyuta taşıdı.

"Kimin için? Senin için mi?"

"Hayır! Senin için!" Öfkeli feryadı karşısında irkildim. Yumruğunu direksiyona vurmadan önce bir an sessizlik oldu. "S.KTİR!" Hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdiriyor, hızlı ve ağır nefes alıyor. "Bana gitmeyeceğine söz vermiştin!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Evet, sen de bana bir şeyler vaat ettin ve yalan söyledin."

"Sana asla yalan söylemedim!"

"Evet, yaptın! Ayrıldığınızdan beri onunla hiçbir şey yapmadığını söylemiştin. Ama sanırım akşam yemeği için onun evine ve onunla birlikte göl evine gitmek sayılmaz, ha?"

Çenesi bükülür. "Saçmalıyor! Arabasına yapılan vandalizm yüzünden akşam yemeği için onun evindeydim ve ailesi kalmamı istedi. Ondan önceki her zaman işti, çünkü babası lanet olası kasaba konseyinde. Ve orada yalnız değildim, Şerif Lancaster ile birlikteydim. Dün akşam yemeğinde beni lanet göl evlerine davet eden onun ailesiydi ve ben reddettim! Beni dinlemek için etrafta olsaydın bunların hepsini bilirdin!"

"Ne bekliyordun Cooper? Daha iki gece önce lanet parmaklarını içime sokmuştun ve sonra sen durdurmaya bile çalışmadan onun ellerini senin üzerinde gezdirmesini izlemeye maruz kaldım."

"Sence o bok benim için de rahatsız edici değil miydi?"

"Evet, gerçekten rahatsız görünüyordun."

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Ailenin akşam yemeğini mahvetmek istemedim. Orada olacaklarını bilseydim gelmezdim!"

"Ne olursa olsun onu uzaklaştırmalıydın. Benim yerimde olmayı dene. Gerçekten bir saniye daha kalıp bu saçmalığa tanık olacağımı mı sanıyorsun?"

"Etrafta olsaydın, yaptığı şey yüzünden herkesin önünde ona nasıl yüklendiğimi duyardın. Ayrıca babanın da senin için uğraştığını görürdün. Ama hayır, her zaman olduğu gibi yine düşüncesiz davrandın ve duygularının seni ele geçirmesine izin verdin."

Öfkem hızla sönüyor ve araba yoluma girdiğimizde şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Sadece Cooper'ın değil, babamın da herkesin önünde benim için ayağa kalktığını bilmek beni şok ediyor. Suçluluk duygusu beni sarıyor ve tam ona teşekkür edecekken bana fırsat vermiyor.

"Bir bok düşünemediğin için beni nasıl bir duruma soktuğun hakkında bir fikrin var mı? Arabasına o pislği kimin yaptığını bilmediğim konusunda yalan söyledim, ki bunu ilk kez yapıyorum ve bundan nefret ediyorum. Şimdi neredeyse bir çocuğun ağzını burnunu kıracaktım çünkü öfke nöbeti geçirdin ve seni uyardığım halde başını belaya soktun. Tanrım, nereye gidersen git zehir gibi!"

Son sözleri bana acı verici bir darbe gibi çarptı. O kadar yoğun ki kalbimin durduğuna yemin edebilirim ve nefes almakta zorlanıyorum. Mark'ın daha önce yeterince iyi olmamakla ilgili sözleri

Onun için söyledikleri kulaklarımda cınlıyor ve hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim - onun haklı olması mı yoksa Cooper'ın gerçekten böyle düşünmesi mi?

Gözyaşlarımı tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve boğazımdaki dayanılmaz yanmayı yutkunarak geçiştiriyorum. "Haklısın," diye fısıldıyorum, dümdüz önüme bakarak. "Düşüncesiz biriyim, özellikle de incindiğimde. Bir saniyede sıfırdan ona fırlayan bir öfkem var ve bu bazen bazı şeyleri enine boyuna düşünmemi gerçekten zorlaştırıyor. Ama en haklı olduğun konu, senin için iyi olmadığım. Ya da belki de senin için *yeterince* iyi olmadığım demeliyim." Acı acı gülüyorum. "Mark'ın bu gece bir konuda haklı çıkacağını kim bilebilirdi ki?"

Arabanın kapısını açıyorum ve onun derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Kayla."

"Yaptığım pisliği düzelteceğim ve senden uzak duracağıma ve seni benim bir daha asla *zehirleme*."

Kapıyı çarpıp hızla evime giriyorum, arkama bakmaktan kaçınıyorum, boğazımda düğümlenen kalp ağrısı beni boğmakla tehdit ediyor. Odama giderken mutfığa giriyorum ve annemle babamın masada beni beklediğini görüyorum.

Onlarla yüzleşmek için duruyorum ama onlara, özellikle de babama bakmakta zorlanıyorum. Annem yüzümü gördüğünde nefes nefese kalıyor ama morarmış yanağımdan mı yoksa hissettiğim acıdan mı emin değilim.

"Tatlım, ne oldu sana? Nereye gittin?" diye sorar.

Açıklamaya çalışmak için ağzımı açıyorum ama kalp kırıklığının yüzeye çıktığını hissedince kapatıyorum. Yutkunup tekrar deniyorum ama bu sefer babama bakıyorum. "Özür dilerim baba. Çok üzgünüm." Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, lütfen. Şu anda konuşamam. Her şeyi sonra açıklayacağım, söz veriyorum, ama şu anda yapamam."

Boğazımdan boğuk bir ses çıkarken odama koşuyorum ama yatağa düşene kadar barajı tutmayı başarıyorum. Yastığıma sıkıca sarılıp hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum. İçimdeki her şeyin dökülmesine izin verdim. Akşam yemeğinde olanlar yüzünden aşağılanmışlığım ve suçluluk duygum, Mark'a olan kızgınlığım, ama en çok Cooper için ağlıyorum. Zaten hiçbir zaman yeterince iyi olmadığımı düşünen birini severek üç yılını boşa harcadığım için.

"*Tanrım, nereye gidersen git zehir gibi!*"

Söylediklerimde ciddiye aldım, yaptığım pisliği düzelteceğim ve onu bir daha asla lekelemeyeceğim.

BÖLÜM 5

Birkaç gece sonra arka verandada eşofmanlarımın içinde üzerime battaniye örtmüş oturuyorum, ılık gece ve yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü ağır kalbime hiçbir şey yapmıyor. Arka kapının açıldığını duyuyorum, bir saniye sonra annem yanımdaki sandalyeye oturuyor ve bana bir fincan çay uzatıyor. Dumanı tüten fincanı alırken ona gülümsüyorum, sonra ayaklarımı altına kıvrıp tekrar uzaklara bakıyorum. Beni izlediğini hissediyorum ve yapmak için oyalandığım konuşmayı yapmak üzere olduğumuzu biliyorum.

"Bay Vail babanı aradı." Böyle başlamasını beklemediğim için duraksadım. "Oraya gittiğini söyledi."

ve sadece yemekte olanlar için değil, Brittany'nin arabası için de özür diledi."

O kaltaktan özür dilemeyi düşündüğümde kanım ısınıyor. Ailesi bu konuda iyiydi ama o kendini beğenmişin tekiydi ve aşağılanmamın her dakikasından zevk alıyordu. Ailemin bunu benden değil de Bay Vail'den öğrenmesinden nefret ediyorum. Onları arayacağını düşünmemiştim, özellikle de bu kadar erken. "Evet, kolay değildi ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Haklısın, yapılacak doğru şey buydu, ama yapmasaydın bunu sana karşı kullanmazdım."

Bakışlarımı karanlıktan ayırıp anneme bakıyorum ve yorumuna şaşıyorum. "Sen yapmaz mıydın?"

"Hayır, çünkü haklısın, Brittany A sınıfı bir sürtük."

Kullandığı dil karşısında şoke olmuş bir şekilde geri çekildim. İkimiz de kahkahayı patlatmadan önce aramızda bir anlık şaşkın bir sessizlik oluyor. Günlerdir ilk kez gülüyor ya da gülümsüyorum ve bu gerçekten iyi hissettiriyor ama hemen ayılıyorum. "Evet, öyle ama beni böyle yemlemesine izin vermemeliydim. Babam için her şeyi mahvetmekten nefret ediyorum."

Gülümsyerek başını sallar. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin, tatlım. Baban o sözleşmeyi aldı."

"Aldı mı?"

"Aradı. Bay Vail onu kısmen bu yüzden aradı. Ayrıca babanıza çok cesur bir kızı olduğunu ve onunla gerçekten gurur duyması gerektiğini söyledi. Tabii ki ikimiz de bunu zaten biliyorduk."

Gülümsüyorum ve her şeyi onarılamayacak kadar berbat etmediğimi bilerek suçluluk duygumun bir kısmının üzerimden kalktığını hissediyorum. "Bundan iyi bir şey çıktığı için mutluyum."

Annemin ifadesi yumuşuyor ve ben daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum. "Cooper'a olan hislerinden nasıl haberim olmaz?"

Adını duymak bile mideye inen bir darbe gibi. "Bu konuda pek açık sözlü değildim."

"Hayır, ama şimdi düşündüğümde her şey gün gibi ortada. Ne kadar kayıtsız kaldığımdan ve bebeğimin aşık olduğunu bilmediğimden nefret ediyorum." Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyorum ama onları tutuyorum, son birkaç gündür yeterince akıttım. "Onu buraya Vail'lerle birlikte davet ettiğim için gerçekten nefret ediyorum. Umarım bilseydim bunu asla yapmayacağımı biliyordur."

"Tabii ki biliyorum. Endişelenme anne, zaten artık hiçbirinin önemi yok," diyorum ona usulca.

"Peki neden böyle söylüyorsun?"

Kelimelerimi bulmam bir dakikamı aldı. "Çünkü onun için yeterince iyi değilim ve onun gözünde asla olmayacağım." Yüzümü başka tarafa çeviriyorum ve titremesini engellemeye çalışarak dudagımı ısırıyorum.

"Kayla Kellar, şu an bana bak!" Bulanık bakışlarla ona dönüyorum ve serbest kalmayı başaran tek bir damla gözyaşını siliyorum. Annem yüzümü tutarken yüzünde üzgün bir ifade var. "Beni dinle, yanılıyorsun. Cooper için fazlasıyla iyisin."

"Biz çok farklıyız, çok farklı. Cooper çok akli başında ve ben... değilim."

"Elbette farklısın. Yoksa eğlenceli olmazdı." Başımı sallıyorum ama konuşmama izin vermiyor. "Evet, öfkeli birisin ve bu bazen düşünmeden tepki vermene neden oluyor, ama bunu dürüstçe yapıyorsun ve bunun için babana teşekkür etmelisin." Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. "Öz değerinden asla şüphe etme, Kayla. Bence sen ve Cooper birbiriniz için mükemmelsiniz ve aşık olabileceğin onca insan arasından onun seçildiğini bilmek beni mutlu ediyor."

Gülümsemem kayboluyor ve acı tekrar içime işliyor. "Bunun bir önemi yok. Artık değil. O aynı şekilde hissetmiyor."

"Yanılıyorsunuz. O gece gördüm. Sen öyle kaçtığında çok paniklemişti. Brittany'nin üzerine çok gitti, baban da öyle. Umurunda olmasaydı bunu yapmazdı." Bir şey söylemiyorum çünkü anlamadığını ve anlamayacağımı biliyorum. "Geçen gece size ne oldu bilmiyorum ama sizi böyle kalbi kırık görmekten nefret ediyorum. Her ne olduysa, bunu düzeltebileceğinizi biliyorum."

Başımı tekrar sallıyorum, boğazım konuşamayacak kadar gergin. Bazı şeyler geri alınamaz.

Annem derin bir nefes alıyor, sonra eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu bir düşün tatlım.

Çayını bitir, sonra içeri gel ve babanı gör. Senin için endişeleniyor." Başımı salladım. "Tamam, geleceğim."

Bana bir öpücük daha veriyor ve sonra içeri giriyor. Tekrar karanlığa bakıyorum ve söylediği her şeyi düşünüyorum. Anlamıyor çünkü onun ne dediğini bilmiyor. Ve gerçekten düşündüğümde, ne kadar acı verse de her şeyin en iyisi olduğunu fark etmeye başlıyorum. Mantıksız davranıyorum ve duygularımın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ben böyle biriyim ve Sunset Bay'in gelecekteki Şerifinin böyle bir zahmete ihtiyacı yok. Sorumlulukları ve koruması gereken bir imajı olacak, benim *zehrime* ihtiyacı yok.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıp farklı bir dizi sorun hakkında endişeleniyorum, mesela önümüzdeki hafta sonu balo var ve ben tek başımayım, sevgilim yok ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Sonunda Jaxson'a teklif etme cesaretini bulduğu için Julia adına çok mutlu oldum ve Jaxson'ın evet demesi beni daha da sevindirdi. Bana da onlarla gelmemi söyledi ama asla onların üçüncü tekeri olmayacağım. Birlikte gidecek başka birini bulmam için yeterli zaman yok, herkesin zaten randevusu var. Belki Timmy Dickerhoff olmayabilir ama sırf sevgilisiz kalmamak için kendimi onun ürkütücülüğüne maruz bırakmamın imkanı yok. Hiç gitmemeyi tercih ederim.

Yan kapıdan tanıdık bir kamyonun sesi geliyor ve hemen eve koşma isteği duyuyorum ama ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Ailesinin yarın eve dönmesine ve onu artık bu kadar sık görmek zorunda kalmayacağıma seviniyorum. Kapımın açılma sesini duyunca şaşkınlıkla geriliyorum ve kalbim endişeyle çarpıyor. *Ne halt etmeye buraya geliyor?*

Yanıma yaklaşırken bakışlarını üzerimde hissediyorum ve bedenimin buna verdiği tepkiye lanet ediyorum. "Selam," diye sessizce selamlıyor.

"Merhaba."

Yanımdaki koltuğa oturduğunu duyuyorum ama gözlerimi ileriye dikiyorum ve ona bakmıyorum. "Nasılsın?"

"Tamam."

Çevresel görüşümde onun rahatsız bir şekilde kaydığını görüyorum. "Geçen gece Mark'la olanlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

Onunla bu konuşmayı yapmak istemediğim için geriliyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Cooper. Özellikle de seninle."

Sinirli bir nefes bırakıyor. "O zaman en azından yarın karakola gidip başka biriyle konuşur musun? İfade verir misin? O gece üzerinde uyuşturucu olduğu için tutuklandı ama sana yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor Kayla. Her ne bok olduysa. Ve onu yumruklarımla cezalandıramayacağıma göre, bunu ona yasalarla ödeteceğim."

Bunu düşünmek için biraz zaman ayırdım. Mark'la olanları henüz aileme anlatmadım ama Cooper haklı, bir açıklama yapmam gerekiyor. Olmasını isteyeceğim son şey, Mark'ın bunu başka bir kıza yapması çünkü ben hiç konuşmadım. Bunu başka birine yapmadığını kim söyleyebilir? Onlar benim kadar şanslı olmayabilir. "Yarın giderim."

Bir nefes daha verdiğini duyuyorum, bu seferki daha çok rahatlamaya benziyor. "Güzel. Teşekkürler." Sessiz kaldığımda boğazını temizliyor. "Bugün Vail'leri görmeye gittiğini duydum."

Tabii ki yakaladı. "Evet, ama merak etme, bizi yakaladığını söylemedim. Senin ve Julia'nın adını bu işin dışında bıraktım."

Beni izlerken gözlerinin yoğunluğunu hissediyorum ve umutsuzca ona bakmak istiyorum ama bunun sadece daha da zorlaştıracığını bildiğim için yapmıyorum. Lezzetli kokusu bile şu anda beni etkiliyor, kararlılığımı korumamı zorlaştırıyor ve bu da sinirimi bir çentik daha artırıyor.

"Yapacağını düşünmemiştim."

"Hayır mı?" Ses tonumdan alaycılığı uzak tutmaya çalışarak soruyorum. "O zaman neden bu konuyu açıyorsun?"

Vücudumda düzgün bir kemik olduğu için mi şok oldun

Cooper?" "Tanrım, hayır, öyle değil. I-"

"Kendine sakla. Umurumda değil, artık bir önemi yok." "Ne önemi var! Bana bakar mısın?"

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, şu anda onun etrafında olmak istemiyorum. Hâlâ onunla konuşamayacak kadar üzgünüm. Sinirli bir hırıltıyla bileğimi kavırıyor ve koluma bir şimşek gibi elektrik çarpıyor. Beni tuttuğu yere bakıyorum, sonra ilk kez ona bakıyorum ve düşündüğüm gibi, onu görmek bile canımı acıtıyor. "Dikkatli olsan iyi olur Cooper, bir insanı öldürmeden önce ancak bu kadar *zehir* alabilirsin." Bunu söylemenin acı bir şey olduğunu biliyorum ama elimde değil, sözlerinden hâlâ çok inciniyorum. Asla unutamayacağım sözler.

İfadesinden taşan suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. "Öyle demek istemedim, Kayla."

"Evet, söyledin. Çünkü benim aksime, sen mantıksız değilsin ve sadece ne demek istediğini söylüyorsun."

Elinden kurtulup evime koşuyorum ve beni geri çağırdığında onu görmezden geliyorum. Canım çok acıyor ama sonunda böylesinin daha iyi olduğunu biliyorum. Artık onu sevmeme izin veremem; zaten yeterince iyi olmadığımı açıkça ortaya koydu. Bunu uzatmak sonunda sadece beni kıracak.

BÖLÜM 6

Ziyafet salonunun önüne geldiğimde kalbim hızla çarpıyor ve midem endişeyle kasılıyor. Telefonum deli gibi çalıyor ama muhtemelen Julia olduğunu bildiğim için bakmıyorum. Son dakikada ona burada buluşacağımızı ve önce evine gitmeyeceğimi söylediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum ama onunla ve Jaxson'la birlikte gelemedim. Kendimi tam bir aptal gibi hissedirdim. Gerçi belki de fark etmezdi, çünkü arabamdan inip tüm çiftlerin gülüşerek ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüğümde kendimi hâlâ aptal gibi hissediyordum.

Bir panik atağın yaklaştığını hissediyorum ve buraya gelme kararımı tekrar gözden geçiriyorum. Bu yüzden salona girmek yerine sağa doğru dalıp beyaz ışıklarla aydınlatılmış güzel bir bahçeye giden taş yolu takip ediyorum. Mahrem olduklarını düşünerek öpüşen bir çift gördüğümde aniden duruyorum. Tam geri dönecektim ki, onlar ayrılıyor ve önce ben çıkıyorum.

"Hey, Kayla." Suzy beni mutluluk dolu bir gülümsemeyle karşıladı. "Harika görünüyorsun, elbisene bayıldım."

Annemle birlikte saatlerce alışveriş yaptığımız elbiseme bakıyorum. O zamanlar Cooper'ın kışına tekmeyi basacak bir şey bulmayı umuyordum. Yumuşak, siyah ipek vücudumu tüm doğru yerlerden sarıyor ve diğer yerlerde zahmetsizce düşüyor. Rhinestones süslemeler göğüslerimin kabarıklığı boyunca nazikçe uzanıyor, sonra askılar boyunca bir yol izliyor ve elbisenin açık arka kısmının dikişlerini özetliyor. Evet, oldukça destansı ve bununla etkileyecek kimsem yok. *Aş artık bunu, Kayla.* Yüzüme sahte bir gülümseme yapııştırıyorum. "Teşekkürler, ben de senin elbisene bayıldım. İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Teşekkürler." Arka girişe yöneliyorlar ve adam kıza kapıyı açıp salona girdiklerinde müziğin sesini hafifçe duyuyorum.

Derin bir nefes alarak küçük bir çeşmenin önündeki beton banka oturuyorum. Suyun sesi ve çevredeki beyaz ışıkların sıcaklığı düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmeye başlıyor. *Tanrım, buraya gelirken ne düşünüyordum? Kendi balomu kaçırmamın gerçekten bir önemi var mıydı?* Tüm haftam zaten bok gibiydi; bunu kaçırmak daha da kötüleştirmezdi. Aileme Mark'la olanları anlatmak zorunda kalmak, karakola gidip rapor tutmak ve Cooper'ın aynı anda orada olmayacağından emin olmak beni tamamen bitkin düşürdü. Evde kalıp yatağıma kıvrılmalı ve *Dirty Dancing*'i izleyip seksi bir polise küfretmeliydim. Bu fikir her geçen saniye daha da cazip geliyor ve ben de tam olarak bunu yapmaya karar veriyorum. Burada olmak için hiç havamda değilim ve benim acıma partim sadece başkalarının hayatını mahvedecek.

Ayağa kalkıp dönüyorum ve yürümeye başlıyorum ama birinin telaşla içeri girdiğini görünce aniden duruyorum. "İşte buradasın!" Gözlerim şok içinde açılıyor ve karşımdaki kişiyi halüsinasyon gördüğümü düşünerek birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. "Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?" Cooper zor nefes alarak soruyor. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, maraton koşmuş gibi görünüyor. Elinde yıpranmış gibi görünen bir korsaj tutuyor. Ben ona bakarken sessizlik etrafımızı sarıyor, hala gördüklerime inanamıyorum. Nefesini tuttuktan sonra tam boyunda ayağa kalkıyor ve gözleri vücudumda geziniyor. "Tanrım, inanılmaz görünüyorsun."

İltifatı ve bariz takdiri karşısında midem alt üst oluyor ama keşke olmasaydı. *Piç kurusu*. Seksi bir piç, özellikle de böyle giyinmişken, ama yine de... "Burada ne yapıyorsun?" Sonunda kelimelerimi bularak soruyorum.

Bana doğru gelmeye başladı, ya da belki saplamak daha iyi bir kelime olur. Gözleri kısılmıştı ve delicesine kızgın görünüyordu. "Önce Julia'ya gitmen gerekiyordu. Planımı mahvettin."

Verdiği cevap karşısında dehşete düşerek geri çekildim. "Fikrimi değiştirdim. Sen ve planların bunun bir parçası değildiniz. Tıpkı şimdi olmadıkları gibi, bu yüzden gidiyorum." Etrafindan dolaşmak için hamle yapıyorum ama onu geçmeden bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sıcaklık damarlarımda dolaşüyor ve ereksiyonunu belimde hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum.

"Cooper, bırak gideyim." İtirazım en iyi ihtimalle zayıftı. Kalbim onun kollarındaki bu noktayı asla terk etmek istemiyor ama gururum ve incinmiş duygularım bana olabildiğince hızlı ve uzağa koşmamı söylüyor.

"Hayır! Tekrar kaçmana izin vermeyeceğim."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum titrek bir fısıltıyla. "Bu hafta daha fazla dayanamayacağım." Vücudunun arkamda yumuşadığını hissediyorum. "Lütfen beni dinler misin bebeğim?"

Piç kurusu *bebeği* kullanmak zorundaydı, değil mi?

Sessizliğimi evet olarak kabul ediyor, ki sanırım öyle, sonra az önce oturduğum banka oturuyor ve beni kucağına çekiyor, bariz ereksiyonu şimdi kıcıma yerleşmiş durumda. İnatçı yanım kollarından kurtulmak için kıpırdanmak istiyor ama diğer yanım, onu çok özlemiş olan yaralı yanım daha da yaklaşmak istiyor. Bunun yerine kıpırdamadan oturuyor, akan suya bakıyor ve içimde savaşılan çelişkili duygulara karşı kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Ama kolları beni daha sıkı kucakladığında ve dudaklarını çıplak sırtımda hissettiğimde pek şansım olmuyor.

"Özür dilerim, Kayla. Söylediklerim için çok özür dilerim, öyle demek istememiştim." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hemen eliyle ağzımı kapatıyor. "Lütfen, bitirmeme izin ver, ben bitirdikten sonra hâlâ bana bağırarak istiyorsan tamam. Ama önce beni bir dinle."

İtirazım sönüyor ve kollarına yığılıyorum. Elini çekti ve devam etti. "O gece gerçekten çok kızgındım ve sana o kadar da kızgın değildim. Brittany'ye bir sürtük gibi davranıp seni incittiği için kızgındım. Jaxson'dan senin o partide olduğunu öğrendiğimde sinirlendim ve endişelendim. Sonra seni orada bulduğumda, korkuyla kaçarken, yüzün öyle dağılmışken..." Sözüünü kesiyor ve ağır bir nefesle alnını sırtıma koyuyor. "Öfkeliydim Kayla ve kendimi kaybettim. O pisliğin ağzını burnunu kıramadığım için nefret ediyordum ve kariyerimi bitirecek olan kontrolü neredeyse kaybettiğim için daha da nefret ediyordum. Bütün gece büyük bir karmaşa içinde geçti ve istemediğim şeyler söyledim."

Az önce söylediği her şeyi özümsemek için bir an ayırdım. Anladım. O anın sıcaklığıyla bir şeyler söylemeyi anlayan biri varsa o da benim, ama bu söylediklerinin acısını azaltmıyor. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, çünkü gecenin büyük bölümünde ben de aynı şekilde hissettim, ama söylediğin şey çok sertti Cooper ve beni gerçekten incitti."

"Biliyorum. Yemin ederim geri alabilseydim-"

Dönüp elimle ağzını kapatarak sözünü kestim. "Şimdi sıra bende."

Sırıttığını hissediyorum. "Üzgünüm bebeğim, devam et."

Elimi çekmeye başlıyorum ama ben daha yapamadan parmaklarını bileğime doluyor ve

avucumu öpüyor, bu hareket kalbimi ısıtıyor. Açık yeşil gözleri yumuşak ve yalvarıyor ama kendimi buna karşı korumaya çalışıyorum çünkü bunun söylenmesi gerekiyor. "Artık bunun bir önemi olduğundan emin değilim, çünkü asla değişmeyeceğim. Ben buyum işte. Mantıksızım ve çabuk sinirleniyorum. Sonuçlara atlıyorum

Kendimi pek kontrol edemiyorum ama ben böyle biri değilim. Ne düşünürsen düşün, ben iyi bir insanım Cooper ve genellikle sadece değer verdiğim insanlar söz konusu olduğunda böyle mantıksız davranırım."

Gözleri kapanıyor ve alnını tekrar omzuma koyuyor, ama gözlerinde acının parladığını görmeden önce değil. "Sen tanıdığım en iyi insansın Kayla ve sana aksini düşündürdüğüm için nefret ediyorum. Geri alabilseydim alırdım ama yemin ederim bunu telafi edeceğim. Bir daha asla duygularımdan şüphe duymayacağına söz veriyorum."

"Peki senin duyguların ne?" Başını kaldırıyor ve bakışlarını tutmak için kendimi zorluyorum, sonra derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum ve duygularımı dile getiriyorum. "Seni ne kadar istesem de, nereden geldiğini anlamam gerekiyor. Bu benim için bir aşk değil, seni uzun zamandır seviyorum," diye itiraf ediyorum usulca. "Ve eğer bunun beni sisteminden atmaya çalışmaktan daha fazlası olmasını istemiyorsan, o zaman bunu yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve reddedilip reddedilmeyeceğimi görmek için beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. L'li kelimeyi kabul ettiğim için bakışlarında bir endişe görmeyi bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde göremedim.

Uzanıp yüzümün yan tarafını kavıyor, başparmağı alt dudağımda nazikçe geziniyor. "Sen başımın en büyük belasısın." Beklenmedik tepkisi karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ama sen benim başımın belasısın," diye sırtarak hemen ekliyor. "Her zaman öyleydin ve hiçbir şey için değişmeni istemiyorum." Ağır bir nefes verirken gülümsemesi kayboluyor. "Şimdiye kadar birlikte olamamamızın nedenleri var, benim için gerçekten önemli olan nedenler. Evet, seninle çıkabilirdim ama aletimi pantolonumun içinde tutacak özdenetime sahip olamayacağımı biliyorum. Ama sana olan hislerim konusunda hata yapma, Kayla. O inatçı kıcını içimde öyle bir ördün ki, seni sistemimden söküp atmak mümkün olmayacak bebeğim ve bu gece bizim için her şey değişecek."

Sevinç göğsümde patlıyor ve alnımı rahatlamış bir şekilde onunkinin üzerine bırakıyorum. Yoğun bakışlarına bakıyorum, dudaklarım onunkinden sadece bir nefes uzakta. "İnatçı kıcımı insanların içine dokumakta iyiyim, bu bir yetenek."

Sırıttıyor, sonra yüzünü boynumun kenarına çeviriyor ve dudaklarını boğazımda gezdiriyor. "Beni affediyor musun, bebeğim?"

"Mmm, belki," diye fısıldıyorum başımı onun için yana eğerken.

"Hadi ama, benim gibi mükemmel götler bile bazen hata yapar."

"Pffft," diye homurdanıyorum.

Bir kıkırdamayla arkasına yaslanıyor ve ağzımı kendi dudaklarına doğru çekmeden önce yüzümü çerçeveleyiyor. Dudaklarının ilk dokunuşunda nefesim kesiliyor, bu tamamen heyecan verici ve ruhuma dokunuyor. Onu kendime yakın tutmak için parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve öpücüğünün geçen hafta kalbime kazınan yaraları hafifletmesine izin veriyorum.

Dili hiç vakit kaybetmeden dudaklarımın arasından geçerek daha fazlasını talep ediyor ve ben de ona istediği erişimi mutlulukla sağlıyorum. Ailesinin mutfak masasındaki o geceden beri arzuladığım ve hayalini kurduğum lezzetli tadı duyularımı sular altında bırakırken inliyorum. "Lanet olsun, tadına bayılıyorum." Büyük, sıcak eli yüksek yarığımdan yukarı kayıyor ve üst uyluğumu kavıyor. "Ve bu elbise bütün gece beni delirtecek."

"Gerek yok," diye mırıldanıyorum nefes nefese. "Hadi senin evine gidelim ve sen de onu üzerimden çıkarabilirsin, ya da lanet olsun, sadece o boku kaldır ve bana istediğin tüm pis şeyleri yap."

Kıkırdıyor ama sonra bir iniltiye dönüşüyor. "Hayır, balonu kaçırmama izin vermeyeceğim ama söz veriyorum bebeğim, bu gece beni hissedeceksin. Her yerde. Ağzımı, ellerimi, sikimi, hepsini. Benim olanı, her zaman benim olanı sahipleneceğim."

Sahiplenici sözleri karşısında iç çamaşırlarım tahrikle dolup taşıyor ve umutsuzca elbisemi yukarı kaldırıp üzerine çıkmak ve her yerime sahip olmasını istiyorum, tam burada, hemen şimdi. Tam da bunu yapmayı düşünüyorum ama sonunda geri çekiliyor ve bizi ayağa kaldırıyor.

"Hayır, durma." Zıplıyorum ve kızıışmış bir köpek gibi ona yapışıyorum, sonra ağzımı tekrar onunkine yapıştırıyorum.

Bir hırıltıyla beni ayaklarımdan kaldırırken elleri ipekle kaplı kıcımı kavıyor. "Bebeğim, durmalıyız yoksa pantolonumun içine boşalacağım."

"Sorun değil, iyi hissettirecek, senin evine dönene kadar rahatlatacak."

Acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, Kayla, burada doğru olanı yapmaya, bir adama yardım etmeye çalışıyorum." "Bazen kötü olmak işe yarar, Coop." Onu ikna etmeyi umarak devam ediyorum.

"İnan bana, bu gece sana yapmayı planladığım hiçbir şey iyi değil, ama..." Beni tekrar ayağa kaldırdı. "Gece yarısına kadar olmaz."

Hayal kırıklığı içinde oflayıp yüzümdeki bir bukleyi savuruyorum. "Peki, o zaman şu gösteriyi başlatalım da buradan gidelim." Onu arkamdan sürüklemek için elini tutuyorum ama yerinden kıpırdamıyor ve sonunda beni kendisine doğru çekiyor.

"Dur bakalım," diye fısıldıyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. "Senin için bir şeyim var." Parçalanmış gibi görünen korsajı bankın üzerinden alıp bileğime takıyor. "Üzgünüm, berbat durumda, bir mil uzağa park etmek zorunda kaldığım kamyonumdan kaçarken parçalandı."

Ona gülümsüyorum. "Bu mükemmel." "Yalan söylüyorsun, bok gibi."

"Haklısın, öyle." Kıkırdayarak kabul ediyorum. "Ama benim için mükemmel çünkü senden geliyor."

Dudakları usulca yanağımı okşamadan önce gülümsemesini yanağımda hissediyorum. "Hadi bebeğim, içeri girelim. Jaxson ve Julia bizim için yer ayırmışlar." Parmaklarımızı birleştirerek yolu göstermeye başlıyorum ki birden arkamdan inlediğini duyuyorum. Arkama dönüp baktığımda elbisemin açık arka kısmına baktığını görüyorum. "Bu hayatımın en uzun gecesi olacak."

Bu konuda haklı.

Ziyafet salonuna giriyoruz ve hemen yüksek sesli müzik ve bir beden denizinin saldırısına uğruyoruz. Kalabalığın arasından sıyrılarak Jaxson ve Julia'yı salonun ortasındaki masalardan birinde buluyoruz. Julia ayağa kalkıyor, sonra benimle yarı yolda buluşuyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. Kulağıma "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Sırtını sıkıca sıkıyorum. "Evet, aslında her şey mükemmel."

Geri adım atıyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Görünüşe göre dileğimiz gerçekleşti," diyor çocuklara bakarak. "Sen seninkini aldın, ben benimkinin sadece yarısını aldım, ama en azından o burada benimle."

"Bir gün olacak Jules, biliyorum." Biliyorum çünkü ona nasıl baktığını görüyorum, herkes görüyor. "Hadi gel." Masaya doğru yürürken kolumu onun omuzlarına doluyorum.

Gecenin ilk yarısı şaşırtıcı bir şekilde hızlanıyor ve ben iyi vakit geçiriyorum. Fotoğraf

ekiyoruz, Julia ve ben dans ederken çocuklar yanımıza yaklaşan herkese ters ters bakıyor. Bir ara Bobby Wright'ın Julia'nın arkasında dans etmeye başlayınca öldüğünü sandım ama Jaxson'ın bir bakışıyla kışını dans pistinin diğer tarafına doğru geri çekti. Gece ilerledikçe gece yarısının gelmesini daha çok bekler oldum. Cooper bana her baktığında gözleri yoğun ve umut vaat ediyor. Her

Bacağıma ya da sırtıma hafifçe dokunduğunda tenimde titremeler oluyor ve vücudum uyarılmış bir şekilde uğulduyor.

Balo kraliçesi ve kralının açıklanmasından sonra bir pizza alıp Jaxson ve Julia'nın her zaman takıldıkları sahile gitmeye karar verdik. Cooper ve ben benim arabamla, Jaxson ise onun kamyonetiyle gittik ve yolda seksi piçi hırpalamamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Ama bunun sadece ikimiz için de işleri zorlaştıracaklarını biliyordum. Saat gece yarısını vurana kadar beklemenin onun için ne kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum.

İşte buradayız, dördümüz okyanusun önünde oturuyoruz, ayaklarımız ılık kumda ve Antonio's'tan pizza yerken okyanus esintisi yüzümüze vuruyor. Suya bu kadar yakınken hava biraz daha serin olduğu için hem Julia hem de ben erkeklerin ceketlerini giyiyoruz.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Cooper beni bacaklarının arasına çekti. Sert göğsüne yaslanıyorum ve ereksiyonunu belimde hissettiğimde inlememeye çalışıyorum. *Tanrım, bu kötü çocuk bütün gece böyle miydi?*

Julia çöpümüzü attıktan sonra geri döndüğünde Jaxson'ın yanındaki koltuğa oturmaya gidiyor ama Cooper'ın beni çektiği gibi onu da çekerek ikimizi de şaşırtıyor. Yüzündeki yumuşak ifadenin kocaman bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum.

"Peki kızlar, hayatınızın geri kalanında okulla işinizin neredeyse bitmiş olması nasıl bir duygu?" Cooper soruyor.

"Biraz tuhaf hissettiriyor," diye cevap veriyorum önce. "Düşünürsen son on iki yıldır, anaokulunu da sayarsan on üç yıldır aynı rutin içindeyiz. Erken kalkıp okula gidiyorsun, her pazartesi cuma olsun diye dua ediyorsun, hafta sonlarını ve yazları iple çekiyorsun ama her gün okulda arkadaşlarını görmeyi de seviyorsun. Her ne kadar artık okul ödevim olmamasının tadını çıkaracak olsam da, yakında önüme çıkacak olan bu fatura işini gerçekten hissettiğimi sanmıyorum. Babamın bana her şeyi almaya devam etmesinden oldukça memnunum." Hepsi kıkırdıyor ama fark etmedikleri şey benim kısmen ciddi olduğum. *Kim büyümek ve daha fazla sorumluluk almak ister ki?* Tamam, Cooper bunu biraz daha cazip kılıyor. Sonsuza kadar babamla yaşamamdan hoşlanmayacağını varsayıyorum.

"Henüz okulla işim bitmedi," diyor Julia, düşüncelerimi bölerek. "Eğer Charleston Üniversitesi'ne girebilirim dört yıl daha okuyacağım. Ama bir yıl ara vermeye karar verdim çünkü senin de dediğin gibi, on iki yıldan sonra bir molaya ihtiyacım var.

Jaxson şaşkınlıkla, "Bunu bana söylememiştin," diyor.

"Birkaç gün önce büyükannemle konuştuktan sonra karar verdim." Duraksıyor, sonra dönüp ona bakıyor. "Neden? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence bu harika bir fikir. Bir yıl ara ver, eğlen, sonra da üniversiteye git. Üniversiteye gireceğinden ve sonunda bir çocuğun sahip olabileceği en iyi öğretmen olacağından hiç şüphem yok."

Ona gülümsüyor. "Teşekkürler, Jax." Eğiliyor ve alnına bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. *Cidden, bu boku nasıl göremiyor?*

"Şu işletme kurslarını düşündün mü hiç? Eddie dükkânı onun için devralmanı gerçekten istiyor gibi görünüyor" diyor Eddie'nin çalıştığı tamirci dükkânından bahsederken.

Hafif bir duraksama oluyor ve göz ucuyla Cooper'a kısa bir bakış attıktan sonra boğazını temizlediğini görüyorum. "Hayır, henüz değil."

Bu da ne demek oluyor?

"Sorun değil, vaktin var," diye omuz silkerek cevap veriyor, değiş tokuşu kaçıırıyor.

Kıyıya vuran dalgaların sesini dinlerken üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor ama her saniye bir saatin tik taklarını duyduğuma yemin edebilirim. Cooper'ın da duyduğunu biliyorum, çünkü sürekli saatini kontrol ediyor. En son kontrol ettiğinde eğilip bakıyorum ve hâlâ yarım saatimiz olduğunu görüyorum. Arkamdan sinirli bir nefes verdiğini duyuyorum. "Biliyor musun, siktir et." Ben daha sözlerini algılayamadan beni ayağa kaldırıyor. "Buradan gidiyoruz, yarın size yetişiriz çocuklar."

Beni ileri itmek için elimi çekiyor ama ben ayaklarımı kuma gömüp aşağı uzanıyorum ve ayakkabılarımı çekiştiriyorum. Beni tekrar çektiğinde onları zar zor yakaladım. Jaxson ve Julia'ya el sallayarak "Hoşça kalın," diye bağıriyorum.

"Evet, bu gece eve gitmeyeceğim," diye homurdanıyor Jaxson arkamdan.

Julia'nın kıkırdadığını duyuyorum ama Cooper beni hızla çektiği için ne dediğini anlayamıyorum. "Coop, yavaşla, bu elbise koşmak için yapılmadı." Dinlemek yerine geri dönüyor ve beni belimden tutarak hazırlıksız yakalıyor. Bir şaşkınlık çılgılığıyla kollarımı boynuna doluyorum ve o arabaya doğru koşarken gülüyorum. Beni arabaya atmasını bekliyorum ama onun yerine beni arabaya yapıştırıyor ve sonra ağzı benimkinin üzerine iniyor. İnleyerek onu aynı çaresizlikle öpüyorum.

"Daha fazla bekleyemem," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Seni eve götüreceğim ve gece yarısına kadar ağzımla ve ellerimle seni becermeye başlayacağım, o zaman hazır olsan iyi olur bebeğim, çünkü bir sonraki benim horozum olacak ve yıllarca çalışmam gerekiyor." İfadesini bana karşı sert bir itme ile eve götürüyor, ereksiyonu vücudumdaki her sinir ucundan elektrik atışı yapan küçük noktaya çarpıyor.

Hemen şimdi, burada ona yalvarmak üzereydim ama buna fırsatım olmadı çünkü beni hızla arabaya bindirdi. Arabadan indiğinde bakıyorum ve yasal sınırın yedi kat üzerinde gittiğini görüyorum, bana ceza kestiği hızın aynısı. "Dikkatli olsan iyi olur Coop, yoksa seni ihbar etmek zorunda kalacağım. Buralarda bu konuda çok titiz olan bir polis tanıyorum." Alaycılığımı komik bulmayarak homurdanıyor. Hâlâ arabamda duran ceza makbuzunu düşünüyorum. "Bana gerçekten ceza kestiğine hâlâ inanamıyorum."

Dudaklarında hafif bir seğirme var. "Biletin parasını ödemeye gitmiş olsaydınız, böyle bir şeyin olmadığını bilirdiniz."

"Yine mi geldin?" Onu yanlış anladığımı düşünerek soruyorum. "Ne demek yok?" "Tam olarak bunu kastediyorum. Sahte."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "O zaman neden bana bir tane vermeye zahmet ettin ki?" "Çünkü benimle böyle dalga geçtiğin için haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Ve ben seni beceremeyince ben de senin küçük oyununa katılmaya karar verdim." Bana bakıyor, sırtışı yayılıyor. "Benim yöntemim dışında."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ya parasını ödemeye gitseydim?"

Omuz silkiyor. "Cliff'in bunu bildiğinden emin oldum. Geldiğinde beni aradığından emin olmak için ona da söyledim. Tepkini kaçırmak istemedim."

Kendini beğenmişliği karşısında gözlerim kısıldı. *Neden, sinsi, zeki piç.* Eğilip elimi pantolonunun üzerinden ereksiyonuna götürüyorum. Sırtışı kayboluyor ve keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Mmm, bunu daha önce öğrenmemiş olmam çok kötü, çünkü sana çok iyi bir şekilde geri ödeyebilirdim," diye kulağına fısıldıyorum. "Jakuzimdeki bikininin işkence olduğunu düşündüysen, eve geldiğinde bulacağın şeyin yanında bu hiçbir şey." Kulak memesini yalıyorum. "Ben, senin yatağında." *Nip.* "Çırılçıplak ve muhtaç bir halde seni bekliyorum." *Nip.* "Ve sen bana

dokunmadığın için, bunu kendim yapacaktım. Son üç yıldır seni her düşündüğümde kendime ne yaptığımı sana gösterecektim."

Elimi ondan çekmeden önce göğsünün derinliklerinden hayvani olarak tanımlayabileceğiniz bir sestən başka bir şey çıkmıyor. "Oh, Kayla, az önce ciddi bir ateşle oynadın bebeğim ve bunun için yanacaksın."

Onun tehdidi kalçalarımın arasında şiddetli bir sızıya yol açıyor. Neyse ki, sadece kısa bir dakika sonra onun evine yanaşıyoruz. Tam binasına girerken beni kaldırıyor, sonra ellerimiz ve ağızlarımız bir kez daha kontrolden çıkıyor. Kapısına doğru ilerlerken koridorun duvarlarına çarpıyoruz, dudaklarımızı birbirimizden ayırmayı reddediyoruz.

Tökezlediğinde irkilerek bir çığlık atıyorum. "Kahretsin, lanet olsun," diye küfrediyor ama hemen ayağa kalkıyor. "Özür dilerim bebeğim, böyle bir şey olmamış gibi davran."

Öpüşürken gülüyorum, onu bu şekilde kontrolden çıkmış, çılgın, çaresiz hissettirmem hoşuma gidiyor - bana her zaman hissettirdiği gibi.

Kilidi açmak için uğraşırken beni kapıya sıkıştırıyor, sonra içeri girdiğimizde arkasından çarpıyor. Yatağının serin, yumuşak şiltesi sırtımla buluşmadan hemen önce dairesine doğru koştuğumuzu hissediyorum. Onu yakınımda tutmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Ağzımı bırakıyor ve hızla kollarımdan kayarak benden hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor. Dudakları göğüslerimin kabarıklığını bulduğunda hemen toparlanıyorum. Meme uçlarım elbisemin ipeğinin altında acı verici bir şekilde geriliyor ve onun ilgisini arzuluyor. Çok uzun sürdüğünde başını aşağı itiyorum ve dişleri ince kumaşın arasından sert tepemi sıyırmadan hemen önce esnek etime karşı gülümsediğini hissediyorum.

Ateşli bir iniltiyle daha fazlasını istiyorum ama o bana bunu vermiyor. Bunun yerine bana işkence ediyor, sadece elbisemin üzerinden bana bir alay veriyor, sonra kendini ipek kaplı vücudumdan aşağı indiriyor ve ağzını onun için en çok acı çektiğim noktaya getiriyor. Siyah külotumu ortaya çıkaracak şekilde yırtmadan hemen önce ellerinin yırtmacıma gittiğini hissediyorum. Ağzını ıslak dantele yaklaştırıyor ve bana nazik bir öpücük veriyor.

"Lütfen Cooper, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inleyerek yalvarıyorum.

"Yakında bebeğim, ama önce o ağzını geri çekeceksin." Külotumu kalçalarımdan hızlı bir çekişle parçalamadan önce sözlerini zar zor anlıyorum.

Bu beklenmedik hareket karşısında nefesim kesiliyor ama hemen ardından bir inilti geliyor. *Kahretsin, bu çok ateşliydi.*

"Tanrım, sen mükemmelsin." Sıcak nefesinin çıplak merkezime çarptığını hissettiğimde gözlerim kapanıyor ve kalçalarım kalkarak onun zevkini arıyor. Bana istediğim ilgiyi göstermeyince gözlerimi açıyorum ve onu dizlerinin üzerinde, en mahrem yerimin tam üzerinde bana bakarken görüyorum. "Kendine dokun Kayla, beni beklerken bu tatlı amcığa nasıl zevk verdiğini göster bana."

Onun erotik sözleriyle içimde bir sıcaklık patlıyor. "Bana da gösterirsen yaparım." Meydan okuyorum.

Bana gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "Sikimi okşarken beni görmek ister misin bebeğim?"

Başımı sallıyorum, boğazım aniden konuşamayacak kadar kurudu. Kendinden emin bir şekilde ayağa kalkıyor ve önce tişörtünü çıkararak bana kalbimin göğsümde durmasına neden olan bir manzara sunuyor. *Tanrım, çok güzel.* Omuzları geniş ve güçlü, göğsü belirgin ve karın kasları o seksi v-

"Yürü Kayla."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve emir karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Çok patronluk taslıyorsun." "Sana söyledim bebeğim, benimle burada işler ancak böyle yürür."

"Hmmm, bunu yaptın. Ama bilginiz olsun, bunun kabul edilebilir olduğu tek zaman kıyafetlerimizin açık olduğu zamandır.

Aksi takdirde, şansınızı zorlamayın."

"Şu anda o ağzınla yaptığın gibi mi?" Ona göz kırpıyorum, tam olarak yaptığım şeyin bu olduğunu bilmesini sağlıyorum. "Oyalanmayı bırak, Kayla."

Zorladığımı anlayabiliyorum, bu yüzden gülümseyerek ona istediğini veriyorum. Elimi yavaşça göğüslerimin ortasından aşağıya, ipek kumaşın üzerinden geçiriyorum. Sıcak bakışları yolumu takip ediyor ve içimi ısıtıyor. Cooper kemerini çözmek için hamle yaptığında elim donuyor, hedefimin hemen üzerinde geziniyor ve hayatımda göreceğim en seksi şey olacağından emin olduğum şeyi nefesimi tutarak bekliyorum. Elbise pantolonunun düğmelerini açıyor, sonra pantolonunu sadece kendini serbest bırakacak kadar indiriyor.

Sikini ilk gördüğümde tüm havam ciğerlerimi terk etti. *Oh tatlı bebek İsa ve kutsal olan her şey, düşündüğümde daha büyük ve daha ateşli.*

"Şimdi Kayla, bana istediğimi ver." Onun sert talebi cinsel sisi delip geçiyor. İnişime devam ederek aşağı uzanıyorum ve iki parmağımı ıslak etimde kaydırıyorum. Dikkat çekmek için çığlık atan sinir demetini bulduğumda boğuk bir ses çıkıyor. "Hayır. Orada durma, hareket etmeye devam et bebeğim. İçeri gir. Parmaklarının daracık, küçük amcığını siktiğini görmek istiyorum."

Hem onun edepsiz sözleri karşısında hem de kendimi serbest bırakmak istediğim için inliyorum ama dediğini yapıyorum ve iki parmağımı da içime sokuyorum. Bu rahat hissin verdiği zevkle nefesim kesiliyor ve elime doğru kıvrılıyorum.

Alçak bir hırıltı hararetli sessizliği delip geçiyor. "Şu kız, beni düşünürken ne yaptığını göster bana." Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum, bir yandan da onun kendini okşamasını hayranlıkla izliyorum. "Sikimi okşamamı izlemek hoşuna gidiyor mu Kayla?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Neredeyse her gece seni nasıl becereceğimi düşünürken yaptığım şey buydu."

Sözleri içimde bir ateş patlamasına neden oluyor, serbest bırakılma ihtiyacım o kadar güçlü ki acı veriyor. Elimin topuğunu zonklayan klitorisime sürtmek için getiriyorum. Karnım sıkışıyor ve yaklaşan orgazmımla birlikte nefes alışım hızlanıyor.

"Hayır, dur." Cooper patlamadan hemen önce elimi çekip alıyor ve bu beni ağlatmaya yetiyor. "Cooper, lütfen. I..."

"Şşşt. Seni yakaladım, bebeğim." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, sonra iki parmağımı ağzına alıyor, uyarılmışlığımı emiyor ve inliyor. "Tadın tahmin ettiğim kadar güzel." Eğilip sıcak, ıslak dilini ağrıyan merkezimde gezdiriyor.

"Ahh, Tanrım." Tüm vücudum yataktan fırlıyor ve parmaklarım saçlarına sıkıca dolanarak onu olduğu yerde kalmaya zorluyor.

Elini karnımın alt kısmında gezdiriyor ve beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yerken yerinde tutuyor. Zaten patlamaya o kadar yakındım ki her an patlayacağımı biliyorum. Ayaklarım onun geniş omuzlarında yerini buluyor ve ağzının mükemmelliğine doğru itiyorum. "İşte bu bebeğim, ağzımı sik." Sözleri klitorisimde titreşiyor ve tüm vücudumda yankılanıyor.

"Tanrım, boşalacağım. Hemen şimdi." Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez tek bir parmağını içime sokuyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla beni uçurumun kenarına yolluyor. Ecstasy vücudumdaki her sinir ucuna hücum ediyor ve Cooper orgazmımı uzatıyor, o kadar uzun sürüyor ki bu yüzden ölebileceğimi düşünüyorum. Son titremelerim de geçince ağzını hafifçe çekip kalçamın iç kısmını öpüyor. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdan aşağı süzülürken nefesimi düzene sokmak için bir an duruyorum.

Cooper ayağa kalkıyor, pantolonu hâlâ açık ama siki iç çamaşırına geri dönmüş. Gözlerim onun mükemmellikten başka bir şey olmayan sert, çıplak vücudunda geziniyor - dokunmak ve tatmak istediğim bir vücut

çok uzun zamandır. Yatağının başucundaki saate bakıyorum ve beş dakikamız olduğunu görüyorum. Ona dönüp baktığımda, bana gizlenemez bir açlıkla bakarken bakışlarım onun yoğun bakışlarıyla çarpışıyor ve dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum. "Mmm, o ağzının en iyi şeyleri yapabileceğini hep biliyordum." Dizlerimin üzerine çökerek kolumun altındaki yan fermuara uzanıyorum ve elbisemin fermuarını açıyorum. Askılar omuzlarımdan aşağı kayıyor ve ipek kolayca düşerek beni tamamen çıplak bırakıyor. Çıplak bedenimi yutarken gözleri sıvı ateşe dönüşüyor.

Tam önüne gelene kadar yumuşak kumaşın üzerinde sürünüyorum ve ona dokunmak için geçici olarak uzanıyorum. Geçen seferki gibi izin vermeyeceğinden biraz endişeliyim ama bileğimi tutuyor ve elimi sert, belirgin karnının üzerine koymam için yönlendiriyor. Eğilip ağzımı talep ederken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Şimdiye kadarki öpüşmelerimizden hiçbirine benzemiyor. Çılgınca ve umutsuzca değil, yavaş ve kasıtlı. Tüm vücuduma sıcaklık yayıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Geri çekildiğinde gözlerimi açmadan önce bir dakika bekliyorum, bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Sonunda onları açtığımda beni küçük bir gülümsemeyle izlediğini görüyorum ve yardım edemiyorum ama kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "O ağzınla gerçekten harikalar yaratabiliyorsun McKay ve şimdi sana benimkinin neler yapabileceğini göstereceğim."

Eğilerek, dilimi karın kaslarının kıvrımlarında gezdirmeden önce kaslı karnını öpüyorum. Vücudunun her santimini keşfetmek için saatler harcamak istesem de, beni tekrar sırt üstü yatırmadan önce fazla zamanım olmadığını biliyorum, bu yüzden doğrudan iyi şeylere yöneliyorum. Başparmaklarımı bel kemerinin iç kısmına geçiriyorum ve pantolonunu ereksiyonunun serbest kalmasına yetecek kadar aşağı çekiyorum. Kalın sikini elime alıp pürüzsüz ve sert hissini sevmeden önce onu pantolondan kurtarmaya zahmet etmiyorum. Bir nefes tıslıyor ve kendini sıkı kavrayışına pompalıyor. Ucundan bir inci tanesi berrak sıvı sızdığında eğilip yalayarak temizliyorum, onun tuzlu tadını seviyorum.

Bir hırıltıyla parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve sıkı tutuşu kafa derimi en iyi şekilde acıtıyor. "Beni içine al, Kayla. Her şeyimi."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Sırtarak ona bakıyorum, boğazımın arkasına gelene kadar onu sonuna kadar içime alıyorum, sonra ucuna kadar emiyorum, dilimi alt tarafında gezdirdiğinden emin oluyorum.

"Ah siktir, evet. İşte böyle bebeğim, sikimi böyle yala." Hareketi tekrarlamak için hareket ediyorum ama o beni yeniyor ve tekrar içeri itiyor. Benden bir inilti kaçıyor ve klitorisim onun kontrolüyle yeniden canlanıyor. Sert ve hızlı olan tempoyu o belirliyor. Boğazımı gevşetiyorum ve onu olabildiğince uzağa götürüyorum ve ağzımın ulaşamadığı tabanı kavriyorum. Başımı biraz geriye çekiyor, böylece bakışlarımız çarpışıyor ve hızını koruyor, gözleri şehvetle vahşileşiyor. "Bu arsız ağzını sikmem hoşuna gidiyor mu Kayla?"

İnliyorum, ona bunu sevdiğimi söylüyorum ve seviyorum da. Genelde ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam ama bu adam kıyafetlerimiz yokken bana istediği her şeyi yapabilir. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bile sanırım söylediği her şeyi yaparım ki bu biraz korkutucu.

"Bana her ağzını açtığında sana bunu yaptığımı hayal ediyordum. Bu beni deli ediyordu ve sen de bunu biliyordun."

Evet, yaptım. Bu yüzden onu kızdırmayı seviyordum, çünkü bir gün bana bunu mümkün olan en

kirli yollarla ödeteceğini biliyordum.

Ağzımdan şimşek hızıyla çekilmeden hemen önce sertleştğini hissediyorum. "Neden duruyorsun?" Zorlu nefeslerle soruyorum, ağzım onun tadı için sulanıyor.

"Çünkü neredeyse zamanı geldi ve dünyada, yapmak için yıllardır beklediğim şeyi talep etmekten beni alıkoyacak hiçbir şey yok." Eğildi ve pantolonunun cebinden bir şey çıkardı.

Bir elini göğsüme koyup uzanmam için beni ikna ediyor. Yatak başlığına biraz daha yaklaşıyorum ve prezervatifi açıp kendini kılıfına sokarken onu izliyorum. Üstümde sürünürken bakışları sert, çıplak vücudu benimkini örtüyor ve içimden güzel bir sıcaklık akıyor. Kalçamın iç kısmında ereksiyonunu hissediyorum ve kalp atışlarım beklentiyle hızlanıyor. Yine de gergin değilim; bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Cooper uzanıp yüzümden bir tutam saç çekerken ifadesi yumuşuyor. "Seni almak istediğim pek çok yol, sana yapmak istediğim pek çok şey var. Ama şimdilik yavaş gideceğim ve her dakikasının tadını çıkaracağım ve bunu senin için mümkün olduğunca acısız hale getirmeye çalışacağım."

Onun baskın tarafını sevdiğim kadar, bu tarafını da seviyorum - daha yumuşak tarafını. "Seninle olduğu için mükemmel olacak," diyorum ona dürüstçe.

Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra bir kolunun üzerinde yükseliyor ve ereksiyonunu ıslak etimde gezdirerek uyarılmamla kaplıyor. Hassas klitorisimi sıyırdığında inliyorum. İkimiz de saate bakıp gece yarısını bir dakika geçtiğini görüyoruz.

"Kayla?" Ona dönüp baktığımda yüzünde küçük bir gülümseme görüyorum. "Mutlu yıllar, bebeğim." Sonra yumuşak bir hamleyle içime girdi. Nefesim kesildi. Acının verdiği sızı şimdiye kadar hissettiklerimin en nefesiydi. Sakinleşip bana uyum sağlamam için zaman tanırken göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Sırt kasları parmak uçlarımin altında gergin ve gergin. "Kahretsin. Rahatla, bebeğim." Kalçalarını sıkıca kavrayan dizlerimi gevşetiyorum ve onun doluluğunda nefes alıyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyor bir an sonra.

"Evet."

Ayağa kalkarak yavaş ve bilinçli vuruşlarla içime girmeye başlıyor. Sıkı, biraz acı verici ve kesinlikle çok güzel. "Tanrım, inanılmaz hissediyorsun."

Uzanıp yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve dudakları dudaklarımdan bir nefes ötede olana kadar onu kendime çekiyorum. Sıcak, yeşil gözlerine bakarken, sonunda istediğim tek erkeğe sahip olduğumu anlamama izin veriyorum. Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, bu noktaya kadar yaşadığım her şeyin beni buraya, bu tek kişiye getirmek için olduğunu biliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi tartıştıktan sonra gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Hayatım boyunca seninle geçireceğim bu anı beklediğime eminim."

Bocalıyor ve kalbim hızla çarpıyor, az önce anı mahvettiğim için korkuyorum ama bana küçük, içten bir gülümseme verdiğinde korkum yok oluyor. "Hiç şüphem yok Kayla, sen sadece benim için yaratılmışsın." En büyük, en aptal gülümsemenin kendi yüzümü kapladığını hissediyorum. "Sen ve beni deli eden o arsız ağzın."

"Mmm, ağzımı seviyorsun." Geri atıyorum.

Homurdanıyor. "Artık onunla bir şeyler yapabildiğime göre yapıyorum."

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve onun etrafında kenetlendiğimde ikimiz de inliyoruz. Vücudunun kendini tutmaktan titremeye başladığını hissediyorum. Kollarımı boynuna dolayarak bir bacağımı sırtının alt kısmına atıyorum ve onu daha da derine çekiyorum. "Öp beni McKay, sonra da istediğin gibi becer beni."

Bir hırıltıyla ağzımı talep ediyor, sonra kollarımı boynundan çözüyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Sadece ucu içimde kalacak şekilde çekip çıkarıyor, sonra tekrar sokuyor. Nefesim kesiliyor ve vücudumda karıncalanmalar patlarken ona doğru eğiliyorum.

"Bu iyi mi?"

"Tanrım evet, devam et."

"Benim için zevktir." Neredeyse çıkana kadar tekrar geri çekiliyor ve sonra tekrar içime giriyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve vücudumu en iyi hislerle sarsıyor. Parmaklarımız başımın üzerinde birleşiyor ve vücutlarımız terden yapışmaya başlıyor. Sonunda onunla ritmimi buluyorum ve onun güzel, amansız saldırısına doğru itiyorum. "O kız, al beni Kayla, her şeyimi al." Yaklaşan orgazmımla karnımın gerildiğini hissediyorum ve onun etrafında çırpınmaya başlıyorum. O da bunu hissediyor ve inliyor. "Evet, ver onu bana. Hissetmeme izin ver, bebeğim."

"Cooper?" Adını zar zor söyleyebiliyorum - o an o kadar büyülenmiş durumdayım ki ne istediğimden bile emin değilim. Bedenimin uçurumun kenarında sallandığını hissederken parmaklarım sırtına gömülüyor. Çok yakınım ama kavrayamıyorum.

"Seni yakaladım." İtişlerinin açısını değiştiriyor, sert ve hızlı bir tempoyla içimin derinliklerindeki o noktaya vuruyor.

Onu almaktan başka bir şey yapamıyorum ve bu inanılmaz bir his. "Oh Tanrım, oh Tanrım."

Ellerinden birini benimkinden ayırarak göğsümü avuçlamak için aşağı indiriyor ve hassas meme ucumu beni patlatacak bir güçle çimdikliyor. "Sikeyim evet!" Cooper hızını artırıyor, mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı ve beni zevkimin yoğunluğuyla beceriyor. İçimde durduğunda ve kendi zevkini inlediğinde, yüksekliğimden zar zor geri dönüyorum.

Nefeslerimizi tutmaya çalışırken, kalplerimiz tek bir kalp gibi atarken, ter içinde bir karmaşa içinde birlikte uzanıyoruz. Onu olabildiğince yakınımda tutuyorum, içimdeki bu noktadan ayrılmasını asla istemiyorum. Dudaklarının alnımın köşesine hafifçe bastırdığını hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyor, sesi biraz endişeli geliyor.

"Mmmhmmmm," diye mırıldanıyorum, kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum.

Bir kıkırdamayla içimden çekiliyor ve ikimiz de kopukluktan dolayı inliyoruz. "Hemen döneceğim."

Ayağa kalktığı anda, artık onun vücut ısısına sahip olmadığım için ısınmak için battaniyeyi yukarı çekiyorum, sonra o banyoya doğru yürürken manzaranın tadını çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra iç çamaşırlarıyla geri geliyor ve sıcak bir bezle beni temizlemeye başlıyor. Bunun garipliği beni geriyor ama kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurarak beni rahatlatıyor.

İşini bitirdikten sonra çamaşır sepetine atıyor, sonra tekrar yanıma sürünüyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Mutlu yıllar bana."

Kıkırdıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Evet, bebeğim. Doğum günün kutlu olsun ve tam zamanı."

Kıkırdıyorum ve onu daha da yakınlaştırmak için kollarımı boynuna doluyorum. "Mmm, kabul ediyorum ve bu şimdiye kadarki en sevdiğim doğum günü hediyesiydi."

Dudakları muzip bir gülümsemeyle eğildi. "Bu senin doğum günü hediyen değildi." Kaşlarımı çattım. "Hayır mı? Benim için başka bir şeyin mi var, McKay?" "Belki," diye gizlice cevap veriyor.

"Kelepçe, değil mi? Hadi şu boku hemen kullanalım."

Bir kahkaha atıyor ve koca elleriyle kıcımlı avuçluyor. "Sana kelepçe almama gerek yok. O boku bedavaya alıyorum."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Sadece sinsî bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Hadi, ver artık şunu bana."

"Sana vereceğim." Yıldırım hızıyla beni sırtüstü çevirip üstüme çıktı ve ardından beni gün

ışığında öptü.

İç çekiyorum ve onu öpmekten asla bıkmayacağıma karar veriyorum. Hiçbir zaman. Uzaktan uzandığını hissediyorum ve bir çekmecenin açılma sesini duyuyorum. Sonra biz tutkumuza kapılamadan üzerimden yuvarlanıyor ve göğsüme küçük bir hediye bırakıyor.

Ne olabileceğini merak ederek ona bakıyorum. "Bana bir şey almana gerek yoktu." "Biliyorum, istedim. Bir süredir bendeydi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, bu küçük bilgi kalbimi ısıtıyor. Baş döndürücü bir heyecanla doğruluyorum, çarşafın üzerime sarıldığından emin oluyorum ve açmaya başlıyorum. Merakım küçük, kadife mücevher kutusuna yöneliyor. "Bana şimdiden evlenme mi teklif ediyorsun? Bayıldım Coop, ama belki de mezuniyet sonrasına kadar beklemeliyiz."

"Ha ha," diye cevap verir, deadpanned. "Sadece aç, ukala."

Kutuyu gülümseyerek açıyorum ve otantik, platin Pandora tıslımlı bileziğe baktığımda duraksıyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bileziğin güzelliğini anlatacak herhangi bir kelime olduğunu sanmıyorum.

Cooper onu kutudan çıkarıyor, sonra elimi tutup bileğime takıyor. Tıslımları parmaklamaya başladım. İlki açık pembe bir kalp. Yanında üç rakamı var. "Üç yıl için." Onay için ona bakıyorum, o da başını sallayarak onaylıyor. Yanındaki basit, koyu mavi tıslıma dokunuyorum, ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalışıyorum ve o da sessiz düşünceme cevap veriyor.

"Gözlerinin rengi için."

Gülümsüyorum, kalbim eriyerek ciddi, devasa bir su birikintisine dönüşüyor. Bir sonraki tıslımı parmakladığımda, küçük kelepçe setiyle kahkahalara boğuluyorum. Yüzünde sinsi bir gülümseme görmek için ona bakıyorum. "Hmm, bana kelepçe almadığını söylemiştin, seni yalancı."

Bana öyle seksi bir göz kırptıyor ki kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oluyor. Seksi piç. Son tıslıma bakıyorum ve ne anlama gelebileceğini merak ederek dondurma külahını incelerken kafam karışıyor. Cevap için ona bakıyorum.

"Aslında bunun bir hikayesi var," diyor sessizce, sonra boğazını temizliyor, aniden gergin görünüyor. "Seni ilk gördüğüm zamandan kalma."

Cazibeye kaşlarımı çatıyorum ve ilk tanışmamızın yan komşuma taşındığı zaman olduğunu hatırlıyorum. "O gün dondurma yememiştim."

Bir süre beni izliyor ve açıklamasını bekliyorum ama sonra söylediği şey hiç beklemediğim bir şey. "Ailem babamın memleketine geri taşınacağımızı söylediğinde çok kızmıştım. Daha önce yaşadığım yerde iyiydim, futbol takımının oyun kurucusuydum, bir sürü arkadaşım vardı. Buraya gelip her şeye yeniden başlamak istemedim. Taşınmadan birkaç gün önce kasabadan geçiyorduk, babam bizi evi görmeye götürüyordu. Çok sıcak bir gündü ve camımı indirmiştım. Kırmızı ışıktaydık, aniden bir kızın fırtına gibi bağırdığını duydum. Gürültünün ne olduğunu anlamak için baktığımda, benden çok da genç görünmeyen bu güzel sarışın fişeği, başka bir çocuğa sataştığı için bir adama verip verilirken gördüm. Dondurmacının otoparkındaydılar ve kız elindeki pembe dondurma külahını sağa sola sallıyordu. Aslında külahı adama fırlatacak sandım. Pislik herif gittiğinde ve kız çocuğa yardım etmek için arkasını döndüğünde, onu tam olarak gördüğümde göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Işığın yeşile dönmesinden nefret ediyordum. Ailemin arabasından atlayıp melek gibi görünen ama bir denizcinin ağzına sahip olan bu öfkeli kızla buluşmak için koşmak istiyordum. Üç gün sonra eve taşındık. Kutuları taşıırken birinin gözlerini üzerimde hissettim. Yandaki eve baktım ve bir de ne göreyim, düşünmeden edemediğim o kız bana aşağıdan bakıyordu.

yatak odasının penceresinden. O gün bu kasabaya taşınmanın o kadar da kötü olmayacağını anladım ve aslında başıma gelen en iyi şey olduğu ortaya çıktı."

Tam bir şok içinde ona bakakalıyorum, gözlerim akmayan yaşlarla bulanıklaşıyor. Hareket etmiyorum, edemiyorum. Olduğum yerde donup kaldım ve yemin ederim ki hikâyesine başladığı anda kalbimin atışı durdu. Jacob Larson'ın Timmy Dickerhoff'a sataştığı dondurmacıdaki o günü hatırlıyorum. Her zamankinden daha da kabaydı ve arkadaşının önünde havalı görünmek için onu aşağı itti. Aşık olacağım adamın o gün beni gördüğünü, dondurmamı deli gibi salladığını bilmiyordum.

Ben bir şey söylemeyip ona bakmaya devam edince Cooper uzanıp ıslak yanağımı siliyor, sonra da büyük elinin içine alıyor. "Bu yüzden kavgamızdan sonra sana kendini kötü biri gibi hissettirdiğimi düşünmek beni öldürdü. Sanki benim için yeterince iyi değilmişsin gibi. O gün kendi işine bakabilecek ama bunun yerine birine yardım etmek için duran ve kimsenin ne düşündüğünü umursamayan bir kız gördüm." Elini yanağımdan çekmeden doğrulup bana yaklaşıyor, sonra alnını benimkinin üzerine koyuyor, sıcak bakışları içime işliyor. "Gerçek şu ki sen tanıdığım en iyi insansın Kayla, benden bile iyisin. Ve bunu her zaman bildiğinden emin olacağıma söz veriyorum."

Duygularımla nefesim kesiliyor ve şu anda hiçbir kelime bulamadığım için dudaklarımı onunkilere bastırıp onu tüm gücümle öpüyorum. Kollarım sıkıca boynuna dolanıyor ve o da uzanarak beni üstüne çıkarıyor. Ağızlarımız güzel bir tutku yaratıyor, gözyaşlarımız birlikte yarattığımız tatlı tada karışıyor. Uzun bir süre sonra ciğerlerim umutsuzca hava istediğinde geri çekiliyorum ama sadece hafifçe, dudaklarımızı birbirimizden sadece bir nefes uzakta tutmaya dikkat ederek. Sıcak, yeşil gözlerine bakıyorum ve söyleyecek doğru şeyi düşünmeye çalışıyorum ama hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyorum. Bu yüzden küçük bir gülümsemeyle ona gelecek planlarımı anlatmaya karar veriyorum. "Bir gün seninle evleneceğim Cooper McKay, bu yüzden benim için hazır olsan iyi olur."

Bana alametifarikası olan seksi gülümsemesini veriyor. "Konu sen olunca asla hazırlıklı olamıyorum bebeğim, ama başka türlüünü de istemezdim."

Kıkırdayarak tekrar ağzına saldırıyorum, ama bu sefer beni ters çeviriyor ve kontrolü ele alıyor. Tam istediğim gibi.

Berbat başlayan bir gün, hayatımın en güzel gecelerinden birine dönüştü...

Günümüze dönüp etrafımda oturan kızlara bakıyorum ve Coop'un o gece bana yaptıklarını düşündüğümde yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umuyorum. Açıkçası, Ruthie'nin iyiliği için bu hikâyeyi küçük yaşta anlattım.

Grace elini kalbinin üzerine koyarak, "Bu hayatımda duyduğum en güzel gerçek aşk hikâyesi," diyor.

Yere bakıyorum ve bileziğimi parmaklıyorum; bilezikte beni aldattığını düşünüp kamyonunu dövdüğüm zamanı simgeleyen beyzbol sopası da var. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum ama büyükannemin dediği gibi umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. "Onu bunu bilmem ama bu benim ve Cooper'ın hikâyesi, o yüzden benim için mükemmel."

Bunu düşünmek bile onu görmek için can atmama neden oluyor. Biz kızlar hep birlikte kaldığımız için dün gece birlikte uyumadık. Son zamanlarda birbirimizden uzak kaldığımız ilk

geceydi. Onu özledim.

Deli gibi, kollarının güvenliğini ve sert, sıcak vücudunun etrafımda koruyucu bir şekilde sarılmış hissini özledim. Kahretsin, onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

"Tanrım, çok kıskandım," diyor Katelyn, neredeyse hüzünlü bir sesle. "Beni yanlış anlamayın, hepiniz adına mutluyum ama çok kıskandım. Üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapan böylesine harika erkekler bulduğunuz için hepiniz çok şanslısınız."

"Bir gün aradığın adamı bulacaksın, Katelyn. Bunu biliyorum." Julia yumuşak bir gülümsemeyle ona güvence veriyor. "Tabii adı Nick Stone değilse." Mırıldandığı yorum karşısında hepimizin gözleri Faith'e kayıyor.

"Nick Stone mu? Nick Stone kim ve neden bu adamın adını hiç duymadım?" Merakım doruk noktasına ulaşmış bir şekilde soruyorum.

Katelyn Faith'e ters ters bakar. "Önemli biri değil. Sadece eskiden tanıdığım biri. Montana'da Kolan'ın arkadaşlarından biriydi."

Bundan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim ama ondan bahsederken gözlerindeki acı parıltısını inkar etmek mümkün değil, bu yüzden baskı yapmıyorum. Buraya gelmeden önceki geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama hoş olmadığını biliyorum. Kardeşi Kolan ona karşı son derece korumacı. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve o kadar da arkadaş canlısı biri değil. Ayrıca ringde neler yapabildiğine de şahit oldum ve adamın ölümcül olduğunu inkar etmek mümkün değil. Faith bir keresinde bana onun çok karmaşık biri olduğunu söylemişti. Kendisi ve Katelyn dışında kimseyle görüşmediğini ve hayatının gizli kalmasını sağladığını söylemişti. Tüm dövüşlerinde sık sık medyada yer aldığını düşününce bu beni şaşırttı. Şu anda sektörün en iyilerinden biri ve hızla zirveye tırmanıyor.

Ruthie aniden Katelyn'in kucağına tırmanır ve kolunu boynuna dolar. "Merak etme Katewyn Teyze, ben her zaman yanıdayım ve seni seviyorum." Hepimiz birbirimize gülümseyerek bakıyoruz. Ruthie şimdiye kadar gördüğüm en güzel kalbe sahip.

Ona sarılırken Katelyn'in ifadesi yumuşar. "Teşekkürler tatlım. Ben de sana tapıyorum."

Julia'nın telefonu bir mesajla çalar ve o anı böler. Mesaja bakar ve kocaman bir gülümseme alır. "Aman Tanrım, çocuklar, Anna'ya balo elbisesi içinde bakın."

Hepimiz eğilip onun ve Logan'ın fotoğrafına bakıyoruz. "İkisi de muhteşem görünüyor," diyorum sessizce. "Ona zaten bir resminizi gönderdim ve gece ilerledikçe daha fazlasını göndereceğimi söyledim. Diyor ki çok güzel görünüyorsun."

Onun balosunun benim düğünümle aynı güne denk gelmesinden nefret ederek başımı sallıyorum. O grubumuzun büyük bir parçası ve hepimiz için önemli, özellikle de Julia ve Jaxson için. Keşke burada bizimle birlikte kutlama yapabilseydi ama yüzündeki gülümsemeden anladığım kadarıyla harika vakit geçirdiğini görmek beni mutlu ediyor.

Tekrar hamilelik testine bakıyorum ve karnımda yine kelebeklerin uçtuğunu hissediyorum. "Düğünden önce Cooper'la konuşmak istedin mi?" Julia soruyor. "Gidip onu getirebilirim ya da Jaxson'a mesaj atıp seninle bir yerde buluşmasını söyleyebilirim."

Bunu ciddi ciddi düşündüm ama hemen karşı çıkmaya karar verdim. Törenden önce fazla zaman yok ve düğünden önce beni görmesini istemiyorum. Onun da benim gibi bebek için mutlu olacağından eminim, ama ona bu haberin tadını birlikte çıkaracak vaktimiz olduğunda söylemek istiyorum. "Hey, bebeğim, sadece hamile olduğumu bilmeni istedim. Birkaç dakika içinde koridorda görüşürüz."

Julia'ya başımı salladım. "Hayır. Ona bu akşam törenden sonra söyleyeceğim. Ama şuradaki boş hediye çantasını uzatabilir misin?" Jartiyerimin içinde geldiği çantayı göstererek soruyorum. Onu bana uzatıyor ve ben de testi içine koyup kapatıyorum. "Biri bunu benim için odamıza götürebilir mi?"

"Olur," diyor Katelyn, ayağa kalkarak. Ona oda anahtarımı veriyorum, bir kez daha tüm düğünü tek bir yerde yapmanın rahatlığı için plantasyonda yapmaya karar verdiğimizize şükrediyorum.

Faith ve Ruthie onunla gitmeye karar veriyorlar ve gitmek için kapıyı açtıkları anda annemin sesini duyuyorum. "Aman Tanrım. Ne kadar da güzelsiniz kızlar," diye övünüyor. "Kızım içeride hazır mı? Herkes iyi mi?"

Katelyn cevap vermeden önce ben konuşuyorum. "Evet anne, biz iyiyiz, içeri gelebilirsin."

Odaya dalıyor ve beni gördüğünde nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun" diye hüngür hüngür ağlıyor ve beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarılıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama sırtını sıvazlarken boğazımda hissettiğim kalınlığı inkar edemiyorum. "Teşekkürler anne. Sen de çok güzel görünüyorsun." O da Cooper'ın annesi de pembe elbiseler giyiyor ama benim nedime elbiselerim ipekken onlarınki şifon ve pembenin daha açık bir tonu.

Birden babamın içeri girdiğini görüyorum. "Oha." Aniden durdu ve elini göğsüne götürdü.

"Hey, baba," diye fısıldıyorum, onun kalbimi durduran tepkisi karşısında yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra yanıma geliyor ve beni kollarına çekiyor. Derin bir nefes alıyorum, kucağının güvenliğini ve tanıdıklığını içime çekiyorum. Kaç yaşıma gelirim geleyim, babamın kollarını etrafımda hissetmekten daha iç açıcı bir şey yok. O benim sevdiğim ilk erkekti ve onun gibi harika ve onurlu birini bulduğum için çok mutluyum. "Sen gördüğüm en güzel gelinsin, tabii ki annenden sonra."

"Teşekkür ederim." Anneme doğru uzanıp onu kucakladığını hissediyorum ve sonra bir fotoğrafın çekildiğini duyuyorum. Muhtemelen Julia'nın.

"Çok güzel değil mi?" diyor annem, sesi duygu yüklü. "Cooper ona neyin çarptığını anlamayacak."

Gülümsüyorum. Elbisem ağzını açık bırakmadıysa bile bebek haberi kesinlikle bırakacaktır.

BÖLÜM 7

Cooper

"Bize pembe kravat taktırmak için seni ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum. Yemin ederim taşaklarım her saniye küçülüyor." Sawyer aynada kravatını ayarlarken şikayet ediyor.

Evet, ben de sevmiyorum ama Kayla gerçekten istedi ve kızımın istediği her şeyi ona veririm. Onu mutlu edecek olsa muhtemelen pembe bir takım elbise giyerdim.

"Güzel," diyor Jaxson, sırtını sıvazlayarak. "Şimdi senin küçük aletine uyacaklar." Sawyer hariç hepimiz kıkırdıyoruz. "Benim aletim küçük olmaktan çok uzak, göt herif. Sadece sor-

Yan kapının çalınması, küstahça söylenmek üzere olan sözleri yarıda keser ve Christopher'ın ortaya çıkmasıyla kapı açılır. "Hey, Gladys adında bir bayan hangi tarafa oturması gerektiği konusunda kafası karışık. İkinizle de arkadaşsa istediği yeri seçebileceğini söyledim ama nereye oturmasını istediğinizi sormam konusunda ısrar ediyor. Kayla'yı kıskandırmak istemediğini söyledi."

İnliyor ve başımı sallıyorum ama diğer herkes bunu çok komik buluyor. "Onu Kayla'nın yanına, büyükannemin yanına oturtun."

"Tamam, yaparım ama onunla Alissa'nın ilgilenmesine izin vereceğim. O yaşlı kadın çok kaprisli."

Bilmiyor muyum? "Teşekkürler, Christopher."

Başını sallayıp geri çekiliyor ama kapı kapanmadan annem içeri dalıyor. "Aman Tanrım, hepiniz ne kadar yakışıklısınız." Yanıma gelip ceketimin yakasından tutuyor, sonra beni aşağı çekip yanağımdan öpüyor. "Küçük oğlumun bugün evleneceğine inanamıyorum," diyor dudakları titreyerek.

Oh Tanrım.

Tam neden kızlarla birlikte olmadığını soracaktım ki Evans yanıma gelip yüzümü tuttu. "Biliyorum. Bebeğimizin büyüdüğüne inanamıyorum, pembe kravatlar falan."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve onu ittim. "Çekil üstümden."

"Cooper!" diye bağıyor annem. "Arkadaşlarıyla böyle konuşma, yoksa hiç arkadaşın kalmaz."

Gözlerimi deviriyorum ama ben cevap vermeden Evans cevap veriyor. "Evet, bu gerçekten duygularımı incitti, kalkıp seni tek kişi bırakabilirim."

Homurdanıyorum. "Sen bunu yaparsan ben de Cupcake'inle evlenecek mükemmel adamı bulacağımdan emin olabilirsin."

Eğlencesi bir anda kayboluyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Bu hiç komik değil."

Geri kalanımız da öyle olduğunu düşünerek kıkırdıyoruz. "Tamam, bu kadar yeter çocuklar, birbirinize iyi davranın," diyor annem kravatımı düzeltmeye başlarken, ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Kız kardeşinin düğününü kaçıracağına hâlâ inanamıyorum."

"Anne, bunu konuşmuştuk. Öğretmenlik sözleşmesinin bitmesine bir yıl kaldı, sonra buraya taşınacak ve onu her zaman göreceğiz. Bu sabah onunla konuştum. Her şey yolunda, söz

veriyorum."

Başını sallıyor, hâlâ hoşuna gitmiyor ama benim için sorun değil. Kız kardeşimle hiç bu kadar yakın olmamıştım. Yani, o harika biri ama benden beş yaş büyük ve biz tanıştığımızda üniversitedeydi.

Sunset Bay'e taşındı. Diplomasını aldıktan sonra dünyayı dolaşmış ve yurtdışında İngilizce öğretmenliği yapmış. Bugün buraya gelmek için Kore'yi terk edemezdi, aksi takdirde sözleşmesini ihlal etmiş olurdu. Kayla ve ben beklemeyi düşündük ama ben istemedim, yeterince bekledim. Kız kardeşim ve benim için sorun yok; ancak annem için yok.

"Senin kızlarla birlikte olman gerekmiyor muydu?" Onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

"Evet, yoldayım ama hemen uğrayıp çocuklarımı görmek istedim." Jaxson'a doğru yürür ve onu kucaklamak için aşağı çeker. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun. Julia ve Annabelle sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Jaxson ona kolayca sarılıyor, onun şefkatine alışmış. İşe yaramaz babası onu terk ettikten sonra ailem bizimle yaşaması için ısrar etti ve onu ailenin bir parçası haline getirdiler. O benim sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda kardeşime en yakın kişi. "Teşekkürler, ama şanslı olan benim."

Annem onun cevabına gülümsüyor ve ardından kuzenim Shawn'a doğru yürüyor. "En sevdiğim yeğenim."

Cooper'ın bu özel gününde yanında olduğunuz için çok mutluyum."

Yine gözlerimi deviriyorum. *Tanrım, sanki on yaşındaymışız gibi konuşmak zorunda mı?*

"Ben senin tek yeğenim," diye sırtarak cevap veriyor.

"Doğru, ama sen hâlâ benim favorimsin." Kıkırdıyor ve sonra sarılmak için Cade'e doğru ilerliyor, bu onu rahatsız ediyor ama bu konuda kibar davranıyor. Adam iyileşti ama eğer Faith ya da Ruthie değilse hâlâ şefkat konusunda o kadar da rahat değil. Sawyer, tabii ki, bu boku yiyor.

"Pekâlâ, gitmeden önce oğlum için bir tane daha." Tekrar bana doğru yürüdü ve kollarını belime doladı. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler anne," diye mırıldanıyorum rahatsız bir şekilde ve Evans'ın sırtına yumruk atmak istiyorum.

Neyse ki babam içeri giriyor ve bu garip anı bozuyor. "Hey,

Koç." Herkes onu selamlıyor.

"Nasıl gidiyor çocuklar?" Ellerini sıkar ve sırtlarını alkışlar. "Pekâlâ, Arlene, oğlanı bırak ve kızların süitine git. Az önce Papaz Williams'la konuştum ve beş dakika içinde hazırız."

"Tamam, tamam." Beni bir kez daha sıkıyor ve sonra gülümseyerek bana bakıyor. "Kayla'yı göreceğim için heyecanlıyım, bugün çok güzel olacağını biliyorum."

"O her gün güzel." Dürüstçe cevap veriyorum çünkü gerçek bu. Hiç kimse, ama *hiç kimse* onun eline su dökemez. O dünyanın en güzel kızı, hem içi hem dışı. Baş belası olduğu zamanlarda bile çok seksi ve dün gece onun o arsız kıcını çok özledim. Onsuz bir bok kadar bile uyuyamadım ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Hiçbir koşulda. Düğün bitene kadar sabırsızlanıyorum, böylece onu yukarı odamıza taşıyabilir ve onu ne kadar özlediğimi gösterebilirim.

"Bu kesinlikle doğru," diye yanıtıyor annem beni düşüncelerimden kopararak. "Tamam, şimdi gidiyorum. Kayla'ya senden bir mesaj iletmemi ister misin?" Başımı iki yana sallıyorum. Ona vereceğim mesajı annemin bilmesi hiç uygun değil. "Pekâlâ." Babama bir öpücük veriyor ve odadan çıkmadan önce son bir kez el sallıyor.

Babam şimdi yanıma geliyor ve diğerlerine yaptığı gibi sırtımı sıkıca sıvazlıyor. "Nasılsın? Gergin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, ben hazırım." Bu büyük bir yetersizlik. Yemin ederim bu an için hazır doğmuşum.

Babam başını sallıyor. "Güzel. Annen gibi duygusallaşmayacağıma söz veriyorum. Bil ki ben de seninle gurur duyuyorum, evlat."

"Teşekkürler, baba."

Hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. "Pekâlâ, gidelim. Papaz Williams bekliyor."

Hepimiz törenin yapılacağı açık bahçeye açılan yan kapıya yöneliyoruz.

Tam herkes dışarı çıkarken Jaxson beni tuttu. "Bir saniye bekle."

Ona dönüyorum. Sinirli bir şekilde kıpırdanıyor ve ben yine ortalığın karışmak üzere olduğunu hemen anlıyorum. "Dinle, sadece şunu söylemek istiyorum... uh..." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Kahretsin, bu işte ber battım!"

"Beni öpmeyeceksin, değil mi?" Sırıtarak şaka yapıyorum, anın garipliğini ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Homurdanıyor ve kelimeleri bulması biraz zaman alıyor. "Sadece teşekkür etmek istiyorum... her şey için. Sana ve ailene çok şey borçluyum. Siz olmasaydınız muhtemelen liseyi bitiremezdim. Gittiğimde Julia'ya benim için baktın, ihtiyacım olduğunda beni dövdün ve hayatımın en kötü anlarında yanımda oldun. Sen benim hiç sahip olmadığım ağabeyimsin ve sanırım sana teşekkür etmek istedim. Her şey için ve bana yaptığın gibi bugün de senin yanında olduğum için mutluyum."

Onu omzundan alkışladım. "Bana teşekkür etmene gerek yok, sen de yıllar boyunca benim için aynısını yaptın. Gerçi, o gece kadını kamyonetime canına okuduğunda biraz daha sert davranabilirdin ama olsun..." Omuz silkerek geçiştiriyorum.

Homurdanıyor. "O sopayla kafamı kırmakla tehdit etti ve ikimiz de biliyoruz ki bunu yapardı."

Kıkırdıyorum. Evet, yapacağından hiç şüphem yok; çok kızgındı. Bu şimdi şakasını yapabileceğim bir şey ama o zamanlar hiç komik değildi. Kamyonetime hasar görmesi değil, o umurumda değildi, ama onu aldatacağımı düşünmesi... Kendimi bu anıdan silkeliyorum, bu düşünce beni hâlâ rahatsız ediyor.

Jaxson koluma bir yumruk attı. "Hadi, kendi düğününe geç kalmadan gidelim."

Dışarı çıktığımızda iki yüzden fazla arkadaşımızın ve ailemizin beyaz, süslü sandalyelerde oturduğunu ve üzerlerine kocaman pembe fiyonklar bağlandığını görüyoruz. Koridorda gayri resmi bir şekilde yürüyüp Papaz Williams ve sağdıçların yanında yerimizi alırken gülümseyip birkaç kişiye başımı sallıyorum. Faith'in babasına dönüp elini sıkıyorum. "Papaz, burada Kayla ve benimle birlikte olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten minnettarız."

"Rica ederim. Bunun bir parçası olmamı istemenizden onur duydum."

"Oh, Şerif!" Yaşlı kadının sesi selamlaşmamızı böldü ve ben gergin bir şekilde Gladys'in büyükannemle oturduğu yere baktım, nazlı bir gülümsemeyle bana el sallıyordu. Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum ve ona elimle kısa bir fiske vuruyorum, ki bu açıkça bir hata çünkü o bunu bana bir öpücük vermek için bir işaret olarak alıyor.

"Lanet olsun, bu kadın çok acımasız," diye mırıldanıyorum.

Jaxson bir kolunu omuzlarıma doladı. "Sana söyledim dostum, kadın sana külotunun çalındığını her söylediğinde oraya gitmeyi bırakmalısın. Zavallı kadını yönlendiriyorsun." Kıkırdıyor.

Tam ona böyle bir şey yapmadığımı söyleyecektim ki müzik çalmaya başlıyor ve başlama zamanının geldiğini işaret ediyor. Daha dik duruyorum ve hem Kayla'nın hem de annemin ön taraftaki yerlerini almalarını izliyorum. Kayla'nın annesi bana el sallayıp bir öpücük konduruyor, sonra çantasından birkaç mendil çıkarıp birini kendine alıyor, birini de anneme uzatıyor.

Tanrım, ikisi de düğün boyunca hüngür hüngür ağlayacaklar. Bunu biliyorum.

Katelyn koridordan ilk inen oldu. Birlikte yürüyeceği kuzenimle göz teması kurduğunu görüyorum ve ona göz kırptığını görmek için ona bakıyorum. Bana baktığında başımı hafifçe sallayarak geri çekilmesini söylüyorum. Onu daha önce kızıdan uzak durması için uyarmıştım. Tanıdığım en büyük orospu o ve o kız yeterince şey yaşadı, bir de onunkiyle uğraşmasına gerek yok.

Faith aşağı iner ve Katelyn'in yanındaki yerini almadan önce Cade'e ince bir öpücük gönderir. Sonra Grace. Sawyer'a utangaçça gülümsüyor. Verdiği cevaba bakmıyorum ama her neyse kızgınlıkla kızarıyor. *Anladım.*

Ardından Julia geliyor ve Jaxson'ın bir nefes verdiğini duyuyorum. "Yemin ederim yaşayan en şanslı orospu çocuğuyum."

"Evet, öylesin," diye ekliyor Sawyer, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Sende ne bulduğun hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

Jaxson da dahil olmak üzere hepimiz bıyık altından gülüyoruz. Julia yanımdan geçmeden önce durup yanağımdan öpüyor. "Onu görmem için sabırsızlanıyorum. O mükemmel."

"O her zaman öyledir." İnanılmaz göründüğüne hiç şüphem yok ama onu zaten en iyi haliyle gördüm. Çıplak, ben üstüneyken, içindeyken, ona bağlıyken... *Siktir.* Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum ve yüzlerce insanın önünde ereksiyon olmadan önce kendimi düşüncelerimden çekiyorum.

Julia geri adım atar ve Ruthie ile Annabelle'in aşağı inmesini beklemek için döner. Ruthie, koridorda yavaş ve dengesiz bir şekilde yürüyen Annabelle'in elini tutar. Herkes sevinçten havalara uçar ve milyonlarca fotoğraf çeker. Sona geldiklerinde Julia eğilip Annabelle'i kollarının arasına alır ve yanağından öper. "Çok iyiydin, bebeğim." Annabelle'i Jaxson'ın yanına götürür, böylece o da Annabelle'i öpebilir, sonra da onu büyükannesinin bekleyen kollarına götürür.

Ruthie kızların yanındaki yerini almadan önce Cade'e doğru yürür. "İyi görünüyorsun, koca adam." Tokalaşmak için yumruğunu uzattığında hepimiz gülümsemekten kendimizi alamıyoruz.

"Sen de evlat. Her zaman," diye cevap veriyor ve onunla yumruklaşıyor.

Parlak bir gülümsemeyle yerine doğru zıplıyor ve yanımdan geçerken koluma hafif bir yumruk atıyor. "Goodwuck, Bay Shewiff."

"Teşekkürler. Sence buna ihtiyacım olacak mı?" "Seni yere sermeyi umuyor."

Papaz Williams da dahil olmak üzere hepimiz bir kahkaha krizine girdik. Faith eğildi ve Ruthie'yi yanına çekti. "Popo, tatlım, unutma bu senin için popo."

"Oh evet, wight, sowwy." Faith onun yanağına bir öpücük kondurarak sorun olmadığını söyler.

Müzik değişip herkes ayağa kalktığında dikkatimi tekrar koridora veriyorum ve önümdeki manzara karşısında keskin bir nefes alıyorum. *Ho-ly bok.* Bana doğru yürürken kolunu babasınıninkine dolamış olan kıza şaşkınlıkla bakarken tüm oksijen ciğerlerimi terk ediyor. Harika görüneceğini biliyordum, ama Tanrım... bir meleğe benziyor, masum bir meleğe, ama ben onun öyle olmadığını biliyorum. Artık masum olamayacağı kadar çok bozdum onu. Ama beyaz, straplez elbisesini, ince omuzlarından aşağı dökülen uzun sarı saçlarını ve başındaki duvağı gördüğümde, Tanrı'nın yarattığı en masum melek gibi görünüyor. Ta ki tatlı, yumuşak gülümsemesi yaklaştıkça başka bir şeye dönüşene kadar. Bu gülümseme bana onun bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. Kısa bir mesafe önümde duran babası eğilip onu yanağından öpüyor. Tam elini bana uzatacakken elini kurtarıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Homurtulu bir kıkırdama ile onu şaşkınlıkla

yakalıyorum ve bana ateşli bir öpücük verdiğinde hızla kayboluyor. Şoktan çıktım

Sonra da her zamanki gibi kontrolü ele alıyorum. Tatlı tadı dilime değdiği anda boğazımdan alçak bir hırıltı kaçıyor, derin ses beklenmedik hareketine yuhalayan ve bağırان herkes tarafından örtölüyor.

Öpüşmeyi ilk kesen Kayla oldu ve iyi ki de öyle yaptı çünkü muhtemelen hiç durmayacaktım. Onu tutmaya devam ediyorum, ayakları hâlâ yerden kesik ve gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Sanırım öpücük sonunda geliyor," diyorum ona sırtarak.

"Ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım, Şerif. Bunu biliyorsunuz." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Ama bunun için beni sonra cezalandırabilirsin."

Eğlencem kayboluyor ve içimden inliyorum. "Bundan emin olabilirsin. Telafi etmem gereken kayıp zamanlarım var. Dün gece seni özledim."

"Ben de," diye cevap veriyor usulca. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu tekrar ayaklarının üzerine bırakıyorum. "Elbisemi beğendin mi?" diye soruyor bana küçük bir dönüş yaparak.

Benimki de dahil olmak üzere kıkırdamalar etrafımızdaki havayı dolduruyor. "Evet, bebeğim." Onu tekrar kendime çektim. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun, ama bu gece onu senden çıkardığımda daha da güzel görüneceksin."

"Mmmm, anlaştık." Uzanıp bana bir öpücük daha veriyor ama bu seferki öncekinden çok daha çabuk bitiyor, hayal kırıklığına uğruyorum. Kayla geri çekilip gülümseyerek Papaz Williams'a bakıyor. "Özür dilerim Papaz, kendime engel olamadım. Bu takım elbisenin içinde çok iyi görünüyor."

Bana öyle küstahça bir göz kırptıyor ki, onu odamıza götürüp "siktir et bunları" diyesim ve yarın belgeleri imzalayasım geliyor. Her nasılsa kendimi tutmayı başarıyorum. Bu kadının bana yaptığı şey bu, bana her zaman yaptığı şey. Sadece bir bakışla, bir göz kırpmayla ya da küstah bir sözle her düğmeme basıyor; hepsi de beni sinirlendirmek için. Ve daha sonra, yalnız kaldığımızda hıncımı ondan çıkarmamı seviyor.

"Sorun değil. Ne zaman hazır olursan başlayabiliriz," diye yanıtlıyor papaz, sapkın düşüncelerimi bölerek.

"Hazırım," diyor ve sonra bana bakıyor. "Hazır mısın?" "Ben hazır doğdum, bebeğim."

Gülümsüyor. "İyi cevap."

Papaz kıkırdarak söze başladı ve neyse ki tören oldukça hızlıydı, ki biz de bunu istiyorduk çünkü Haziran ayında Güney Carolina cehennemden daha sıcak oluyor. Evrakların imzalanması, yüzüklerin takılması ve yeminlerin edilmesinden sonra Papaz Williams sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi, Güney Carolina eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak ve İncil'in bir bakanı olarak, sizi karı koca ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz..." Kayla tekrar üzerime atılmadan önce yakaladığım son şey bu. Bu sefer onun için hazırlıklıydım. Onu bir kez daha ayağa kaldırıyorum ve önce ağzıma alıyorum. Öpüşmemiz bir öncekinden daha yavaş ve samimi oluyor ve her zamanki gibi onun içinde tamamen kayboluyorum. Bu kızı kaç kez öptüğümün bir önemi yok, ona asla doyamıyorum.

Geri çekiliyor ve gülümseyerek alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Sana bir gün seninle evleneceğimi söylemişim Cooper McKay."

Gülümsemesine sırtarak karşılık veriyorum. "Yaptın, ama bunun seninkinden çok önce benim planım olduğunu bilmiyordun."

Tatlı bir kıkırdamayla eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. "Seni seviyorum, Memur Seksi," diye

mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

BÖLÜM 8

O öpücük bittiği andan itibaren her şey bir kaosa dönüştü; yanan sıcaklığın altında çekilen fotoğraflardan akşam yemeğine, konuşmalara ve şimdi de ilk dansa kadar. İyi bir dansçı değilim, aslında hiç sevmem ama şu anda Kayla'nın yumuşak, ince bedenini kendime yakın tutarken bunun o kadar da kötü bir şey olmadığına karar veriyorum. Bizi izleyen yüzlerce insan olmasına rağmen, bugün ilk kez sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum ve bu küçük rahatlama için minnettarım.

"Olmasını umduğun her şey oldu mu?" diye sordum.

Başını usulca sallıyor. "Evet, aslında umduğumdan da fazla." Nedense sözlerinin bir anlamı olduğunu hissediyorum ama ben daha fazla düşünmeden uzanıp kollarını boynuma doluyor. "Peki ya sen?"

Çoğu erkek böyle şeyleri umursamaz. Kızların çocukluklarından itibaren bu anı düşündüklerini biliyorum ama biz erkekler düşünmeyiz. Belki düğün gecesini, ama gerçek düğün değil. O burada olduğu sürece ne yaptığımız ya da düğünümüzü nerede yaptığımız umurumda bile değildi. "Evet bebeğim, çünkü tek ihtiyacım olan sendin."

"Şey, evet, başka biri olamazdı yoksa bir kaltağı keserdim."

Bunun doğru olduğunu bildiğim için gülmekten kırılıyorum. "Keşke Gladys söz konusu olduğunda daha sahiplenici olsaydın. Tanrım, o kadın bütün gece acımasızdı. İhtiyacım olduğunda kık tekmeleme becerilerin nerede?"

"Hadi ama Coop, yaşlı bir kadının kıcını tekmelememi gerçekten istemiyorsun, değil mi? Gururun okşanmalı, Şerif. Külotunu bulması için herhangi birini çağırabilirdi ama işi halletmek için senin araştırma becerilerine güveniyor." Alaycılığını pek komik bulmayarak homurdanıyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

Ne yazık ki Gladys söz konusu olduğunda çektiğim eziyet burada bitmiyor. Bir saat sonra, erkeklerle birlikte bir masada otururken yanıma geldi, çok heyecanlı görünüyordu çünkü karım az önce onunla dans edeceğimi söylemişti. Gözlerim dans pistinde kızlarla dans eden Kayla'ya takılıyor ve bana küstahça parmak sallıyor. *Bunun bedelini ödeyecek.*

Gladys'in umutlu ifadesine bakıyorum ve bu işten nasıl sıyrılacağımı anlamaya çalışıyorum. "Çok nazıksınız Bayan Gladys, ama ne yazık ki ben iyi bir dansçı değilim." Yüzü düşüyor, kendimi bok gibi hissediyorum, o yüzden ekliyorum: "Ama Sawyer dans etmeye bayılır."

Yüzü tekrar aydınlanıyor ve Sawyer'ın sert bakışlarını üzerimde hissediyorum ama onu tanımıyorum. Bu, pembe kravatlar konusunda benimle uğraştığı için ona dersini verecek.

"O da gayet iyi çalışacaktır." Sawyer'a döner. "En sevdiğin dans hangisi, Şeker?"

Jaxson yanımda kıkırdıyor ve Sawyer'a baktığımda, yemin ederim, eğer bakışlar öldürebilseydi şu anda üç metre altında olurdum. Kendini hemen toparlıyor ve yüzüne bir gülümseme yapııştırıyor. "Üzgünüm ama sadece Cupcake'imle dans etmeme izin var. Başka kadınlarla dans edersem çok kızıyor, özellikle de senin kadar güzel olanlarla ve onun duygularını incitmek istemem."

Ne pürüzsüz bir orospu çocuğu.

Gladys bunu tamamen anlamış gibi başını sallar. "Evet, bunu çok duyuyorum. Görünüşe göre genç hanımlar beni biraz tehditkâr buluyor ve ben de Bayan Grace'i seviyorum. Onun da duygularının incinmesini istemem."

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bizi hevesle izleyip birimizin rolü doldurmasını beklerken kendimi bir pislik gibi hissetmeye başlıyorum. Tam boku yediğimi ve onunla dans etmekten başka çarem kalmadığını düşündüğüm anda Kayla'nın büyükbabası yaşlı Gus yanıma geliyor ve ona teklif ediyor. Hazırlıksız yakalandı ama mutlulukla kabul etti ve sonra onunla kol kola yürüdü. *Şükürler olsun!*

Kayla'ya dönüp baktığımda onun çok eğlenmiş olduğunu görüyorum. Bana göz kırptığında, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini bildirmek için başımı sallıyorum. Birden masanın öbür ucundan bir peçete fırlatılıyor ve beni bakışlarımızdan çekip alıyor.

"Seni sikik!" Sawyer nefesinin altında beni azarlıyor. "Neden beni otobüsün altına attın? Neden onu değil?" Jaxson'ı işaret ediyor.

Peçeteyi ona geri fırlatıyorum. "Çünkü bütün gün pembe kravatlar hakkında çene çalarak beni rahatsız etmedi."

Homurdanıyor. "Çünkü o da piliç gibi giyinmekten hoşlanıyor." Jaxson elindeki peçeteyi ona doğru fırlatıyor, o da gülerek yakalıyor. "Sakin olun hanımlar, şaka yapıyorum. Hem o kadını davet ederken aklınızdan ne geçiyordu? Yani, Tanrım, o kadın kafayı yemiş ve sen de bunu biliyorsun."

"Evet ama zararsız biri... çoğu zaman, Kayla da büyükannemin arkadaşı olduğu için mecbur olduğumuzu söyledi." Bunu kabul etmemin tek nedeni buydu.

Kimse daha fazlasını söyleyemeden Ruthie sekerek geliyor ve Cade'in kucağına atlıyor. Hala çiçekçi kız elbisesi içinde olmasına rağmen beresi başına geri dönmüştü ama itiraf etmeliyim ki bunu başarabilecek biri varsa o da kendisidir. "Hey, koca adam, eğleniyor musun?" diye soruyor Cade'e.

"Evet. Ya sen?"

"Ah evet. Sen ve Faif evlenene kadar sabırsızlanıyorum ve senin sağdıcın olmak için gerçekten sabırsızlanıyorum, ya da sanırım sağdıcın demeliyim," diye kıkırdarak ekliyor.

Sırıttırıyor. "Ben de evlat."

Cade ve Faith'in düğünü birkaç ay içinde. Sawyer her zaman onun sağdıcısı, Jaxson, Chris ve ben de sağdıcılarıydık. Sonra Ruthie ona sağdıcın en iyi arkadaşı olması gerektiğini söyledi ve en iyi arkadaşı olduğu için onun yanında durup duramayacağını sordu. Tabii ki evet dedi. Ona kim hayır diyebilirdi ki? Ancak, hepimiz bekârlığa veda partisinden hâlâ Sawyer'ın sorumlu olduğu konusunda hemfikiriz.

Konuşma, müziğin aniden yavaş bir şarkıdan hızlı bir şarkıya geçmesiyle kesiliyor, *I'm Sexy and I Know It*, hoparlörlerden yüksek sesle çalıyor. "Aman Tanrım, Sawyer." Grace dans pistinin diğer ucundan hepimizin dikkatini çeken bir çığlık atıyor. "Bu senin şarkın," diye gülerek bağıırıyor, sonra ona dönüyor ve birlikte dans etmeye başlıyor. Her bir pazusunu öptüğünde hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Sawyer zerre kadar etkilenmez; o çok kibirlidir. Bunun yerine eğlenen bir sırtıyla onu izliyor, sonra da kalkıp dans pistine doğru ilerliyor. Hepimiz inliyoruz çünkü ne olacağını biliyoruz ve Grace de öyle, eğer ondan kaçmaya çalışması bir gösterge ise. Tabii ki kaçmayı başaramıyor. Eğilip onu kaldırıyor ve ayaklarını yerden kesiyor.

"İndir beni, Sawyer!" diye gülerek talepte bulunur.

"Üzgünüm, Cupcake, ama yapamam. Halletmemiz gereken bazı işler var." O çadırdan çıkarken hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Onu nereye götürüyor?" Ruthie soruyor.

"Hiçbir yere!" Hepimiz aynı anda bağıyoruz. Umarım onu nereye götürüyorsa, özel bir yere ya da daha iyisi onların odasına götürme nezaketini gösterir.

Ruthie kocaman bir esneme sesi çıkarıyor ve başını Cade'in göğsüne yaslıyor, gözleri doluyor. "Yorgun musun, evlat? Christopher ve Alissa'nın seni yatağa götürmesini ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," diye uykulu bir şekilde cevap verir ve iki dakika bile geçmeden bayılır. Christopher ve Alissa onu Cade ve Faith'in kiraladığı süite taşırlar ve Annabelle'i de yanlarına alırlar.

Sawyer ve Grace otuz dakika sonra dönüyorlar, Sawyer ukala, Grace ise... memnun ama açıkça utanmış görünüyor, eğer kırmızı yanakları ve hiçbirimizle göz teması kurmaması bir şey ifade ediyorsa.

Gecenin sonunda, herkes dağıldıktan ve personel temizlik yaptıktan sonra, hepimiz son bir içki için bahçeye çıkıyoruz. Katelyn bir süre önce odasına çıkmıştı, kuzenim de Kayla'nın birlikte çalıştığı bir hatunla gitti. Biz erkekler çeşmenin taş basamaklarında otururken kızlar da kucağımıza oturup günün olaylarını konuşuyoruz.

"Gerçekten harika bir gündü. Bunun bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz," diyor Faith ve koro halinde aynı fikirde olduklarını söylüyorlar.

"Hayır, hepinize teşekkür ederim," diyor Kayla ikimiz adına konuşarak. "Daha iyi bir düğün partisi isteyemezdik. Coop ve ben size çok müteşekkirim... Hatta sana bile Hulk," diye ekliyor Jaxson'a bakarak. "Ve bugün bir kez bile yeşile dönmediğini düşünürsek, seninle gurur duyuyorum."

Onun ukalalığı karşısında homurdanıyor. "Sanırım ikimiz de sırtımızı sıvazlamayı hak ediyoruz, çünkü bir düşün

-"Bu gece kimsenin kamyonuna sopayla vurmadin."

Koluna bir yumruk atar. "Gece daha bitmedi. Nereye park etmiştin?" Her zamanki şakalaşmalarına hepimiz kıkırdıyoruz.

"Kesinlikle birlikte çok şey yaşadık," diyor Julia yumuşak bir sesle ve konuşmayı asıl konuya geri döndürüyor. "Jaxson'a her zaman birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu söylüyorum. Biz arkadaştan öte bir aileyiz ve çocuklarımızın da büyüyünce birbirlerine yakın olacaklarını biliyorum."

Sawyer sırtarak beni işaret ediyor. "Sanırım bebek yapma becerilerini geliştirme zamanın geldi Şerif."

Homurdanıyorum. "Henüz değil."

Kayla bana doğru geriliyor, ama ben daha fazla düşünmeden bir cep telefonunun tiz sesi duyuluyor. Jaxson şaşkın bir ifadeyle cebinden telefonunu çıkarıyor ve cevap vermeden önce numaraya bakıyor. "Anna?" Yüz ifadesi beni hemen alarma geçiriyor. "Sakin ol. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Sadece derin bir nefes al." Parmağını kulağına götürerek onu daha iyi duymaya çalışıyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, çünkü hattın diğer ucunda histerik bir Anna duyabiliyoruz ama ne dediğini anlayamıyoruz.

"Ne! Ne demek istiyorsun? Nasıl... Tamam, tamam, sakin ol. Sadece otur. Hemen geliyorum." Jaxson telefonu kapatır ve hızla ayağa kalkarak Julia'yı ayağa kaldırır.

"Jax, neler oluyor?" diye soruyor endişeyle.

"Arayan Anna'ydı. Şu anda karakolda." Durakladı ve hepimize baktı, ifadesi okunamıyordu. "Logan cinayetten tutuklandı."

"Ne!" Hepimiz aynı anda bağıyoruz.

"Ne olduğunu bilmiyorum, o kadar histerikti ki onu zar zor anlayabildim, ama oraya gelmemi istiyor." Julia'ya bakar. "Ona geleceğimi söyledim. Gidip Annabelle'i getirebilir misin?"

Sonra da eve gidip çantamızı hazırlarız."

"Jax, bu çok uzun sürebilir ve o uyuyor. Neden bu gece sen gitmiyorsun, Annabelle ve ben yarın geliriz?"

Başını sallar. "Hayır. İkinizi bırakmak istemiyorum ve senin de kendini oraya götürmeni istemiyorum."

"Grace ve ben onunla kalacağız," diye teklif etti Sawyer. "Eğer hâlâ oradaysanız onları yarın götürebilirim."

"Emin misin?"

Kendini tekrarlamak yerine başını sallayarak cevap verir. Jaxson hâlâ isteksizdir ama Julia bunun en iyisi olduğuna onu ikna eder.

"Pekâlâ." Eğilir ve onu öper. "Yarın görüşürüz, bebeğim."

"Dikkatli sür," diyor usulca. "Oraya vardığında bana mesaj at ve Anna'ya onu sevdiğimi söyle."

Başını sallayıp bana bakıyor ama ben elimle onu uzaklaştırıyorum. "Git, yarın beni ara ve neler olduğunu anlat. Elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun."

"Teşekkürler." Herkese hızlıca veda ettikten sonra gitti.

Hepimiz odalarımıza gitmek üzere ayağa kalktık, ne olmuş olabileceğini düşünürken herkes sessizdi. Logan'ın başından bir şeyler geçtiği açık ama soğukkanlılıkla birini öldürebileceğini asla düşünmezdim. Başımı sallıyorum. Hayır, yapmazdı. Son iki yılda onu yeterince iyi tanıdım ve bunu yapmayacağını biliyorum. Başka bir şeyler dönüyor.

Diğerleriyle son bir kez vedalaştıktan sonra Kayla'yla birlikte evin karşı tarafındaki odamıza doğru yürüyoruz. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra döndüğümde odanın ortasında durduğunu, yorgun ve üzgün görüldüğünü görüyorum. Yanına gidip onu kollarıma alıyorum. "İyi misin, bebeğim?"

"Evet, sadece Anna ve Logan için endişeleniyorum. Umarım iyidirler." "İyi olacaklar. Jaxson bundan emin olacak."

Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Evet, haklısın."

Yüzünün yan tarafını kavriyorum ve başparmağımı gür alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Yüzünü yana çeviriyor ve avucumu öpüyor. Tam ağzını almak için eğildiğimde bir eliyle dudaklarıma vurarak girişimimi durduruyor. "Orada dur bakalım, Memur Seksi. O lezzetli ağzını bir süreliğine uzak tut. Önce sana söylemem gereken bir şey var."

İtirazını görmezden geliyorum ve elini çekiyorum. "Sonra konuşuruz, bebeğim." Başını sallıyor. "Hayır, konuşamayız. Bu önemli, Cooper."

Ses tonunun altından hemen geri çekiliyorum. "Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok." Endişemi bambaşka bir boyuta taşıyarak sinirli bir şekilde tırnağını ısıırıyor.

"Kayla..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesindeki kırılganlık beni korkutmaya başladı. "Her zaman bebeğim, bunu biliyorsun."

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Sawyer bebek yapma zamanımızın geldiğini söylediğinde ve sen henüz değil dediğinde ne demek istedin?"

Soruya ve onun bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünmesine hazırlıksız yakalanarak geri çekiliyorum. "Bir şey demek istemedim. Bir yıl içinde bir aile kurmaktan bahsetmiştik ve sen hapı bıraktın-"

"Bazen işler değişir."

Onun sessiz cevabı karşısında kaşlarım çatıldı. "Evet, sanırım olabilir." Omuz silkiyorum, hâlâ tüm bunların nereden çıktığını anlamaya çalışıyorum. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Kayla?"

Bakışları arkamdaki bir şeye odaklanıyor, sonra antika şifonyere yöneliyor ve üstünden küçük, gümüş bir hediye çantası alıyor. Temkinli bir şekilde yanıma geliyor ve bana uzatıyor. "İşte, aç bakalım. Bu benim sana düğün hediyem sayılır."

Hassiktir! "Birbirimize hediye mi almamız gerekiyor? Bunu bilmiyordum."

Ani paniğime gülümsüyor. "Hayır, yapmamamız gerekiyor ama bu sabah bana sürpriz bir hediye geldi ve şimdi sana hediye ediyorum."

Tamam, şimdi tamamen ilgimi çekti. Yatağın ucuna oturup çantayı açıyorum ve penceresinde mavi bir artı işareti olan beyaz bir çubuk çıkarıyorum. Geriliyorum ve gözlerim Kayla'ya kayıyor, onun da beni endişeyle izlediğini görüyorum. "Nedir bu?" Tam olarak ne olduğunu bilmeme rağmen soruyorum.

"Hamilelik testi... Hamilelik testim."

"Hamile misin?" Şok içinde sordum.

Başını sallıyor. "Bu sabah öğrendim. Sana daha önce söylemek istedim ama bunu konuşabilmemiz için yalnız kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Tekrar teste bakıyorum ve bir bebeğimiz olacağını içime sindirmeye çalışıyorum. Doğum kontrol hapını bıraktığını düşünürsek sanırım şaşırmamalıyım ama doktor gebe kalmanın bir yıla kadar sürebileceğini söyledi.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor, sesi endişeyle kalınlaşıyor.

Tekrar ona bakıyorum ve yüz ifadesi karşısında göğsüm daralıyor. "Tanrım, Kayla." Uzanıp bileğini tutuyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "Tepkim konusunda neden bu kadar gerginsin bebeğim? Bu konuda üzgün olmadığımı bilmelisin."

Rahatlamış bir nefes alıp omuz silkiyor. "Öyle olacağını düşünmemiştim ama sonra aşağıda Sawyer'a bunu söyledin ve ben de endişelendim." Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum. Aptalca davranıyorum, özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim. Bir şey demek istemedim. Mutluyum bebeğim. Çok şaşırdım ama... gerçekten mutluyum." Ve biraz da korkmuştum ama bu kısmı kendime saklamaya karar verdim. Sorumluluktan korkmuyorum, daha çok zaman zaman çok çirkin olabilen bir dünyaya bir hayat getirmekten endişeleniyorum. Bu düzenli olarak gördüğüm bir şey. Değer verdiğim herhangi birinin başına bir şey gelmesi düşüncesi beni korkutuyor ama bunun Kayla'nın ya da gelecekteki ailemizin başına gelmesi düşüncesi tamamen dehşet verici. Kollarımı beline dolayarak alnımı karnına koyuyorum. "Ailemize çok iyi bakacağıma söz veriyorum Kayla. Sizi her zaman koruyacağım çocuklar."

Beni kendine yakın tutarken ince parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Yapmayacağından bir an bile şüphe etmedim. Bu kasabadaki herkese olduğu gibi bize de iyi bakacağını biliyorum."

Tekrar ona baktım. "Evet, ama sen her zaman benim önceliğim olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Bunu tüm benliğimle söylüyorum. İşim benim için çok önemli ve onu her zaman koruyacağım ama ailem her zaman önce gelecek - o her zaman önce gelecek.

"Evet Coop, bunu biliyorum. Çocuklarımızın sahip olabileceği en iyi baba olacağından hiç şüphem yok." Birdenbire dudaklarını bir gülümseme kapladı. "Umalım da senin gibi olsunlar, benim gibi olmasınlar, yoksa başın ciddi belaya girer." Etrafta bir sürü şımarık küçük Kaylas'ın

dolařtıđı dűřűncesi beni gerçekten korkutuyor. Dűřűncelerimi anlıyor ve bir kahkaha patlatıyor.
"Sessizliğini seviyorum."

"Özür dilerim," diye sırtarak özür diliyorum. "Ama bu düşünce biraz ürkütücü. Ellerim sadece birinizle yeterince dolu."

"Mmm, üzülme." Arsız bir gülümsemeyle kollarımdan geri çekiliyor. "Ellerinin benimle dolu olması hoşuma gidiyor." Elbisesini çıkarmak için arkasına uzanmasını izlerken aletim canlanıyor. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama o başını sallıyor. "Uh-uh, orada kal. Sana göstermem gereken bir şey var."

Onun altında ne olduğunu zaten biliyorum; sadece düşüncesi bile kanıma ateş pompalıyor. Ama tekrar oturup ceketimi, gömleğimi ve kravatımı çıkarıyorum, gözlerimin onun vücudundan hiç ayrılmadığından emin oluyorum. Gömleksiz halime gözlerini dikmişken sikim seğiriyor. Elbiseden kurtulmak için zaman harcıyor, bana bir gösteri yapmaya çalışıyor, ama şu anda bunun için çok sabırsızım. "Kayla, o şeyi senden kendim sökmeden önce acele et."

"Mmmm, biraz sabırsız mıyız, Şerif?" O da karşılık veriyor, sikimi bir çentik daha yukarı kaldırıyor. "Evet bebeğim, senin amın için her zaman sabırsızlanıyorum." Pantolonumu çözerek kendimi serbest bıraktım ve

sikimi sıkıca kavradı. Donup kalıyor ve kendimi okşamamı izlerken gözleri şehvetle parlıyor. Boğazımın derinliklerinde alçak bir inilti gümbürdüyor. "Elbiseyi bırak Kayla, hemen."

Hızla emrimi yerine getiriyor ve ortaya çıkardığı şeyle hızlı, keskin bir nefes alıyorum: askısız, beyaz dantel sütyen ve jartiyer kemeri ve çoraplara bağlı eşleşen külotlarla kaplı sıkı, sikilebilir vücudu. Gözlerim onu boydan boya tarıyor, mükemmelliğini içine çekiyor. Duvağı hâlâ saçlarından aşağı sarkıyor ve bir kez daha melek gibi ve masum görünüyor, oysa onun gerçek bir cadaloğ olduğunu biliyorum. "Üzerimden çıkarman çok uzun sürmesin diye basit tuttum."

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde dudaklarında küstah bir gülümseme görüyorum. "Buraya gel," diyorum hoyratça. Dediğimi yapıyor ve bacaklarımın arasında durmaya geliyor. Sikimi bırakıyorum, sonra onun sıkı, yuvarlak kıcını avuçluyorum ve tanga giydiğini fark ettiğimde inliyorum. Eğilerek yumuşak, dolgun karnına bir öpücük konduruyorum. "Bebeğimin senin bu güzel vücudunun içinde büyüdüğünü bilmenin beni ne kadar zorladığını biliyor musun?"

Nefesimi teninde hissettiğinde ürperdiğini hissediyorum. "Hayır, ama bunu duyduğuma sevindim, çünkü bu vücut önümüzdeki dokuz ay boyunca bazı değişiklikler yapacak. Ve kıcımı hâlâ seksi bulsan iyi edersin, çünkü her fırsatta kemiklerini zıplatmaktan vazgeçmek gibi bir planım yok."

Kıkırdıyorum ama ben eve gelene kadar beklemek istemediği için beni işte şaşırttığı zamanları düşününce bir iniltiye dönüşüyor. O günler her zaman en güzel günler oluyor. "İnan bana bebeğim, daha da güzel olacaksın, tabii bu mümkünse." Teninin tadını severek dilimle denizinin etrafında dönüyorum. "Neden biliyor musun?"

"Hayır, neden?" diye fısıldarken elleri dengemi sağlamak için omuzlarımı buluyor.

"Çünkü nerede olursan ol, ne yaparsan yap ya da kiminle birlikte olursan ol, içinde her zaman benim bir parçam olacak ve bundan daha ateşli bir şey olamaz."

"Mmmm, böyle söyleyince düpedüz güzel oluyor."

"Evet bebeğim, her zaman güzelsin." Dudaklarımı aşağı indirip külotunun ortasına getiriyorum, sonra burnumu nemli dantelin üzerinde gezdirip derin bir nefes alıyorum. Tatlı aroması duyularıma nüfuz ediyor ve ağızım anında onun tadına bakmak için sulanıyor.

"Cooper." Tırnakları omuzlarımı ısırırken inliyor.

"Ne istiyorsun, Kayla, hmmm?" Ona karşı mırıldanıyorum. "Dilimin bu tatlı amının derinliklerine gömülmesini istiyorsun."

"Tanrım, evet." İnliyor ve ağzıma doğru itiyor.

Elim dizlerinden birinin arkasına gidiyor ve ayağını yatağa, yanıma koymak için kaldırıyorum, böylece onu görüş alanıma daha fazla açıyorum. Peçesini çıkarmak için uzanıyor ama bileğinden tutup onu durduruyorum. "Bırak kalsın."

Kaşlarını çatıyor. "Sen nasıl istersen Şerif."

Eğilerek çorabının bittiği yerin hemen üstünden kalçasının iç kısmını ısııyorum ve yumuşak, narin teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor ve nefes alış verişini düzensizleştiriyor. Jartiyer kemerini ve külotunu tek bir hamleyle bedeninden ayırmadan hemen önce ona bakıyorum. Nefesi bir iniltiye dönüşüyor ve dengesini kaybettiğinde kalçalarını kavriyorum. Uyarılmışlığıyla parıldayan kaygan, çıplak kıvrımlarını gördüğümde içimden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Ne kadar güzel bir amcık," diye mırıldanıyorum. "Ve hepsi benim, öyle değil mi Kayla?"

"Evet, senin, her zaman." Sesi fısıltıya dönüşür.

"Bu doğru, sonsuza dek, ölüm bizi ayırana dek." Parmaklarımla onu araladım ve klitorisine hafifçe üfledim. Dizleri bükülüyor ama onu ayakta tutmak için hızla kıcını tutuyorum.

"Tanrım, lütfen, Cooper," diye inleyerek yalvarıyor ve benim kısıtlamamı kırılma noktasına getiriyor. "Lütfen ne?" Tekrar ona bakarak soruyorum.

Yanakları kızarmış ve gözleri çıplak bir şehvetle parlayarak bana bakıyor, tam olarak ne duymak istediğimi biliyor. Dudaklarını yalıyor ve bu manzara karşısında sikim sarsılıyor. "Lütfen amımı yala."

Yumuşak sözleri karşısında inledim. "Benim için zevkti." Eğilerek sıcak, ıslak etini uzun uzun yalıyorum ve tadı dilimde patlarken homurdanıyorum.

"Ah evet!" diye haykırıyor. Duruşu tekrar zayıflıyor ama düşmesini engellemek için kıcını daha sıkı kavriyorum. Yere bir şey düştüğünü duyuyorum ve başımı kaldırıp sutyeninden kurtulduğunu, mükemmel göğüslerinin ellerini doldurduğunu görüyorum. Onu görmek neredeyse boşalmam için yeterli.

Ben onu yutarken kalçaları çılgınca bir hızla sallanmaya başladı. "Şu kız, ağzımı sik."

"Oh Tanrım. Çok iyi hissettiriyor," diye inleyerek itiraf ediyor. Klitorisinin şişmeye başladığını hissediyorum, bu yüzden elimi arkasına getiriyorum ve iki parmağımı kıcının yarığ boyunca sürüklüyorum, sonra onları içine sokuyorum. "Ahhh!" İç duvarları üzerime kilitlenir kilitlenmez, çırpınan tomurcuğunu dudaklarımla arasında yakalıyorum ve onu kenara gönderiyorum. Parmakları saçlarımı kavriyor ve kendinden geçme hali yüzünü yıkarken bir çılgınlıkla başı geriye düşüyor. Zevkin her zerresi ondan dökülene kadar bırakmıyorum.

Aşağı iniyor ve üzerime oturuyor, çorapla kaplı kalçaları kalçalarımın iki yanında. Kolları boynuma dolanıyor ve ağızlarımız çılgınca buluşuyor. Elimi kalın, kıvrık saçlarının arasından geçiriyorum ve öpüşmeyi derinleştirmek için başını geriye çekiyorum.

Onun içinde bir saniye daha kalmaya dayanamayarak pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru itiyorum ve ağızla teması kesmeden daracık sıcağının içine giriyorum. "Ah, lanet olsun, mükemmelsin." Isı tüm vücudumda patlarken inliyorum, amı beni sıkı bir mengene gibi kavriyor. Yemin ederim dünyada bu kızın içinde olmaktan daha iyi bir şey yok. Onu yıllardır beceriyorum ve içine her girdiğimde ilk kez giriyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Sonsuza kadar."

"Evet, sonsuza dek."

Aynen öyle. Ondan asla bıkmayacağım; ne gülüşünden, ne vücudundan, ne de arsız ağzından. Onunla geçireceğim bir ömür bile yetmeyecek.

Elimi yukarı kaldırarak sert, yuvarlak memelerinden birinin ağırlığını kavıyorum ve başparmağımı sert ucunun üzerinde gezdiriyorum. Başı zevkle geriye düşüyor ve dokunuşuma doğru eğilerek bana mükemmel bir fırsat veriyor

Eğilip diğer meme ucunu da ağızıma alma fırsatı buldum.

"Tanrım, evet." Parmakları saçlarımı acı verici bir şekilde kavırıyor ve doğrudan sikime vuruyor ve kalçaları ritim kazanıyor.

"İşte böyle bebeğim, sik beni." Onu daha derine götürmek için kollarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, sonra içine giriyorum. Tüm nefesi ciğerlerini terk ediyor ve ellerini karnıma dayayarak öne doğru düşüyor.

"Evet, yine!"

İnledim. "Sert ve hızlı mı istiyorsun, Kayla?"

"Evet! Hepsini istiyorum!"

Bir hırıltıyla kalçalarını kavırıyorum ve beni bir hayvan gibi hissettiren bir aciliyetle onu becermeye başlıyorum, acımasızca içine giriyorum. Tutunmak için göğsüme pençelerini geçirirken dudaklarından zevk çığlıkları dökülüyor, göğüsleri yüzümde baştan çıkarıcı bir şekilde zıplarken tırnakları beni işaretliyor. Şimdiden patlamaya yakın hissediyorum, itişlerimin açısını değiştiriyorum ve onun tatlı noktasına vuruyorum. Amcığı etrafımda çırpınmaya başlıyor, yaklaşan orgazmı konusunda beni uyarıyor. "İşte bu, bana bir tane daha ver bebeğim. Bu amcığın sikimi sağdığını hissetmeme izin ver."

Uzanıp memesine, tam boncuklu meme ucunun üzerine hafif bir tokat attım ve ihtiyacı olan tek şey buydu. İç duvarları üzerime kapandı ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına gönderdi. Hızımı sürdürürken, orgazmlarımız boyunca onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken, ecstasy damarlarımdan akıyor.

İkimiz de tükendiğimizde üstüme düşüyor, terden sıırıslam olmuş bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve nefeslerimizi tutarken, kalplerimiz birbirine çarparken onu yakın tutuyorum. Rahat bir sessizlik içinde uzanırken parmaklarımı sırtında gezdiriyorum - hiçbir söze gerek yok.

Birkaç dakika sonra başının üstünü öpüyorum. "Hadi bebeğim, uyumadan önce duş alalım." Tam oturduğumuz yerden kalkarken, büyük bir patlamayla yataktan yuvarlanmamak için dengemi korumaya çalışıyorum.

Kayla'nın nefesi kesildi. "Oh kahretsin! Yatağı mı kıldık?" Atlayıp altına bakıyor ve sonra dehşet içinde bana bakıyor. "Aman Tanrım, kıldık! Yatağı kıldık!"

"Ne? Ne tür bir yatak iyi bir sikişe dayanamaz?"

İkimiz de kahkahayı patlatmadan önce aramızda uzun bir sessizlik oluyor. "Kahretsin! Bunun için bizden bir servet talep edecekler, biliyorum." Başındaki örtüyü yırtıp atarken sesinde endişeli bir ton var.

"En azından iyi harcanmış bir paraydı." Beklediğim gibi yine gülüyor. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve banyoya doğru yürüyorum. "Merak etme bebeğim, bir yolunu bulacağız."

"Kendi adına konuş, dostum. Sabah erkenden kaçıyorum ve tüm suçu senin üzerine atıyorum." Homurdanıyorum, ona hak veriyorum.

Duş alıp çabucak kurulandık, ikimiz de günün olaylarından yorgun düşmüştük. Odaya geri döndüğümüzde, yatağın kırık tarafını desteklemek için bir telefon rehberi kullanıyorum ve yatağı düze yakın hale getiriyorum. Sonra Kayla'nın yanına sürünüyorum ve onun sıcak, çıplak bedenini kendime doğru çekiyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Biz evliyiz," diye fısıldıyor, sesi ciddi.

"Evet..." Yavaşça cevap veriyorum ve nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak ona

bakıyorum.

"Bu senin karın olduğum anlamına geliyor. Sonsuza kadar. Sen ölene kadar." Başını eğiyor ve gözleri çılgına dönüyor. "Sen benimsin ve senin için kaçış yok, Cooper. Anlıyor musun? Eğer beni terk etmeye kalkarsan, seni bulur ve öldürürüm!"

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum ve bir elimi yüzüne koyarak çılgın ifadesini örtüyorum. "Uyarın için teşekkürler Kara Dul, ama bir yere gitmeyi planlamıyorum. Yeni kamyonetimi çok seviyorum," diye ekliyorum sırtarak.

Gülüyor ve elimi tokatlayarak yüzünden uzaklaştırıyor. Elini tutuyorum ve yüzüklerimizin yan yana nasıl görüldüğünü görmek için parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Farklı hissediyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilemiyorum. Artık evliyiz ve bir bebeğimiz olacağını yeni öğrendik; farklı hissetmemiz gerekmez mi?"

Omuz silkiyorum. "Nedenini anlamıyorum. Hayatlarımızın bu yönde ilerleyeceğini her zaman biliyorduk ve seni dün olduğu gibi bugün de seviyorum."

"Beni her geçen gün daha çok sevmen gerekmiyor mu?" diye alay ediyor, kaşlarını çatarak.

"Bu imkânsız, çünkü seni benim yaptığım günden beri seni her şeyimle sevdim ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim. Hiçbir şey ya da hiç kimse bunu değiştiremez Kayla," diyorum ona dürüstçe.

Yumuşakça gülümsüyor; göğsümü daraltan ve nefes almamı zorlaştıran o gülümsemelerden biri. "Bana söylenecek en doğru şeyi her zaman biliyorsun." Eğiliyor ve kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor. "Ben de seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Aynen öyle, yoksa seni bulur ve öldürürüm." Ona alaycı bir tehditle karşılık veriyorum. Kıkırdıyor ve tekrar rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

Birkaç dakika sonra gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ama ona son bir şey söylemek için onları açık kalmaya zorluyorum. "Kayla?" Çoktan uykuya dalmışsa onu uyandırmak istemediğim için fisıldıyorum.

"Öyle mi?" diye aynı sessizlikte cevap veriyor.

Uzanıp elimi karnının üzerine koyuyorum. "Daha önce bebek hakkında söylediklerim... Yalan söyledim." Kaskatı kesildi ama o bir şey söyleyemeden ben devam ettim: "Umarım tüm çocuklarımız senin gibi kibar, cesur, cömert ve baş belası olurlar."

Aşağı uzanıp elini benimkinin üzerine koymadan önce göğsümde gülümsediğini hissediyorum. "İyi bir hayatımız olacak Coop."

"Evet, öyleyiz." Eğilip başının tepesini öpüyorum. "Uyu bebeğim," derin bir uykuya dalmadan önce söylediğim son sözler bunlar.

Kayla

Cooper'ın nefes alış verişinin düzleştiğini ve elinin karnımda ağırlaştığını duyuyorum. Başımı kaldırdığımda yakışıklı yüzünün uykuyla yumuşadığını görüyorum ve bir an için onu izliyorum, pek çok gecede yaptığım gibi onun korunmasız ifadesini alıyorum. Bu aynı zamanda hayatta en çok değer verdiğim anlardan biri; dünyanın yükü onun üzerinde bu kadar ağır değilken, bu kadar çok sorumluluk taşırken onu izlemek. Bilmediği şey ise, o herkesi gözetip her şeyle ilgilenirken, benim de onu gözettiğim ve her zaman gözeteceğim. Hayatımız boyunca her zaman kolay olmayacak zamanlar olacağını biliyorum, ancak bizden asla vazgeçmeyeceğim - ondan asla vazgeçmeyeceğim.

O benim sevdiğim ilk erkekti ve son erkek olacak. Mümkün olduğunca çok sayıda unutulmaz anı paylaştığımızdan emin olacağım, sonsuza kadar bizimle kalacak olanları.

Son

Teşekkür

Çıktığım bu muhteşem yolculukta bana yardımcı olan o kadar çok insana teşekkür etmem gerekiyor ki. Umalım da kimseyi atlamayayım.

Listemde her zaman ilk sırada muhteşem ve inanılmaz derecede destekleyici kocam yer alıyor~ Bozuk plak gibi hissediyorum çünkü hep aynı, ama teşekkür ederim. Beni sevdiğin, beni desteklediğin ve en önemlisi hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Sen dünyadaki en iyi kocasın ve güzel çocuklarımız için çok daha iyi bir babasın. Kalbimde bir romantizm olduğu açık ve yazdığım tüm aşk hikayelerini sevmeme rağmen, bizimki en sevdiğim.

Editörüm Megan'a~ Sizin için iki kelimem var, BEŞİNCİ KİTAP! Tamam, yalan söylüyorum, senin için birkaç tane daha var. Sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum. Sadece harika bir arkadaş olduğun için değil, aynı zamanda editör olduğun için de. Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ve muhtemelen bazen beni tokatlamak istiyorsun, lol, ama bana her zaman katlandığın için teşekkür etmek istiyorum. Sona yaklaştığımızda ve ben strese girdiğimde ya da kendimi sorguladığımda sabırlı davranıyorsun ve her zaman beni toparlıyorsun. Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bu yüzden, benimle bu muhteşem yolculuğa devam ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Ailem~ Baba, kitaplarımın hiçbirini okumayacağını biliyorum ve bu benim için sorun değil, çünkü sonuçta benimle gurur duyduğunu biliyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki ben senin en sevdiğin çocuğum.

;) Anne, seninle nereden başlasam? Bu Indie dünyasında benden daha fazla arkadaşın olduğuna eminim, ama onların sahip olmadığı şey anneleri olarak sen varsın. Şanslı olup olmadıklarından emin değilim. Lol! Şaka yapıyorum Karebear, seni seviyorum. Her zaman yanımda olduğun ve bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim. Sevgin ve desteğin benim için her şey demek.

Kayınvalidem, Gis~ Bunu daha önce de söyledim ama asla yeterince söyleyemem. Kitaplarımı okuyarak konfor alanınızdan çıktığınız ve sonrasında beni hala sevdiğiniz için teşekkür ederim. Lol! Güzel çocuklarımla çıktığım bu yolculukta başarılı olabilmem için her zaman yardım elini uzatan ilk kişi olduğun için teşekkür ederim. Gittiğimde ve başka bir yerde ihtiyacım olduğunda çocuklarımın emin ellerde olduğunu bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Ayrıca böyle harika bir evlat yetiştirdiğiniz için de teşekkür etmek istiyorum. HEA'ya (Sonsuza Dek Mutlu) sahip olduğum için hem sana hem de Les'e teşekkür borçluyum.

Shelley~ Her zaman fazladan bir çift keskin göz olduğun ve her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Betalarım - Kim, Sian ve Natasha~ Beni asla yanlış yönlendirmediğiniz ve ihtiyacım olduğunda beni dinlediğiniz için teşekkür ederim hanımlar. Her zaman yanımda olduğunuz ve beni yükselttiğiniz için size minnettarım.

Steph~ Başka bir beyden gelen kız kardeşim, seni çok seviyorum. Bu çılgın Indie dünyasında her zaman yanımda olduğun için teşekkürler. *Kingston* için sabırsızlanıyorum.

Keisha, nam-ı diğer K. Langston, nam-ı diğer en sevdiğim yazarlardan biri, nam-ı diğer yeni yazar kankam~ Artık sadece kitaplarınızı okumakla kalmayıp sizi bir insan olarak da tanıdığım için çok mutluyum. Bana her zaman daha iyi bir yazar olmam için ilham verdin, ama seni tanıdıktan

sonra daha iyi bir insan olmam için de ilham veriyorsun. Seni seviyorum Hooker, bana her şeyin ne olduğunu gösterdiğin için teşekkürler.

Cupcakelerim~ Hepiniz benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar değerlisiniz. Bunu her zaman söylüyorum ve yine söyleyeceğim - siz kızlar bu Indie dünyasında başıma gelen en iyi şeylerden birisiniz. Sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. Siz olmadan bunu yapamazdım.

Sian~ Kızım, sen bir pezevenk kraliçesisin. Gününüzden zaman ayırıp kitaplarımı paylaştığınız için çok teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz beni en iyi şekilde mahvediyor. Gelecek yıl İrlanda'da seni sıkmak için sabırsızlanıyorum.

Sierra ve Kim~ İçimi dökmem gerektiğinde her zaman yanımda olduğunuz, beni desteklemek için fırsat buldukça imza günlerime geldiğiniz ve her zaman arkamı kolladığınız için teşekkür ederim hanımlar. İkiniz de okur olarak başladınız ve benim en iyi arkadaşlarım oldunuz. Sizi çok seviyorum.

Tüm yazar dostlarıma~ Herhangi birinizin adını vermekten ve birini unutmaktan korkuyorum, ama kim olduğunuzu biliyorsunuz. Lol! Beni her zaman desteklediğiniz ve cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu bağımsız dünya zaman zaman çılgına dönebiliyor ve yalnız olmadığınızı ve birbirimizin arkasını kolladığımızı bilmek güzel.

Blog yazarları, bu sizin için~

B~ Bize inanın

L~ Bizi kaldırın

O~ Kalplerini bize aç G~

Yukarıda ve öteye git G~

Bize güç ver

E~ Bizi cesaretlendirin

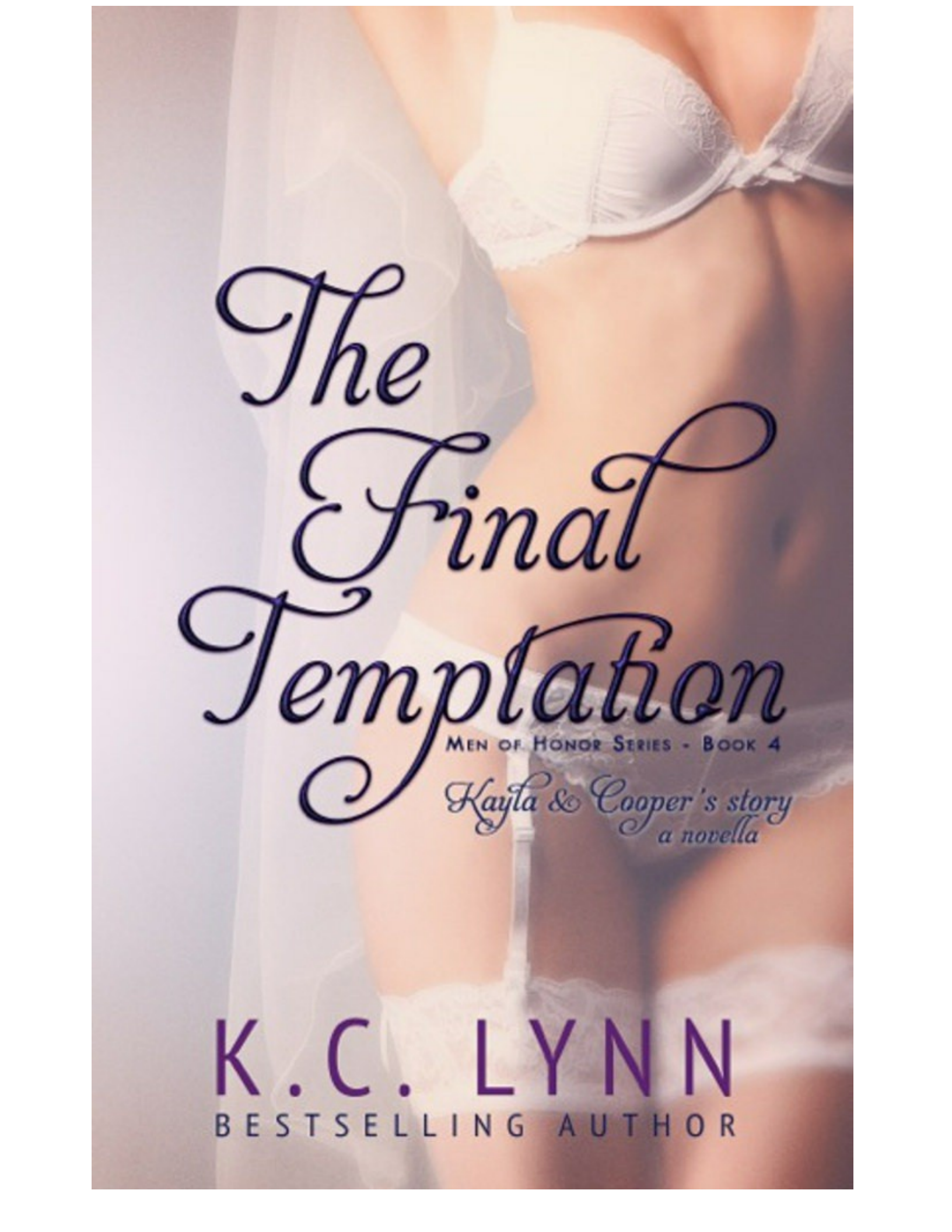
R~ Bizi İnceleyin ve Önerin

S~Sevgiyi yayın

Seven ve destekleyen tüm blog yazarlarına~ Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Kari Ayasha~ Her zamanki gibi güzel bir kapak için teşekkür ederim. Olağanüstü işler çıkaracağınıza her zaman güvenebilirim.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Onur Hanımlarım~ Sürekli desteğiniz inanılmaz ve başımı dik tutmamı ve parmaklarımı yazmamı sağlayan şey bana sürekli gösterdiğiniz sevgidir. Teşekkür ederim ve hepinizi seviyorum.

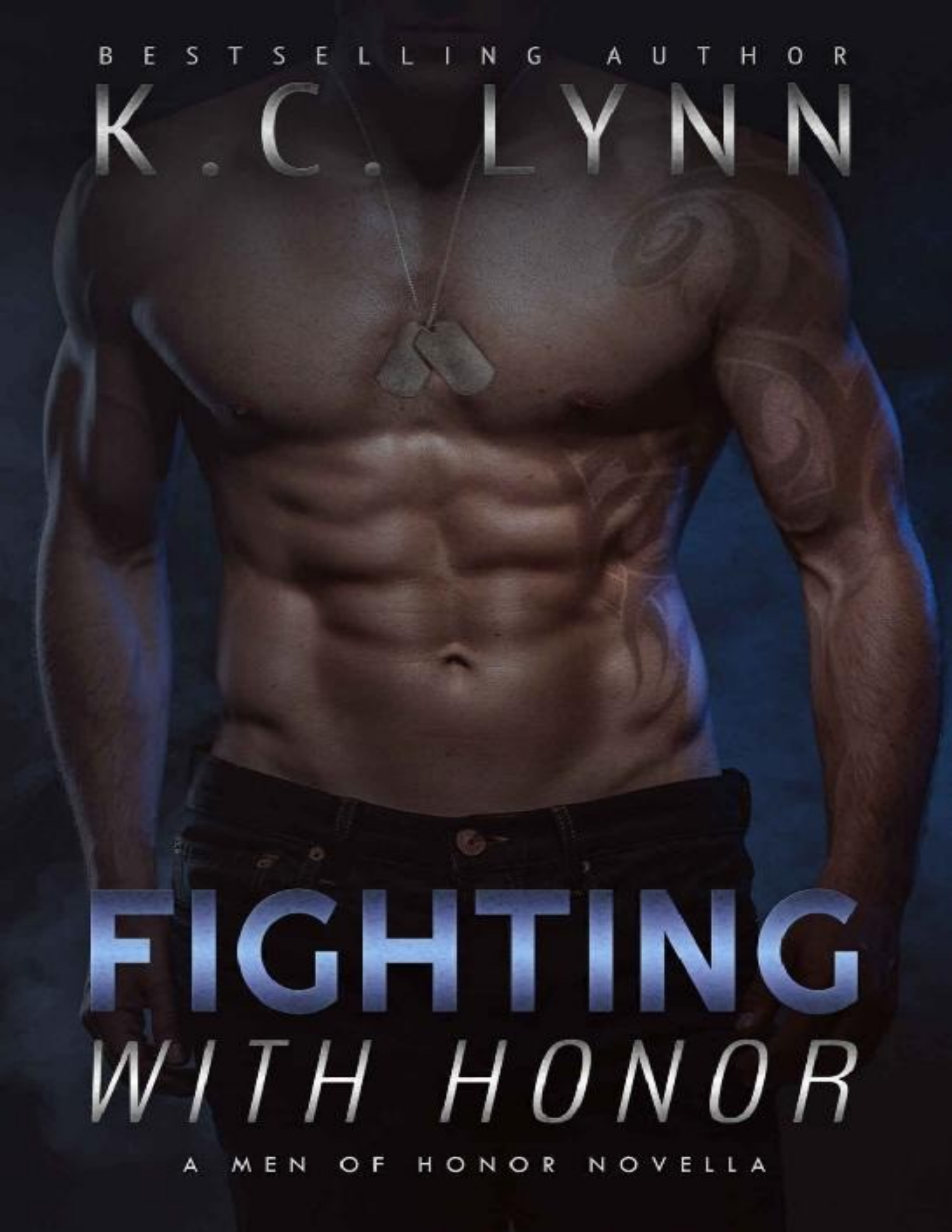
A close-up, soft-focus photograph of a woman's torso. She is wearing a white lace bra and a white garter belt. The background is a light, hazy gradient.

The Final Temptation

MEN OF HONOR SERIES • BOOK 4

*Kayla & Cooper's story
a novella*

K.C. LYNN
BESTSELLING AUTHOR

A close-up, chest-up photograph of a very muscular man. He is shirtless, showing his well-defined abdominal muscles and chest. He has several tattoos: a large spiral on his right shoulder, a crescent moon on his left upper arm, and a flame-like design on his right side. He is wearing a thin chain with two dog tags around his neck. The background is dark and out of focus.

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

FIGHTING
WITH HONOR

A MEN OF HONOR NOVELLA

Onurla Savaşmak

Onurlu Adamlar Aşkı

K.C. LYNN

K.C. Lynn tarafından yayınlandı

Onurla Savaşmak Telif Hakkı © 2017 K.C. LYNN Kindle

Edition

Birinci Baskı: 2017

Düzenleme: Wild Rose

Editing Formatlama: BB

e-Kitaplar

Kapak Tasarımı: Kapaktan Kapağa Tasarımlar

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Adanmışlık

Şeref Hanımlarıma ithaf olunur. Bu karakterlere olan sarsılmaz desteğiniz, sadakatiniz ve sevginiz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Grubumuzu seviyorum ve birlikte geçirdiğimiz her güne değer veriyorum. Bu yolculuğu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim.

İşte size daha fazla Onurlu Adam.

Yazardan kısa bir not

Bu hikayedeki içerik gerçek hayatta yaşanmış olsa da, lütfen bu hikayenin tamamen kurgusal olduğunu unutmayın. Hayal gücümün ürünüdür ve rencide etmek için değil, sadece gerçek hayatta her zaman elde edemediğimiz *sonsuz dek mutlu* bir yaşam sunmak için yazılmıştır.

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

İthaf

Yazardan kısa bir not

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Sonsöz

Teşekkür Yazar

Biyografisi

PROLOGUE

Jaxson

Bir adam ülkesine şeref sözü verdiğiğinde, bu fedakârlık sonsuza dek ruhunda yer eder. Yıllarca savaşmak, öldürmek ve kendi hayatını vermek anlamına gelse bile ülkesini ve özgürlüğünü korumak için ne gerekiyorsa yapmak üzere eğitilmiştir.

İnsandan çok bir makineye dönüşür; düşmanı yok etmek için üretilmiş bir makineye.

Silahlarını teslim etme zamanı geldiğinde, öğrendiği becerileri asla unutmaz. Ölümün kokusunu ya da elindeki tüfeğin verdiği hissi asla unutmaz. Aynı eller bir gün kız bebeğini kucaklayacak ve güzel karısının tenini okşayacak.

Eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri onun sevmeye ve korumaya yemin ettiği ailesini çalmaya çalışırsa, Tanrı ruhlarına merhamet etsin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Jaxson

Sabahın erken saatlerinde güneş yükselmeye devam ediyor ve ayaklarımın altında yok ettiğim patikayı aydınlatıyor. Ter tenimi kaplıyor, ciğerlerim hava almak için yanıp tutuşurken çıplak sırtımdan aşağı süzülüyor.

Kendimi daha çok zorluyorum, yanmanın tadını çıkarıyorum.

Her gün bu patikayı, kardeş olarak gördüğüm adamlarla paylaştığım arazimin yalnızlığında koşuyorum. Birlikte ülkemiz için savaştık, şimdi de en sevdiğimiz insanları korumak için savaşıyoruz.

Evim görüldüğünde yavaşça koşturaya başlıyorum ve verandanın basamaklarını tırmanıp kapının önünde duran gazeteyi alıyorum. İçeri girip alarımın şifresini girdikten sonra üst kata çıkıyorum ve çamaşır dolabından bir havlu alıp üzerimi siliyorum.

Yanımdaki yatak odasının kapısını açmadan önce boynuma asıyorum. Orada yatağında kıvrılmış, minyon ellerini tumbul yanağının altında kavuşturmuş, huzur içinde uyuyan mükemmel bir çocuk buluyorum.

Göğsüm sıkışıyor, yaratılmasına yardım ettiğim gerçeğini düşündüğümde her zamanki gibi inançsızlık beni vuruyor

Onu.

Kapıyı yavaşça kapatarak koridordan devam ediyorum ve odama girdiğimde diğer nedenimi buluyorum

Yaşıyorum. Gençliğimizden beri aşık olduğum kadın. Julia da kızımız gibi kıvrılmış yatıyor, huzur içinde uyuyor. Yatağımızın ucunda durup vücudunun ince kıvrımlarına ve çarşafın altından çıkan pürüzsüz, çıplak bacağına hayranlıkla bakıyorum.

Battaniyeleri yumruklayarak üzerinden sıyrıyorum ve yatarken giydiği seksi, siyah ipek atleti ve külotu ortaya çıkarıyorum.

Bir solukta ayağa fırlıyor, uzun kestane rengi saçları güzel yüzüne dolanıyor. Bana göz kırptırıyor, akuamarin gözleri hızla kısılıyor.

"Tanrım, Jaxson. Ödümü kopardın." Tekrar sırt üstü düşüyor ve bir kolunu yorgun gözlerinin üzerine koyuyor.

Evet. Hala sabahlardan nefret ediyor.

Kolunun altından bana bakıyor, yüzü kızgınlıkla sıkışmış, ama çıplak göğsümde gezinen gözlerindeki sıcaklığı inkar etmek mümkün değil.

Sikim o anda sertleşti.

"Sabahın bu saatinde bana neden eziyet ediyorsun?" diye soruyor, sesi uykuyla karışmış.

Sırıtarak boynumdaki havluyu çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu yatağın ucuna doğru sürüklerken ellerim ipekle kaplı kalçalarını kavırıyor. Bacakları içgüdüsel olarak benim için açılıyor ve aradığım şeyi bana veriyor.

Sahip olduğum şey.

Kalçasının iç kısmını öpüyorum, narin tenini ısırıyorum ve izimi bırakıyorum.

İnleyerek ellerini saçlarımın arasına soktu, parmakları beni kavrayıp bacaklarının arasındaki tatlı noktaya çekti.

Zaman kaybetmeyi reddederek ince ipeği kalçalarından sıyırdım ve ağzımı şimdiye kadar tattığım en tatlı amcığa gömdüm.

Arzuladığım tadı dilimde patlıyor ve beni kendimden geçiriyor.

Dudaklarından sert bir nefes çıkıyor, sırtı zevkten kamburlaşıyor. "Jaxson." Narin boğazından çıkan nefes nefese ismimin sesi odada yankılanıyor ve daha fazlasına olan ihtiyacımı körüklüyor.

Ağzımı kaldırıp yerine elimi koyuyorum ve çıplak amına hafif bir tokat atıyorum. "Oh Tanrım!" Sırtı eğiliyor, kalçaları kalkıyor-yalvarıyor.

Parmağım klitorisini okşuyor, kaygan yumru daha da sertleşiyor. "Gömleğini kaldır, Julia." Emiri sert; ihtiyaç sesimi koyulaştırıyor. "Bana göğüslerini göster."

Dediğimi yapıyor, siyah saten düz karnını ve başını örtüyor. Elleri tenini okşuyor, kendini örtmeden önce bana bir gösteri yapıyor, parmakları dar küçük noktaları sıkıştırıyor.

"İşte böyle bebeğim," diye övüyorum. "Benim için o güzel meme uçlarınla oyna."

Emri yerine getirirken muhtaç bir inilti duyuyor. "Jaxson, lütfen."

"Ne istiyorsun, Jules? Bunu mu?" Amına bir tokat daha atıyorum, yumuşak teninin pembeleşmesini izliyorum. Zevk çığlıkları odanın içinde yankılanıyor, kalçaları huzursuz-vahşi.

"Daha fazla," diye yalvarıyor, nefes nefese.

"Beni boşalt."

Hırlayarak bir tokat daha indiriyorum, şimdiye kadarki en sert tokat, sonra onu ağzımla kapatıyorum, dilim zonklayan klitorisinin etrafında kıvrılıyor.

Altımda parçalanıyor, zevk çığlıkları zihnime ve kalbime nüfuz ediyor. Titremeleri azalınca onu kollarıma alıp banyoya götürüyorum.

Bacaklarını belime doluyor, çenemi öperken ıslak amcığı karnımın üzerinde kayıyor. İlkel bir ihtiyaç beni ele geçiriyor; duşu başlatırken damarlarımda şehvet kükrüyor. Eşofmanlarımı çabucak çıkarıyorum, sonra içeri giriyorum, onu duvara yaslıyorum ve sert bir hamleyle içine giriyorum.

Haykırıyor, nefesi onu aceleyle terk ediyor. İniltilerim göğsümü parçalıyor, başım zevkle dönüyor.

Her zaman böyledir.

Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da onu kaç kez alırsam alayım, bu benim kim olduğumun temelini sarsıyor.

Her seferinde.

Üzerimize sıcak su yağıyor, buhar kabarıyor ve havayı yoğunlaştırıyor, her zaman aramızda olan tutkuyla karışıyor.

"Seni çok seviyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, alnı benimkine yaslanıyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Şimdi ve sonsuza dek."

Kalçalarım öne doğru fırlıyor, ciğerlerindeki havayı bir kez daha çalıyor.

"Tanrım." Başını duvara yaslıyor, ben ona ikimizin de istediği şeyi verirken yüzünü zevk kaplıyor.

"Bunu seviyorsun, Jules, değil mi? Sikimin bu aç amcığı beslemesine

bayılıyorsun." "Çok fazla," diye utanmadan itiraf ediyor. "Her zaman çok iyi."

"Her zaman, bebeğim. Çünkü o biziz."

"Evet!" Bacakları kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. "Ver onu bana. Sert istiyorum."

Sözleri içimdeki canavarı körüklüyor, onu serbest bırakmam için bana izin veriyor. Onu duvara doğru becerdim, her sert itişte horozum acımasızdı.

"Evet!" Amcığı beni kavlıyor, daha da içime çekiyor.

Elim kıcının pürüzsüz yarığının arasına dalıyor, parmağım orada saklı girişi arıyor. Kolayca içeri kayıyor, su dirence yardımcı oluyor.

"Aman Tanrım, yine boşalacağım," diye bağırarak uyarıyor.

"Lanet olsun haklısın ve bunu sikimin üzerinde yapacaksın."

Parmakları omuzlarımı ısırırken ikinci kez uçurumun kenarına doğru kayıyor.

Ateş omurgamı yalıyor, tırnaklarının acısı beni de kendisiyle birlikte götürüyor. Bir iniltiyle yüzümü boynuna gömüyorum, ona ait olan her şeyi, özellikle de göğsümün içindeki organı veriyorum.

Yanağını şakağıma yaslıyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Mmm, sabahlarımıza böyle başlamayı seviyorum."

Başımı kaldırıyorum, gözleri durduğum yerde içime işliyor. Sahip olduğum tüm savunmaları kırıyorlar. "Senin yanında uyandığım her sabahı seviyorum."

Bana verdiği gülümseme içimdeki en karanlık kısımları, sadece ona ayrılmış kısımları besliyor.

Ağzını yavaş ve derin bir öpücükle almadan önce elim ıslak saten yanağına dayanıyor, az önce vücudunu alış şeklimle tam bir tezat oluşturuyor.

Bundan asla bıkmayacağım, ondan asla bıkmayacağım ve öleceğim güne kadar buna değer vereceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

Julia

Saçıma ve makyajıma son rötuşları yaptıktan sonra dolabıma geçiyorum ve dizime kadar uzanan beyaz eteğimi, bebek mavisi atletimi ve beyaz dantel ayakkabılarımı giyiyorum. En sevdiğim parfümümden birkaç fis sıkıyorum ve güne hazırım.

Alt kattaki mutfığa indiğimde dünyada en çok sevdiğim iki insanı masada buluyorum. Annabelle Jaxson'ın kucağına oturmuş, küçük kolunu onun boynuna dolamış, kahvaltısını onunla birlikte yapıyor. Kıvrıcık kahverengi saçlarında büyük pembe fiyonkunun ters durduğunu fark ettiğimde kıkırdamamı bastırıyorum.

Dün oyun alanında Toby McDonald ile aralarında geçen tartışmayı anlatırken yumruğunu sallayarak, "Sonra da huysuz Toby'ye defolup gitmesini yoksa ona gününü göstereceğimi söyledim," diyor. Diğer çocuklara karşı hiç nazik olmayan bir çocuk.

"Dinledi mi?" Jaxson ses tonunda öfkeli bir ısırıkla soruyor. "Hayır. Bana güldü."

"Sana güldü mü?" diye tekrarlıyor, öfkeli bir şekilde.

"Evet, *bana güldü*. Bu yüzden oldu. Ona kiminle uğraştığını gösterecektim ama sonra Beck ve Parker ortaya çıktı ve o da kaçtı."

Jaxson homurdanıyor. "Artık o kadar da sert değildi, değil mi?" "Hayır, efendim. O çok kötü biri."

"Kulağa tam bir pislik gibi geliyor." Nefesim kesildi, ağzım açık kaldı.

Jaxson'ın kafası sola kayıyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor.

"Uh-oh," diye fısıldıyor Annabelle, küçücük sesine eğlence karışmış.

"Uhh... Yani, ne pislik ama."

Gözleri tepeden tırnağa tararken vücudumdaki uğultuyu görmezden gelerek ona doğru ilerliyorum. Bir saat bile olmadı, bu adam içimdeydi ve ben şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Elimi uzatarak, "Parayı hemen öde," diyorum.

Avucuma bir öpücük bırakarak Annabelle'in kıkırdamasına ve benim gülümsememe neden oldu. "İyi deneme ama sanmıyorum.

Küfür kavanozu için beş dolar bayım." "Öde bakalım, baba."

Jaxson tekrar Annabelle'e bakar. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Genelde öyleyim ama Hope, Mia, Ella ve ben bir kulüp evi için para biriktiriyoruz. Yemin kavanozlarımız arasında neredeyse yeterli paramız var."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Jaxson homurdanarak sandalyesinde kayıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Parayı elime tutuşturduktan sonra Annabelle'i başının üzerine kaldırıyor, Annabelle'in ciyaklamasına ve gülmesine neden oluyor, bu sırada elbisesi havaya kalkıyor.

"Bir kulüp evi istiyorsun, bebeğim. Sana bir tane yapacağım. Paranın satın alabileceğinden çok daha iyi bir tane." "Ciddi misin, baba?"

"Evet ama bir şartla." "Ne şartı?"

"Bana bir öpücük vermelisin."

Gülümsemesi parlıyor. "Şimdiye kadar yaptığım en kolay anlaşma." Yüzünü ellerinin arasında eziyor ve ona gürültülü, şapırtılı bir öpücük veriyor. "Teşekkürler baba. Sen en iyisisin."

Jaxson onu göğsüne doğru çeker ve Belle ona kocaman sarılırken Jaxson onu yakınında tutar. "Senin için her şeyi yaparım, Belle. Her zaman."

Aşk göğsümde patlıyor, parmaklarımın ucunda dans ediyor. Neredeyse ona parasını geri vereceğim... neredeyse. Onun yerine, eteğimin cebine koyuyorum.

"Gitmeye hazır mısın, tatlı kız?" Onların anını bölmekten nefret ederek soruyorum. "Hazırım!"

Aşağı uzanıp onu kollarıma aldım. Jaxson'ın parmakları eteğimin bel bandına giriyor ve beni kendine çekiyor. Tam olarak ne istediğini bildiğim için dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Eğilerek, her sabah evden çıkmadan önce yaptığım gibi ağzına uzun uzun bir öpücük konduruyorum.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yakın tutarak. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Doğrulup odadan çıkmak için dönüyorum ama Jaxson'ın eli kışıma inip bir şaplak atmadan önce değil.

Yemin ederim adam bana işkence etmek için yaşıyor.

"Hoşça kal baba. Okuldan sonra görüşürüz." Annabelle omzumun üzerinden ona el sallıyor. "Güle güle, bebeğim. Unutma, kimseden bir bok alma."

"Merak etme, ben hallederim," diye onu temin eder.

Başımı sallıyorum ama bir gülümsemeyi daha engelleyemiyorum.

Verandaya çıktığımızda Annabelle'i ayağa kaldırıyorum ve yayını doğru şekilde düzeltiyorum.

Bana mahcup bir ifadeyle bakıyor, gözleri Jaxson'ın kollarıyla aynı buz mavisi renginde. "Bunun yanlış bir yol olduğunu biliyordum ama babamın duygularını incitmek istemedim. Çok çabalıyor ama bu asla doğru yapamadığı tek şey."

Kıkırdıyorum, babasına ve onun gururuna duyduğu sevgi kalbimi ısıtıyor. "Haklısın, çok çabalıyor. Yanlış yaptığında ona söylemek zorunda değiliz. Kendimiz düzeltiriz."

"İyi fikir."

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra elini tutuyorum ve Denali'ye doğru yürüyorum. Temiz hava ve tenime vuran ılık güneş zaten güzel olan sabahı daha da güzelleştiriyor.

İlk durağımız yandaki ev. Parker ve Hope sırt çantalarıyla verandada bekliyorlar. Grace ikisini de öpüp kucaklıyor, sonra Parker kız kardeşinin elinden tutup merdivenlerden aşağı indiriyor. Onu cipe bindiriyor, bunu yapmakta ısrar ediyor çünkü benim yardımına ihtiyacı yok.

Baba gibi, oğul gibi.

"Merhaba canlarım," diye selamlıyorum onları.

"Merhaba, Julia Teyze."

Grace ön kapıdan bana el sallıyor, o gün için dışarı çıkmaya hazırlanıyor. Böbreğini küçük kız kardeşine bağışladığından beri Sawyer onun fırını açmasına ya da uzun saatler çalışmasına izin vermiyor. Bu durum Grace'i ilk başta kızdırsa da, Sawyer'ın endişelendiğini anlıyor ve bunu kabul

etmesini istiyor.

Kolay. Neyse ki ona yardım edecek kız kardeşleri ve Mac var.

Sonra, Mia'yı almaya gidiyoruz. O da verandada bekliyor, beyaz bir güneş elbisesi ve pembe kovboy çizimleri giymiş. Okulda şapkaya izin verilseydi, kıyafetini tamamlamak için bir şapka takacağından hiç şüphem yok.

Faith onu SUV'a götürür ve en küçüğü olduğu ve hâlâ bir koltuğa ihtiyacı olduğu için yükseltici koltuğa oturmasına yardım eder.

"Herkes güneydin," diye gülümseyerek selamlıyor bizi Faith. "Hey. Müzik okuluna mı gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır, ilk randevum bu öğleden sonra. Alissa ve ben bu sabah bebeğin odası için alışveriş yapmaya çıkıyoruz." Gülümsemesi parlıyor, heyecanı hissediliyor.

"Ne kadar eğlenceli. Bulduklarının fotoğraflarını bana mesaj at."

"Kesinlikle yapacağım." Mia'ya bir öpücük verdikten sonra bize iyi günler diliyor ve içeri geri dönüyor.

Son olarak, Beckett'ı almaya gidiyoruz. Yine bir ev ötede, hepimiz alt bölümlere ayırdığımız seksen dönümlük araziye yayılmış durumdayız. Aynı kanı paylaşmadan da aile olunabileceğinin mükemmel bir örneğiyiz.

Beckett ben arabayı yanaştırırken evden çıkıyor, haki pantolonu ve düğmeleri açık bırakılmış, altından düz beyaz bir gömlek çıkan son moda ekose gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyor.

Bu çocuk babasının tıpatıp aynısı.

Kayla, kucığında Ella'yla birlikte hızla evden çıkar ve Beckett'ı bir öpücük için geri çeker. Belli ki onsuz kaçmaya çalışmış.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor.

Hem o hem de Ella kapıdan bana el sallıyorlar. Bir yıl sonra o tatlı küçük kız da bizimle olacak. Mia'dan bir yaş küçük ve gelecek yıl anaokuluna başlayacak.

"Merhaba yakışıklı," diye selamlıyorum Beckett içeri girerken. "Merhaba, Julia Teyze."

"Herkes gitmeye hazır mı?"

"Hazır!" Hepsi aynı anda bağırıyor.

Her sabah yaptığım gibi isimleri hızlıca gözden geçiriyorum, her şeyden çok eğlence olsun diye. "Parker ve Hope?"

"En sevdiğiniz ikizler evde," diye bağırıyor Parker ve herkesi güldürüyor. "Mia mı?"

"İşte."

"Beckett?"

"Kontrol et."

Son ismi söylemek üzereydim ama önce Annabelle konuştu. "Hemen arkadayım anne." Gülümseyerek güneş gözlüklerimi tekrar takıyorum. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Çocuklar okula giderken kendi aralarında konuşuyor, teneffüste nerede buluşacaklarına dair planlar yapıyorlar. Tıpkı biz ebeveynler gibi birbirlerine ne kadar yakın olduklarını bilmek kalbimi ısıtıyor.

On yıl önce biri bana gençliğimden beri sevdiğim adamla evleneceğimi, ondan güzel bir kızım

olacağını ve okul danışmanı olarak çalışacağımı söyleseydi asla inanmazdım.

Ama ben öyleyim.

Rüyalarımı yaşıyorum. Her zaman minnettar olacağım bir hayat.

Foothills İlkokulu'na yanaşıp her zamanki yerime park ettikten sonra arabadan inip arka kapıyı açıyorum.

Önce Annabelle çıkıyor, aşağı atlamak için elimi koltuk değneği olarak kullanıyor.

Her çocuğun yanağını öper, iyi günler dilerim ve Parker'a iki tane verdiğimden emin olurum çünkü bunu ne kadar sevdiğini biliyorum... değil!

"Hadi ama teyze," diye yakınarak yanağını siliyor ama gülümsemesini gizleyemiyor. Parker'ın aksine Beckett sevgiyi kabul ediyor ama bir o kadar da rahatsız.

Şu çocuklara bak. Bütün okulun önünde yapmıyorum ya.

Ben Mia'nın elinden tutup onu okulun diğer tarafındaki anaokulu kapısına götürürken, çoğu zil çalmadan önce birkaç dakikalığına parkta oynamaya koşuyor.

"Botlarına bayıldım, yeni mi?" diye sordum.

"Evet, hanımefendi. Kistipher bunları bana pazardan aldığı şap kayla uyumlu olsun diye aldı." "Çok nazik bir davranış."

"Evet, beni seviyor."

Onun cevabı beni güldürdü.

Bu tatlı küçük kız birçok kişi tarafından seviliyor.

Dikkatim, Connor Daniels'ın annesinin arabasından indiğini gördüğüm bırakma alanına çekiliyor. Buraya sadece birkaç ay önce taşınmış. Sessiz bir çocuk ama çok nazik.

Buraya ilk transfer olduğunda annesi beni görmeye geldi ve yaptıkları tüm hareketlilik nedeniyle bazı sosyal kaygıları olduğunu söyledi. Neden bu kadar çok taşınmak zorunda kaldıklarını ayrıntılı olarak açıklamadı ama ona kendini iyi hissettirmek için elimden geleni yaptığımdan emin oldum.

O da Annabelle gibi ikinci sınıfa gidiyor ve Annabelle de onu dahil etmek için elinden geleni yapıyor. Onu selamlarken gülümsemem ıslıl ıslıl. "Günaydın Connor."

"Merhaba, Bayan Reid," diye mırıldanıyor, başı eğik.

"Eğer ona katılmak istersen Annabelle oyun alanında." Başını salları ve o tarafa yönelir.

Mia'nın kapısına vardığımda zil çalıyor, ben de onu içeri sokup sınıfına götürüyorum ve öğretmeni Leslie Foster'a el sallıyorum.

"Hey, Julia, bir dakikan var mı?"

"Elbette." Mia'ya sarılıp veda ettikten sonra arkama yaslanıp Leslie'yi bekliyorum.

Benimle birlikte koridora çıkmadan önce sınıfa yığılan tüm küçük bedenlerden kaçıyor. "Sakıncası yoksa öğle yemeğinde ofisinize gelmek istiyorum. Öğrencilerimden biri için endişeleniyorum ve evdeki olayların incelenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Tabii ki. Bu toplantıya Doug'ı da getirmemi ister misin?" Müdürden bahsederken sordum.

"Elbette, sorun değil."

"Tamam. Öğle yemeğinde ofisimde buluşuruz."

"Teşekkürler."

"Emin olabilirsin."

O sınıfa geri döndüğünde, ofise doğru ilerliyorum ve Annabelle'in sınıfına girdiğini görüyorum.

"İyi günler, tatlım."

"Yapacağım anne," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Gülümseyerek köşeyi dönüyorum ve bir tuğla duvara çarpıyorum. Çarpma o kadar sert ki bir an

nefesim kesiliyor.

İri eller omuzlarımı kavrayınca birine çarptığımı fark ettim.

"Çok özür dilerim. Ben..." Başımı kaldırıp daha önce hiç görmediğim bir adamın yüzüne baktığımda sözümü yarıda kesiyorum. Tuzlu ve biberli saçları olan yaşlı bir beyefendi. Pahalı siyah bir takım elbise giymiş, gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış, burada hiç yeri yokmuş gibi görünüyor.

İçimde alarm zilleri çalıyor.

"Sorun değil canım. Benim hatamdı," diyor ve endişemi hafifletmek için hiçbir şey yapmayan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Aksanı kalın.

Rus mu? İsveçli mi?

"Size yardımcı olabilir miyim?" Neden burada olduğunu merak ederek sordum. "Hayır. Sorun değil. Sadece torunumu bırakıyordum." "Torun mu?"

"Bu doğru. Babuşkası ve ben dün gece geç saatte geldik."

Sanırım bu yüzden onu tanıyamadım.

Ona torununun kim olduğunu sormak üzereydim ama beni mazur görüp yanımdan geçerek yan girişe yöneldi. Ön kapıdan değil.

Tedirginliğim devam ederken ana ofise doğru ilerliyorum. Sekreter Janice girişte bana gülümsüyor.

"Selam, Julia."

"Hey. Koridordaki adamı fark ettin mi?" Başparmağımı omzumun üzerinden sallayarak sordum. "Ne adamı?"

"Koyu renk takım elbise ve güneş gözlüğü takıyordu. Torununu bırakacağını söyledi..."

"Onu görmedim ama arka odada Bay Thompson için bazı fotokopiler çekiyordum."

Resepsiyonun etrafından dolaşıp tüm çıkışları gören güvenlik monitörlerine bakıyorum ve görünürde kimseyi bulamıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, sanırım öyle. Onu daha önce hiç görmediğim için beni hazırlıksız yakaladı." "Gözümü dört açacağım. Eğer onu tekrar görürsem, sana haber veririm."

"Teşekkürler."

Yandaki ofisime doğru ilerlerken telefonum bir mesajla çalıyor. Çantamdan çıkarıp Jaxson'dan geldiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Jax: Bu gece, bu sabahın tekrarını yaşayacağız ve seni öyle bir sikeceğim ki adımı haykıracaksın.

Gülünç bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor, düşüncelerim bu adamın bende uyandırdığı tüm duygularla çılgına dönüyor.

Umarım bu sözünüzü yerine getirirsiniz Bay Reid.

Jax: Buna güven bebeğim.

Seni seviyorum.

Jax: Seni sevdiğim kadar değil.

Bu konuda çok yanılıyor.

Telefonumu sessize alıp eteğimin cebine sokuyorum ve çantamı astığım ve eşyalarımı sakladığım uzun meşe dolabın kapısını açıyorum. Bağlılık Yemini interkomda yankılanırken elim kalbimin üzerinde, ayakta duruyorum.

Daha sonra pencerelerimi açıp dışarıya bir kez daha bakıyorum, az önceki tedirginliğimi üzerimden atamıyorum. Ama yine hiçbir şey görmüyorum.

Başımı sallayarak masama oturuyorum ve bugün kontrol etmeyi planladığım çocuklar için çıkardığım dosyaları gözden geçiriyorum.

Bir saatten az bir süre sonra, açık olan kapım hafifçe çalındı.

Başımı kaldırdığımda Connor Daniels'ı görüyorum, yüzü bembeyaz. "Connor, ne oldu? Neyin var?"

"Bayan Reid, sanırım yardıma ihtiyacım var," diyor sesi titreyerek.

Ayağa kalkıyorum, onun korkusu beni ayağa kaldırıyor. "Tamam. İçeri gel. İçeri gel ve bana sorunun ne olduğunu söyle." O daha konuşmadan tüm ışıklar kapandı ve bilgisayarım da öyle.

"Sanırım beni buldular," diye fısıldıyor.

Bunun ne anlama geldiğini çözemedim, bir dehşet çılgılığı havayı deliyor ve ardından bir silah sesi geliyor. Panik kulaklarımda zonkluyor, dizlerimin bağı çözülmekle tehdit ediyor.

Connor'ı yakalayıp odaya çekiyorum, sonra da kapımı çarpıp kilitliyorum. Sırada pencereler var, her birini kapatıyorum.

Alarm çalmıyor, dahili telefondan çağrı gelmiyor. Kapımın arkasında kaos seslerinden başka bir şey yok. "Connor, buraya gel." Dolabımı açıp onu içeri sokuyorum. "Burada kalmanı ve

Ben söyleyene kadar dışarı çıkma. Anladın mı?" Başını sallıyor, kahverengi gözleri korkuyla irileşiyor.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sadece ben söylemedikçe dışarı çıkma. Ne olursa olsun." "Tamam."

Kapıyı kapattıktan sonra masamdaki telefona uzanıyorum ama çevir sesi gelmiyor. O zaman okula giden tüm elektriğin kesildiğini fark ettim.

Cep telefonumu almak için cebimi yokluyorum, tam o sırada bir silah sesi daha duyuluyor, bu seferki kapımın kolunu vuruyor.

Kapım açılıp, daha önce karşılaştığım adama benzer siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam ortaya çıkınca boğazımdan bir çılgılık koparak sıçradım.

Silahını tam göğsüme doğrulttu. "Ellerini kaldır ve hemen dışarı çık. Yoksa ölürsün."

Connor'ın olduğu yerde kalması için dua ederek derin, aksanlı emri takip ediyorum. Adımlarım yavaş, çok yavaş, bu yüzden uzanıp beni kapıdan dışarı çekiyor.

"Daha hızlı, kaltak!"

En az bir düzine olduklarını ve tüm sınıfları silah zoruyla spor salonuna soktuklarını gördüğümde dehşetten göğsüm sıkışıyor. Çocuklar tek sıra halinde onları takip ediyor, gözyaşları solgun yüzlerinden aşağı süzülüyor.

Gözlerim kalabalığı tarıyor, çılgınca Annabelle ve diğerlerini arıyor. Ofisin önünden geçerken içeri bakıyorum ve Janice'in başını masanın üzerine koymuş, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yattığını görüyorum.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor, başımızın ne kadar büyük bir belada olduğunu anladıkça kanım donuyor.

Her sabah olduğu gibi başlayan bu olay herkesin en kötü kâbusuna dönüştü ve Sunset Bay kasabasının altını üstüne getirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jaxson

"Sana söylüyorum Slade. Emekliliğini yeniden düşünmelisin," diyor Sarge, Kolan'ı spor salonunda takip ederken burritosunu yerken.

"Sana söyledim, bu olmayacak. Artık savaşımayacağım."

Sawyer, Cade ve ben ön bankoda durup spor salonu açılmadan önce bugünün programını gözden geçirirken ikisinin tartışmasını dinliyoruz.

"Birlikte ne kadar para kazanabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" "Paraya ihtiyacım yok. Yeterinden fazlasına sahibim."

Çavuş büyük lokmasını yutarak durur. "Affedersiniz, Bay Bencil. Senin kışından ne kadar para kazanabileceğim hakkında bir fikrin var mı? Sen bir dövüş makinesisin. Yapman gereken şey bu."

Slade daha fazla tartışmayı reddederek başını sallar.

"Pekala, tamam," diye homurdanır Çavuş. "Dövüşmek yok. Ama yine de kendi Karanlık Savaşçı kıyafet serimizi başlatmamız gerektiğini düşünüyorum. Burada, spor salonunda satabiliriz. Hatta belki bayanlar için küçük üstler bile alırsınız." Önerisini kaşlarını sallayarak dile getiriyor.

"Evet ve kadınının uyuması için bir tane alacağım dan emin olabilirsiniz."

Üçümüz de bu espriye kıkırdıyoruz ama Çavuş bunu pek de eğlenceli bulmuyor.

Araya girme fırsatını değerlendirdim. "Burası lanet olası bir alışveriş merkezi değil. Burada sattığımız tek ürünler eldivenler ve takviyeler. Ve öyle de kalacak."

Slade bana başını sallayarak, "Teşekkür ederim," diyor.

"Peki. Siz pislikler para kazanmak ve ailelerinize destek olmak istemiyorsanız, bakın bakalım umurumda mı?" "Hey, aileme destek olmadığımı kim söyledi?" Sawyer alınganlık göstererek sinirlendi.

Çavuş omuz silkiyor. "Hiç kimse. Ama karınızın başarılı bir fırını olduğunu unutmayalım."

Sawyer tezgâhtan doğrulur ve parmağıyla onu işaret eder. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Karıma o fırını ben aldım. Ayrıca bu sabah onu bir güzel becerdim, çocuklarıma okulda kendilerine bir şeyler almaları için para verdim ve lanet olası küfür kavanozuna para koydum."

Kaşlarım kalkıyor, benzer bir sabah geçirdiğimizi fark ediyorum.

"Bizim evde Brady Bunch gibiyiz," diye devam ediyor, ateşlenmiş bir halde. "O yüzden bunu al ve kışına sok."

"Sakin ol," diye araya giriyor Cade. "Çavuş da dahil olmak üzere hepimiz ailelerimizi geçindirecek kadar kazanıyoruz."

"Kesinlikle," diyerek onu destekledim ve Çavuş'a bir bakış attım. "Bunun için rica ederim." "Nankör olduğumu mu söyledim? Hayır, demedim."

"O zaman ne diyorsun? Bütün bunlar nereden geliyor?"

İç çekerek ringin kenarına çöküyor, omuzları çöküyor. "Miranda," diyor, aynı zamanda Logan'ın annesi olan kız arkadaşından bahsederken. "Birlikte yaşamak istiyor."

"Bunun nesi yanlış? Kaç yıldır birliktesiniz, iki yıl mı?"

"İki yıl dört ay," diye mırıldanıyor bir kız gibi. "Ve merhaba, bu bokun parası var." Kolan, "Çavuş, onunla bir ev kiralayacak kadar çok kazanıyorsun," diyor. "Ve o da çalışıyor.

İkinizin arasında her şey yoluna girecek."

"Senin için söylemesi kolay. Sokaklarda uyumanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bunlardan neden bu kadar çok yediğimi bilmek ister misin?" diye soruyor burritosunu kaldırarak. "Çünkü her sabah o yerin dışında insanların çöplerini üzerime atmasıyla uyandığımda, eğer kendimi temizleme fırsatım olursa, burritoyu giyen değil satın alan kişi olacağıma yemin ettim."

İnsanların ona çöp attığını duymak beni kızdırıyor ama bu beni şaşırtmıyor. Dışarıda bazı gerçek pislikler var.

"Ayrıca tadı da çok güzel, bu yüzden ben de yiyorum" diye ekliyor ve bir ısırık daha alıyor.

"Bak. Sokakta kalmana izin vermeyiz," diyorum ona. "Yine de her sabah burritolarını alabilecek ve kız arkadaşınla birlikte yaşayabileceksin."

"Doğru," diyor Sawyer, tekrar söze girerek. "Ve siz daha da çok sevişeceksiniz. Birbirinizi becerebileceğiniz yerleri bir düşünün. Mutfak masasında, tezgahta, duşta, duvara karşı..."

Ona bir bakış atıyorum, ne demek istediğimizi anladığını gösteriyorum. Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

"Haklısın," diye iç geçirdi Çavuş. "İyi olacağız ve sanırım zamanı geldi. Sonsuza kadar burada yaşayamayız." "İhtiyacın varsa yaşayabilirsin," diyorum ona. "Ama onu seviyor musun?"

"Elbette biliyorum. Bu yüzden bu kadar gerginim. Onunla ilgilenmek istiyorum ama ya beceremezsem?"

"Seni seviyorsa affeder," diyor Sawyer. "Grace yaptığım aptalca şeyler için beni her zaman affeder."

"Ve yaptığı tüm o aptalca şeyleri bir düşünün," diye ekliyor Cade ve hepimizin kıkırdamasına neden oluyor.

Birkaç siren aniden havayı delerek konuşmayı keser. Sesleri yakındı. Konfor için çok yakın.

Üçümüz birlikte bakıyoruz ve neler olduğunu görmek için dışarı çıkıyoruz. Spor salonunun önünden en az bir düzine polis aracı hızla geçiyor. O kadar çoklar ki Charleston departmanının yarısının da burada olduğuna yemin edebilirim.

"Ne oluyor lan?" Köşede kaybolmalarını izlerken Cade mırıldanıyor.

Tam o sırada cebimdeki telefonum titriyor. Çıkardığımda Cooper olduğunu gördüm. Kabul tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Coop, neler oluyor?"

"Çocukların okuluna git, hemen!" Telefonu yüzüme kapatmadan önce söylediği tek şey bu. Midem dibe vuruyor, damarlarıma buz gibi bir dehşet doluyor.

"Ne dedi?" Sawyer soruyor.

Telefonu cebime geri koyarken gözlerim onlarınkiyle buluşuyor. "Okuldan arıyorlar." Boğazımı sıkkan korku yüzünden kelimeleri güçlkle seçebiliyorum.

Araçlarımıza binmekle vakit kaybetmiyor ve bunun yerine yürüyerek, ayakkabılarımızı kaldırıma vurarak sadece birkaç blok ötedeki okula koşuyoruz.

"Ne olduğunu söyledi mi?" Cade soruyor.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Ne olabileceğini anlamaya çalışırken aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor.

Yangın mı?

Ama neden bu kadar polis var? Ve hiç itfaiye aracı görmedim. İçgüdülerim bana bundan daha kötü olduğunu söylüyor. Çok daha kötü.

Üç dakikadan az bir süre sonra varıyoruz. Düzinelerce polis etrafı sarmış, okulun etrafına polis şeridi ve barikatlar kurmuş.

Aralarında Cooper ve Logan'ı görüyorum ve onlara doğru gidiyorum.

Tanımadığım bir memur önümüze geçerek yolumuzu kesti. Ben de ona doğru hamle yaptım ve bu sırada onu kışından ittim.

"Cooper!" Sesleniyorum.

Arkasını döndüğü anda kalbimin atışı tamamen duruyor, gözlerinde ondan hiç görmediğim bir korku belirliyor.

"Ateş edildiğine dair ihbar aldık," diyor, kelimeler kulaklarımda kükreyen kanı delip geçiyor.

"İçeride silahlı adamlar var. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ama birden fazla olduklarını biliyoruz."

Karım ve kızımın o kapıların ardında gizlenen şeytanla birlikte içeride mahsur kaldığını düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyor, tüm dünya ayaklarımın altında parçalanıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julia

Spor salonunun havası boğucu, bilinmeyenin dehşetiyle yoğun. Annabelle ve diğer çocukları çabucak buldum ve onları kendime yakın tutmak için etrafıma topladım.

Annabelle kucağımda oturuyor, gözyaşları omzumu ıslatıyor ve küçük bedeni korkuyla titriyor. İliklerime kadar hissettiğim bir korku.

Mia yanıma kıvrılmış, ben onu yakınımda tutarken minik parmaklarıyla eteğimi kavırıyor. Beckett diğer yanımda oturuyor, Hope da onun yanında, sonra da Parker. Her iki çocuk da kollarını Mia'ya dolamış, dizlerine kapanarak ağlarken ona sarılıyorlar.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onlara elimden geldiğince güven veriyorum ama böyle bir zamanda güvenliği nasıl aşılayabilirsiniz?

En az otuz dakika geçti ama sanki günler geçmiş gibi geliyor ve hâlâ ne istedikleri ya da neden burada oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Silahlı adamlardan sadece birkaçı bizimle birlikte spor salonunda kalırken diğerleri koridorlarda devriye geziyor ve çıkışları tutuyor. Bu sabah erken saatlerde karşılaştığım ve keşke ihbar etseydim dediğim adam kararları veriyor.

Kendi dilinde konuşarak emirler yağdırıyor. Bir şey ya da birini arıyor gibi görünüyorlar. O kişinin kim olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

Connor'ın kıyamet kopmadan önce bana söylediği sözleri hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Olduğu yerde kalması ve güvenli olana kadar dışarı çıkmaması için dua ediyorum.

Umarım yakında olur. Polis burada, dakikalar önce siren seslerini duyduk, bizi buradan çıkarmak için bir planları vardır.

Jax bunu öğrendiğinde kendinden geçecek. Tüm kasaba öyle olacak, ama özellikle de kalbime yakın tuttuğum tüm insanlar. Çocuklarını korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım insanlar.

Başka bir silahlı adam salona giriyor ve başındaki adama başını sallıyor.

"Görünüşe göre bu işi zor yoldan halletmemiz gerekecek," diyor sesi salonda yankılanarak.

Çocukların hıçkırıkları dışında oda sessizleşir.

"Torunum Ivan Mogilevich'i arıyorum. Ya da hepinizin Connor Daniels olarak tanıdığı kişiyi." Şüphelerim doğrulanırken midem sıkışıyor.

"Onu nerede bulabileceğimi bana kim söyleyecek?"

Sessizlik devam ediyor ama dehşet kulakları sağır ediyor.

Bay Thompson ayağa kalkar, alnında boncuk boncuk terler belirir. "Bu iki isimden hiç kimse bu okula gitmiyor."

Söylediği yalan, diğer adamın yüzünde kötü niyetli bir gülümsemeye yol açıyor ve ayaklarını harekete geçiriyor. Bay Thompson'ın tam önünde durarak kişisel alanını daraltıyor. "Müdür sizsiniz, değil mi?"

"Bu doğru. Bu okuldaki tüm çocukları tanıyorum ve hiçbiri buraya bu isimle gelmiyor."

Adam ceketinin içine uzanır ve silahını çıkararak Bay Thompson'ın alnına dayar.

Aman Tanrım.

"Bu soruya tekrar cevap vermek ister misin?"

Kalbim boğazımda düğümleniyor, dehşet üzerime çöküyor. "Arkanızı dönün," diye fısıldıyorum çocuklara, bulanık gözlerim önümdeki adamlarda donup kalıyor. "Şimdi yapın. Gözlerinizi kapatın."

Bay Thompson zorlukla yutkunur, tüm vücudu titrer, ancak kararlılığını korur. "Yapabilirim ama cevabım aynı olacak. Hayır-"

Silah patladı ve salonda yankılandı. Çığlıklar havada patlıyor ve benimkilere karışıyor.

Doug'ın yere yığılışını, cansız bedeninin altında biriken kanını izlerken hıçkırıklar göğsümü parçalıyor, çocukların üzerini örtüyorum.

"Sırada kim var?" diye bağılıyor adam. Silahını odanın içinde dolaştırıp Mia'nın anaokulu öğretmenini Bayan Foster'a doğrultuyor. "Sen. Bana torunumun nerede olduğunu söyle yoksa sen de ölürsün."

Ağlayan Leslie, spor salonunun köşesinde sınıfıyla birlikte oturduğu yerden başını sallıyor. "Onu tanımıyorum. Öğrencilerimden biri değil."

"Sanırım bu senin için çok kötü."

"Hayır, dur! Lütfen," diye yüksek sesle yalvarıyorum. "Doğruyu söylüyor."

Adam bana dönüyor, gözlerinde tanıma beliriyor. "Ah, sen, bu sabahki."

"O kim olduğunu bilmiyor ama ben biliyorum. Haklısınız, o bu okulun öğrencisi ama bugün okula gelmedi. Bu sabah devamsızlık listesini gördüm."

Bana bakıyor, gerçeği arıyor.

Bakışlarını tutuyorum, buna inanmasını istiyorum, çünkü şu anda tek umudumuz bu. "Eğer söylediklerin doğruysa, burada çok büyük bir sorunumuz var gibi görünüyor."

Gözlerindeki soğuk ve hesapçı bakış midemi bulandırıyor. Az önce sahip olduğum tüm umutlar azalıyor ve olacaklardan korkuyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jaxson

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi betonda adım atıyorum, içimdeki her şey parçalanıyor. Okulun dışında bir kalabalık toplanmış ve her geçen dakika artmaya devam ediyor. Bu kasabada kulaktan kulağa her zaman hızlı yayılmıştır.

Tesisin etrafı sadece yerel polisin ekip arabalarıyla değil, gerektiğinde hazır bekleyen itfaiye araçları ve ambulanslarla da çevrili. Cooper komutlar yağdırıyor, biz daha fazla bilgi gelmesini beklerken düzeni sağlamaya çalışıyor.

Logan yanıma geldi, eli omzuma gitti. "Sorun yok, dostum. Onları oradan çıkaracağız."

Bu iyi değil. Bunların hiçbirinde sorun yok.

"Neyi bekliyoruz lan?" Sawyer soruyor. "Burada değil, içeride olmalıydık."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," diyor Logan, mantığın sesi olarak. "Öylece silahlarımızı ateşleyerek gidemeyiz."

"Neden olmasın? Her seferinde işimize yaradı."

Bu konuda Sawyer'a katılıyorum. Geçen her saniye daha da huzursuz oluyorum. Savaşa, masum çocukların ve en sevdiğim insanların hayatlarını tehdit etmeye cüret eden piçlerin kanını dökmeye hazırım.

Dikkatim Cade'e kayıyor, onun da bir şeyler söylemesini bekliyorum ama o sessizliğini koruyor, benim gibi huzursuzca volta atıyor. Bunca zamandır sessizdi ama gözlerindeki korku ve öfke damarlarımda dolaşan öfkeyi yansıtıyor.

"Sawyer!" Fırıncı elbisesiyle sokağın karşısından koşarak gelen Grace'in çılgın sesi kaosu yarıyor, paniğe kapılmış yüzü korkudan kül rengi olmuş.

Bir memur onu durdurur ve omuzlarından tutarak geri çekilmesini sağlar.

Sawyer'ı harekete geçirir. "Çek ellerini karımın üzerinden." İleri atılır, memuru gömleğinin arkasından yakalar ve polis araçlarından birine doğru fırlatır.

"Evans, geri çekil." Cooper aralarına atlar. "O sadece işini yapıyor. Onun kim olduğunu bilmiyor."

"Umurumda değil. Kimse ona dokunamaz. *Asla*."

Cooper, Grace'in geçmesine izin vermesi için başka bir memura emir verir.

Sawyer'ın yanına koşar, gözyaşları yanaklarını boyamaktadır. "Bana bunun doğru olmadığını söyle. Çocuklarımızın okulunda silahlı adamlar olmadığını söyle."

Sessiz kalır; duymayı arzuladığı, hepimizin gerçek olmamasını dilediğimiz sözleri söyleyemez. Alnı göğsüne düşüyor, kederle dolup taşıyor.

Faith ve Alissa daha sonra Cade'in yanına gelirler. Memur bu sefer bandı kaldırıp geçmelerine izin verecek kadar akıllıdır.

"Cade, neler oluyor?" Faith soruyor, sesinde yoğun bir duygu var. "Birisi ateş edildiğini söyledi."

Konuşmak için ağzını açar ama hiçbir şey çıkmaz. Boğazını temizleyerek tekrar dener. "Onu alacağım, Red. Yemin ederim, onu oradan çıkaracağım."

"Oh Tanrım!" Faith'ten bir hıçkırık yuvarlanır.

Onu kendine çekiyor, kulağına vaatler fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, kendimi çok çaresiz hissediyorum. "Ne oldu Coop? Neden bu kadar uzun sürdü?" "Telefon hattı kesildi. İçeriden kimseye ulaşamıyoruz. SWAT yolda ve

onların arabulucusu. Biz-"

Okuldan bir silah sesi patlıyor, uzaktan gelen ses bir yük treni gibi içime çarpıyor.

Grace bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöker; göğsünden hıçkırık sesleri yükselmektedir.

Sawyer onu sarmalıyor, kolları vücudunu sıkıca sarıyor.

"Onları almalısın, Sawyer. Bebeklerimizi oradan çıkarmalısın," diye ağlıyor.

Hepimiz bakışlarımızı paylaşarak sessiz bir anlaşma yapıyoruz.

Artık beklemek yok.

"Şerif McKay?"

Döndüğümüzde takım elbiseli bir adamın polis şeridini iterek

geçtiğini görüyoruz. Cooper ona bakıyor. "Öyle mi?"

Rozetini gösteriyor. "Özel Ajan Dobson. Devralmak için buradayız."

"Devralmak mı?"

"Bu doğru. Oğlunuz o okulda olduğu için bu davadan alınıyorsunuz." Kibri Cooper'ı

öne çıkarır. "Hiç sanmıyorum, orospu çocuğu."

Logan onun önünü keser ve onu geri çeker.

"Senden ya da bir başkasından emir almam. Burası benim şehrim!"

"Haklı," dedi Ryder kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ve Nick de arkasından onu takip ederek. "Bu davanın sorumlusu olarak atanan kişi sen değilsin, Dobson. Biziz ve Şerif McKay'in kalmasını istiyoruz."

Dobson'ın çenesi bükülür, dişleri gıcırda. "Şef dedi ki-"

"Fark etmez," diye Nick onun sözünü keser. "Şerif kalıyor. O ve adamları bu kasabayı ve insanlarını herkesten daha iyi tanıyor."

"Cooper!" Kayla insan kalabalığının arasından sıyrılıp bandın altından geçerek Cooper'ın kendisini bekleyen kollarına atılırken sesleniyor. "Ella annemle birlikte. Sen arar aramaz çıktım."

Telefonum cebimde titreyerek dikkatimi başka yöne çekiyor. Çıkardığımda kimden geldiğini görünce kalbim duracak gibi oluyor.

"Ben Julia," diye anons ediyorum.

Metni okumak için ekranı kaydırduğımda herkes etrafımı sarıyor.

Jules: Çocukların hepsi güvende ve benimle birlikte.

Faith yüzünü Cade'in göğsüne gömerek, "Tanrı'ya şükür,"

diye ağlıyor. Ben cevap vermeye fırsat bulamadan bir tane

daha gönderiyor.

Bizi spor salonunda tutuyorlar. Hepsinin aksanı var. Rus olduklarını düşünüyorum ama emin olamıyorum.

Ben: Kaç tane?

Jules: Eğer doğru saydıysam, 14.

"On dört mü? Bu pislikler de kim?" Sawyer düşüncelerimi dile getirerek soruyor.

Jules: Acele etmeleri gerek, Jax. Janice ve Bay Thompson öldü. Dakikalar önce onu çocukların önünde vurdular. Sabırsızlanmaya başladılar.

Korkusu sözlerine yansıyor ve beni daha da çaresiz hissettiriyor.

Sıkı tutun bebeğim. Senin için geliyoruz. Ne istediklerini söylediler mi?

Bekliyoruz, cevap vermesini bekliyoruz ama cevap gelmiyor. Tekrar mesaj atmayı düşünüyorum ama dikkatleri onun üzerine çekmek istemiyorum.

Kafamı kaldırıp Coop, Cade ve Sawyer'la göz göze geliyorum. "Hadi gidelim. Evimde toplanırız."

Damarlarımda yanan kararlılıkla ilerliyorum.

"Bir dakika bekle." Dobson omzumu kavradı ve takibimi durdurdu.

Etrafımda dönerek piçi boğazından yakaladım ve kaldırımıma düşürdüm. "Bir daha bana elini sürersen o lanet omurganı sökerim."

"Burada komuta sende değil," diye hırıltılı bir ses çıkardı.

Parmaklarım boğazını sıkıyor, daha da yaklaştığımda nefes borusunu parçalamasına bir santim kalmıştı. "Karım ve kızım o okulda ve kimse onların hayatı için benden daha fazla savaştırmaz. Bu yüzden sidik yarışını başka bir yere götür yoksa seni yok etme yolumda bitiririm."

"Sakin ol," diyor Nick sakince, beni geri çekerek. "Hadi, bizimle birlikte giyinebilirsin. Birlikte gireriz."

"Bu emirlere aykırı, Stone," diye tersliyor Dobson. "Bu SWAT'ın işi, başka kimsenin değil." Ryder, "SWAT burada değil ve biz de daha fazla beklemeyeceğiz," diyor. "Şimdi içeri giriyoruz."

Eve gitmek için zaman kaybetmek zorunda olmadığım için şükrederek arkalarından gidiyorum.

Diğerleri eşlerini öperken Nick, Knight'a takip etmesini işaret ediyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyor.

Keşke aynısını Julia için de yapabilseydim, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Şu anda korkudan aklını kaçırdığından hiç şüphem yok ama içerideki tüm çocuklar için yeterince cesur olmak.

"Cade!" Christopher polis şeridinin üzerinden atlayarak ortaya çıktı. "İçeri giriyor muyuz?" diye soruyor, hepimiz gibi savaşa hazır.

"Evet, bizi takip edin."

Nick bizi haber araçlarının arkasına gizlenmiş siyah, renkli bir SUV'a götürüyor. Ryder kapağı açıyor ve bir dizi silahı ortaya çıkarıyor. Bize yelekler, kulak setleri atmaya başlıyor ve istediğimiz silahı seçmemize izin veriyor.

Bu sırada Nick bir dizüstü bilgisayarı açarak bir kat planı görüntüsü getirir. "Okulun bulabildiğim en güncel versiyonu bu. Yedi giriş var, hepsinde güvenlik kamerası var ama bize devre dışı bırakıldıkları söylendi," diyor Coop'a bakarak.

Cooper başını sallar. "Tüm elektrikler kesildi ama yedek jeneratörlerin çalıştığını varsayıyorum."

Tüm girişlerin içeriden korunduğunu tespit edebildik."

"Çatıdan girsek nasıl olur?" Ben öneririm. "Hava kanallarından geçip farklı yönlere ayrılabiliriz."

Cade, "Yarımız girişleri tutuyor, geri kalanımızın da spor salonunda gözleri var," diyor.

"Spor salonuna gidiyorum," diye araya giriyorum, Sawyer ve Cade de aynı ifadeyi kullanıyor. Ryder başını salladı. "Pekâlâ. Ama mecbur kalmadıkça kimseyi dışarı çıkarmayacağız, anlaşıldı mı?"

Bu sözü vermeyi reddederek sessiz kalıyoruz.

"Ben ciddiylim. Kızgın olduğunuzu biliyorum, hepimiz öyleyiz. Ama biz bu işi kitabına göre yapıyoruz."

"Bak ne diyeceğim Jameson," diye başlıyorum, öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Devam et ve bunu kitabına göre yap. Sen bir kanun adamısın. Ben değilim. Ben bu ülke uğruna öldürmek için eğitildim. Ailem söz konusu olduğunda da bu yemini ettim. Bu yüzden içerideki insanları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Hepimiz bunu yapmayı planlıyoruz, Reid." Nick araya girip onu savundu. "Burası lanet olası bir savaş alanı değil. Kurallara uyulması gerekiyor."

"Bu kurallar, o piçler o okula girip masum insanların, özellikle de çocuklarımızın hayatlarını tehdit ettikleri anda çöpe atıldı," diye bağıriyorum. "Hiç merhameti hak etmiyorlar."

"İlk önceliğimiz, kötü adamlara bedel ödetmeden önce içerideki herkesin güvenliğidir."

"Ya bu Katelyn olsaydı?" Ona sordum. "Ya oğlun o okulda kendisine silah doğrultulmuş bir şekilde oturuyor olsaydı? O zaman da kurallarınıza uyar mıydınız?"

"Biz de çocuklarınızı önemsiyoruz," diyor. "Burada hepimiz bir aileyiz, bu yüzden Ryder ve ben emirlere karşı geliyor ve sizlerin de bunun bir parçası olmanıza izin veriyoruz."

"Bunu takdir ediyoruz," diye ekliyor Cooper, eli omzuma gidiyor. "Burada hepimiz aynı şeyi istiyoruz. İçerideki herkesin güvenliği her şeyden önce gelir."

Nick bakışlarımı tuttu. "Bu konuda seninleyiz, Reid. O okuldaki herkesle birlikte aileni de kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum."

Öfkemi bir kenara iterek başımı salladım, bunu hak etmediğini biliyordum. Onlar olmasaydı, o okula bu kadar hızlı giremezdim.

"Jameson," diye sesleniyor bir ajan, bize doğru ilerleyerek. "Burada size bilgi verecek biri var." Ufak tefek sarışın bir kadını önüne itiyor. Gözyaşları yüzünden akıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş. "Bu Monica Daniels."

"Bayan Daniels," diye selamlıyor Ryder onu, elini sıkarak.

"İçeride kimin olduğunu ve ne istediklerini biliyorum," diyor, sesi duygu yüklü.

"Kim?"

"Adı Dimitri Mogilevich, Moskovalı ve oradaki mafyanın başı." Bu bilgi karşısında içim daralıyor, geriliyorum.

"Söyleyin bana Bayan Daniels, onun gibi birini bu küçük kasabaya getiren nedir?"

"Oğlumu istiyor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Neredeyse altı yıldır ondan kaçıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü hapishanedeki evliliğimden kaçmak için oğlunu öldürdüm," diyor bize. "Dimitri oğlumun büyükbabası ve onu Moskova'ya, yanına geri istiyor." Soğukkanlılığı bozuluyor, bir hıçkırık yuvarlanıyor. "Bunun olmasını istememiştim. Bizi burada bulamayacağından o kadar emindim ki. Sunset Bay'de bile yaşamıyorum. Oakbrook'ta yaşıyorum ve her sabah yolumu değiştiriyorum."

Ryder elini onun omzuna koyar. "Her şey yolunda. Oğlunu oradan çıkaracağız. Özel Ajan

Cranston'la kalmanı istiyorum. O sizi güvenli bir yere götürecekt ve oğlunuz elimize geçtiğinde onu size getireceğiz."

Başını sallıyor. "Anlamıyorsun. Connor'ı elde etmek için her şeyi yapar. O tehlikeli biri."

"Ben de öyle," diyorum ona, parmaklarım elimdeki tüfeği kavrarken. "Ve ailemi geri almak için hiçbir şeyden kaçınmayacağım."

Kulaklığımı takıp, aklımda tek bir düşünceyle ilerliyorum... İntikam.

ALTINCI BÖLÜM

Julia

Spor salonu o kadar sıcak oldu ki çocuklar susadı, ter kıyafetlerini ıslattı. Kızların üzerinde güneş elbiseleri var ama Beckett ve Parker'a düğmeli gömleklerini çıkarttırdım ve onları atletleriyle bıraktım.

"Babamı istiyorum," diye ağlıyor Hope, boğuk hıçkırıkları kalbimi parçalıyor.

"Ben de," diyor Mia, küçük yüzü her zaman olduğu gibi yan tarafıma yaslanmış.

Çocuklar Hope'u teselli etmeye devam ederken ben Beckett'ın elini tutuyorum. "Korktuğunuzu biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama bunu atlatacağız. Söz veriyorum. Jax Amca'ya mesaj attım. Bizim için geldiklerini söyledi. Onlar buraya gelene kadar güçlü olmak zorundayız."

Mesajı neredeyse on dakika önce gönderdim. Yakalanmaktan korktuğum için uzun süre iletişim kurmadım ama iyi olduğumuzu bilmelerini sağlamalıydım.

"Babam hepsini hapse atacak," diyor Beckett, küçük sesi öfkeyle titriyor.

Kullandığı dil için onu azarlama zahmetine girmiyorum çünkü şu anda öfkeli hissetmekte sonuna kadar haklı. "Babam onları vuracak," diyor Parker.

"Benimki de." Annabelle burnunu çekerek başını omzumdan kaldırıyor. "Ve bu konuda kendimi kötü bile hissetmiyorum."

Gözlerim kapanıyor, adamların buraya girdiklerinde ne yapacakları düşüncesi beni korkutuyor. Çocukların iyiliği için mümkün olduğunca az şiddet olması için dua ediyorum. Ömürleri boyunca yetecek kadar şey gördüler.

Mia ıslak yanaklarını silerek, "Babam herhalde çok üzgündür," diye ağlıyor. "Her zaman başımıza kötü bir şey gelecek diye endişeleniyor."

Bu her ebeveynin en büyük korkusudur ve Sunset Bay'in tamamı şu anda bu kabusu yaşıyor. Bu korkunç an hepimizi, özellikle de çocukları geri dönülmez bir şekilde değiştirecek.

Dikkatim spor salonunun ortasındaki iki adama yöneliyor, sessiz bir tonda konuşuyorlar. Başlarındaki adam her saniye daha da tedirginleşiyor. Gözleri bana kayıyor, bize doğru yönelirken kalbim göğsümde zıplıyor.

Annabelle nefes nefese, yüzünü omzuma saklıyor. Gözlerimi önümdeki adamdan ayırmadan onu yakınımda tutuyorum.

"Sen," dedi, beni göstererek. "Gel."

"Hayır!" Annabelle boynuma daha sıkı sarılarak ağlıyor. "Neden?"

"Soru sormayacaksın. Gel, şimdi!"

Annabelle'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Burada diğerleriyle kal. Ben hemen döneceğim."

"Hayır, anne. Lütfen gitme."

Onun içten yakarışı beni hıçkırıklara boğdu. "Annabelle, şu anda güçlü olmana ihtiyacım var." Adam sinirleniyor, hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Belkov, çocuğu ondan al."

"Hayır!" Tersledim. "Eğer kızıma elini sürersen sana yardım etmem."

Adamın gözleri kısıldı, silahı Mia'ya doğru çevrildi. "Ayağa kalkmak için saniyeleriniz var yoksa günün ilk çocuğu ölür."

Mia siniyor, histeri krizine giriyor.

Annabelle'i boynumdan tutup Beckett'ın yanına oturturken yenilgi üzerime çöküyor. Mia'yı yanlarına götürüp hepsinin yakın olduğundan emin oluyorum. "Birbirinize iyi bakın. Ben yakında döneceğim."

Saçlarımdan tutulup ayağa kaldırıldığımda bu güvence ağzımdan daha yeni çıkmıştı. "Zaman doldu." "Anne!" Annabelle feryat ediyor, çaresiz çılgılığı ruhumu paramparça ediyor.

Hem Parker hem de Beckett ayağa fırlar, yumrukları yanlarında sıkılıdır. "Bırakın onu!" Parker emrediyor.

"Oturun çocuklar!" Onlara bağırdığım için suçluluk duyuyorum ama hayatları için duyduğum korku daha derin. "Onu dinleyin. Şimdi cesur olmanın sırası değil. İkinizi de vurmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Ağlayan bir Hope kollarından tutup onları tekrar yanına sürüklüyor. Öne doğru itilmeden önce gördüğüm son şey bu, başımın arkasına bastırılan bir silahın soğuk namlusu.

"Anne!"

Omzumun üzerinden baktığımda Beckett'ın Annabelle'i tuttuğunu görüyorum. Onun yalvaran hıçkırıkları benimkileri de tetikliyor.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" Ağlıyorum, anlamsız zalimliklerinden dolayı hayal kırıklığına uğradım.

"Kendimi açıkça ifade etmedim mi? Torunumu geri istiyorum ve bu ülkeyi onsuz terk etmeyeceğim."

"Buradan asla çıkamayacaksın," diye fısıldıyorum.

"Oh, canım. İşte burada çok yanılıyorsun. Sadece torunumu geri almakla kalmayacağım, aynı zamanda annesine aileme yaşattığı tüm acıların bedelini ödeteceğim."

Gözlerim kapanıyor, keşke Connor'ın geçmişini daha fazla araştırıyordım diyorum. Belki de araştırmış olsaydım tüm bunlar engellenebilirdi.

"Polis dışarıda. Hepimiz onları duyduk," diyorum ses tonumdaki ısırik hissini engelleyemeyerek. "Evet, öyleler ve beni kısa bir süreliğine hapse atma ihtimalleri bile var." "Bir ömür boyu dene," diye mırıldanıyorum.

Tabii önce kocam seni öldürmezse.

Saçımdan bir tutam tutarak başımı geriye doğru çekti. "Ağzını topla yoksa dilini keserim ve kızının önünde kan kaybından ölmene izin veririm."

Ofisime doğru itiliyorum, masamın üzerine yüzüstü düşecek kadar sert bir şekilde. Acı başımda patlıyor, kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor.

Kendime gelmeme fırsat vermeden beni ensemden yakaladı ve masamın etrafına itti. Gözlerim Connor'ın saklandığı dolaba takılıyor, olduğu yerde kalmasını istiyorum.

"Bana devamsızlık listesini göster," diye emretti. "Ayrıca torunumun ev adresini içeren dosyasını da istiyorum."

"Burada değil," diye mırıldanıyorum, ağzımdan kan damlıyor.

Parmakları boynuma dolanıyor, boğazımı sıkıyor. "Saçmalık. Burası senin ofisin ve devamsızlık listesini gördüğünü söylemiştin. Şimdi benimle taşak geçmeyi bırak yoksa kafana bir kurşun sıkar,

sonra da aynısını kızına yaparım."

Ona bilginin güçsüz bilgisayarda olduğunu söylemek üzereydim ki Connor dolaptan dışarı itildi.

"Ona zarar vermeyin!"

Adam durur, vücudu şaşkınlıkla gerilir. "Ivan?" diye sorar, sesinde bir hayranlık duygusu vardır.

"Lütfen," diye yalvarıyor Connor, gözyaşları solgun yüzünden aşağı süzülüyor. "Ona zarar verme. Ne istersen yaparım.

istiyorum."

Adam beni bilinçsizce serbest bırakıyor, öne doğru en küçük adımı atıyor. "Bhyk," diye nefes alıyor, aksanında duygu yoğunluğu var. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum." Connor'a uzanıyor. "Gel. Eve gitme vakti geldi."

Çaresizlik beni harekete geçiriyor. "Hayır!" Connor'ın elini tutarak kendimi onların arasına itiyorum. "Koş, Connor!"

Daha kapıya varmadan bir el ateş edildi. Acı yan tarafımda patlıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı ele geçiriyor. Dönüp soğukkanlı bir katilin yüzüne bakıyorum, tekrar ateş ediyor ve karnıma bir kurşun daha sıkıyor.

Çarpmanın etkisiyle geriye savruluyorum, ateş tüm bedenimi sarıyor ama acı kalbimi parçalayan dehşetin yanında hiç kalıyor. Bundan sağ çıkamayacağımı soğuk bir şekilde fark ediyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jaxson

Omuzlarımın genişliği dar alanı dolduruyor, arkasına saklandığım havalandırmanın küçük çıtalarından bakarken bile nefes alıyorum. Gözlerim spor salonunun hemen dışındaki boş avluyu tarıyor, içimde barındırdığım korku ve öfkeye rağmen üzerime bir sakinlik çöküyor.

Sawyer ve Cade'i yerlerinde hissediyorum, onları göremesem bile varlıklarını hissediyorum. Bu bir deja vu anısı, beni her zaman diğerinin orada olduğunu bildiğimiz, arkamızı kolladığımız bir zamana geri götürüyor. Ama bu sefer tehlikede olan çok daha fazla şey var.

"Giriş iki susturuldu ve silahları alındı." Christopher'ın sesi kulaklıkları dolduruyor. "Onlardan iki tane vardı."

"Yaşıyor mu?" Ryder sessizce sorar.

"Şimdilik, ama bunun sürüp sürmeyeceğini göreceğiz."

Ryder homurdanıyor. "Bu şekilde devam et. Olduğun yerde kal. Çıkışı korumanı istiyorum." "Anlaşıldı. Kuzeydoğu koridorundayım ve her yer temiz."

Sırada Knight var. "Üçüncü girişin icabına bakıldı."

"SWAT'ın geldiğini haber aldım," diye duyurdu Nick, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Tam zamanında.

"Helikopteri ve çevreyi koruyorlar, sinyalimizi bekliyorlar."

Helikopteri çatıya çıktığımızda bulduk, binanın yapısı nedeniyle aşağıdan gizlenmiş bir şeydi. Yanında bekleyen iki adamın iletişim cihazları söküldü ve kelepçelendi.

"Birinci ve dördüncü girişler halledildi," diyor Ryder, nefes nefese kalmış bir sesle. "Bende beş tane var," diyor Cooper. "Burada da iki tane vardı."

Nick, "Altı ve yediyi aldım," dedi. "Reid, siz çocuklar pozisyon almak için güvende olmalısınız."

Üçümüz avluyu çevreleyen havalandırma deliklerinden dışarı çıkıyoruz ve yerlerimizden kayıyoruz. Spor salonu kapılarının iki yanındaki duvarların arkasına kıvrılıyoruz. Cooper arkamdan yaklaşıp bize katıldı.

Silahımı kaldırarak içeri bakıyorum ve sağ tarafta iki adam görüyorum. Çocukların arasında bir ileri bir geri düz bir çizgi halinde yürürken silahlarını hazırlıyorlar. Çocukların solgun yüzlerindeki korkuyu görmek, içimdeki derin öfkeyi körüklüyor.

"Görüş alanımda iki tane var," diye aktarıyorum, Julia ve çocukları arıyorum. "Bizimkinde üç tane var," diyor Cade.

Nick, "SWAT'ın yarısı spor salonunun içine açılan doğu kapısında bekliyor," diyor. "Onlara işaret vereceğim. İçeri girdiklerinde harekete geçin ve korunduklarından emin olun."

"Anlaşıldı," diye yanıtıyor Cooper.

Sawyer yolun karşısından benimle göz teması kuruyor. "Onları görüyor musun?"

Başımı sallıyorum ve bu konuda çok fazla düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, kafamı dik tutmam gerektiğini biliyorum.

Saniyeler içinde, SWAT spor salonunun acil çıkışından içeri daldı ve bizi ileri gönderdi.

Herkese silahlarını bırakmaları emredilirken çığlıklar havada patlar.

Yakınımdaki adamlardan biri silahını kaldırıp polis sürüsüne doğrultuyor. Ateş etmesine fırsat vermedim, tfeğimin dipiği şakağına çarptı. Diğerleri yüzükoyun yere yatırılıp kelepcelendi.

"Baba!" Annabelle'in dehşete düşmüş sesi beni yolumda durduruyor, gözlerim kaosun arasında arıyor.

"İşte orada!" Cooper tüm çocukların el ele tutuşmş bir şekilde bir arada durduğu spor salonunu işaret ediyor.

Yolumuza çıkan tüm kk bedenlerden kaçarak ilerliyoruz. Ağlayan Annabelle'i yakalıyorum, kk bedenini kollarıma alıp yaklaştırıyorum.

"Geçti bebeğim," diye yatıştırıyorum, burnumu yumuşak kahverengi saçlarına gömüyorum. "Artık her şey yolunda." "Anneni ağırmalısın," diye ağlıyor.

Gözlerim etrafta dolaşıp onu arıyor. "Nerede o?" "Onu götürdüler," diyor Beckett.

Vücudumdaki her kas geriliyor, panik beni boğmakla tehdit ediyor. "Kim yaptı?" Cooper benden önce soruyor.

"Adamlardan biri," diyor Parker bize. "Onu saçlarından sürükleyerek dışarı çıkardılar."

Damarlarımda buz oluşuyor, bir tanesini kaçırmış olduğumuzu fark ettiğimde aklım başımdan gidiyor. "Ona zarar veriyordu baba," diye hıçkırıyor Annabelle. "Acele etmelisin."

Bir an bile düşünmeden Annabelle'i Christopher'ın kollarına attım, onu bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Onu diğerleriyle birlikte dışarı çıkar. Birazdan orada olacağım!" Mikrofonumu ağzıma götürerek kalabalık spor salonuna doğru ilerliyorum. "Stone, Julia'yı gördün mü?"

"ocuklarla birlikte değil mi?"

"Hayır. O pilerden biri kayıp. Biri onu kaçırdı." "Jaxson, bekle!" Cooper koridorda bana yetişerek bağırıyor. Hızlı adımlarım hiç şaşmaz. "Beckett'ın yanında olmalısın."

"Cade onu aldı. O ve Sawyer çocukları kızların yanına götürdükten sonra geri gelecekler."

İki yanımızdaki koridorlara geliyoruz ve arkasındaki kişiye görmeden önce silahı çevresel görüşümde yakalıyorum. Benim iğdlerim onunkilerden daha hızlı. Elini savurarak onu etkisiz hale getiriyorum ve tüfeğimi boğazına dayayarak yere yatırıyorum. "Karım nerede, seni orospu çocuğu?"

"Cehenneme git!"

Basınç uygulayıp hava akışını kesiyorum. "Bana onun nerede olduğunu söylemek için saniyelerin var yoksa lanet kalbini kesip sana yediririm."

Nick ve Ryder n kapıdan içeri girerken aynı anda bir çığlık duyuyoruz.

"Hayır! Kaç Connor!"

Başımı sola çeviriyorum, Julia'nın sesi beni harekete geçiriyor. Ayağa fırlayıp Ryder'ın yanındaki adamı bırakıyorum ve hem Cooper'ın hem de Nick'in yanından geçerek ofisine doğru ilerliyorum. Botlarımız fayans zemini dövüyor, silahlarımız çekili. Yolun yarısında bir el ateş ediliyor, ardından ikincisi geliyor.

Julia'nın kapıdan sendeleyerek çıktığını, kana bulanmış ellerinin karnını örttüğünü gördüğümde dehşet, ölümcül parmaklarını kalbimin etrafında dolaştırıyor.

Hiçbir şeyi anlamaya vaktim yok, ona doğru hamle yaparken arkamdan bağırılan emirleri bile. Ayaklarım yerden kesiliyor, silahım açık odaya doğru yöneliyor. Orada düşmanla yüz yüze geldim, tabancası karıma doğrultulmuştu.

Birkaç el ateş ettim ve bir kurşunu alnının ortasına sapladım. Kollarım Julia'ya dolandı.

Onu benimle birlikte yere indirirken, düşüşümüzün yükünü omuzluyor.

Diğerleri odanın içinde koştururken, ben doğrulup vücudunun üst yarısını kucaklıyorum. "Julia, bebeğim, beni duyabiliyor musun?" Ellerime bakıyorum ve kanla kaplı olduklarını görüyorum.

"Jax?" Konuşmaya çalışırken ağzından kan fişkırıyor.

"Şşş, konuşma." Açık karnını kapatıyorum, kanı durdurmaya çalışıyorum ama çok fazla var. "Buraya hemen sağlık görevlilerini getirin!" Emir boğazımdaki tıkanıklığı zorlukla aşıyor, gözlerim yanıyor, tuttuğum kadını bulanıklaştırıyor.

Cooper yanıma düşüyor, kanamayı durdurmama yardım etmeye çalışıyor.

Çok fazla kan var.

Nefes almakta zorlanıyor; bana bakarken yüzü solgun. "Çok korkuyorum," diye ağlıyor.

"Korkma bebeğim. Ben buradayım." Soğuk, ıslak yanaklarını öpüyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama içindeki her şey bugün ikinci kez parçalanıyor. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın."

Bu güvence ondan çok kendim içindi ve hayatımda ilk kez ona yalan söylüyor olabilirdim. Geçen her saniye daha fazla kanı akıyor ve onun benden daha da uzaklaştığını, parçalanmış kalbimi de beraberinde götürdüğünü hissediyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jaxson

Karımın kanına bulanmış bir halde acil serviste oturuyorum; gözlerim ileriye bakıyor, kalbim soğuk.

Vücudum uyuştı.

Annabelle göğsüme kıvrılmış, uyurken kollarım onu sıkıca sarmış, günün travması onu bitkin bırakmış.

Başının tepesine bir öpücük bırakıyorum, kokusunu içime çekerken oyalanıyorum. Annesinin kullandığı şampuanın aynısı.

Hayatlarımız sonsuza dek değişti, eşim ameliyattan kalbi atarak çıkmazsa daha da değişecek.

Bu düşünce yaralı göğsümü parçalayan bir acı veriyor.

Daha bu sabah ona dokundum, onu öptüm, onu söz verdiğim gibi sevdim ve bunları bir daha asla yapamayacağımı bilmek içimde ölü gibi bir his bırakıyor.

Onsuz yaşayamam. Ona ihtiyacım var, Annabelle'in ona ihtiyacı var. Julia olmadan, ailemiz asla bir bütün olmayacak.

"Ne yapabilirim ki?" Anna başını yanımda oturduğu omzuma yaslarırken kederden boğazı düğümlenmiş bir halde soruyor.

O ve Logan başından beri yanımdalar, herkes aramaya devam ederken telefona cevap veriyorlar, bizim gibi endişeyle haber bekliyorlar.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Bunu düzeltmek için kimsenin yapabileceği bir şey yok. Zamanı değiştirip beni bu sabaha geri götüremezlerse tabii.

Keşke ona bir dakika önce, hatta saniyeler önce ulaşabilseydim, o vurulmayı önleyebilirdim. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi, yanımda oturan kız için dakikalarca geç kalmıştım.

Bu suçluluk duygusu hayatımın sonuna kadar üzerimde olacak ve her zaman var olan bu öfke de öyle.

Öldürdüğüm o piç kurusu, gözlerinin arasına sıkılan bir kurşundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Daha bitirmedim. Bu işte parmağı olan herkes cezasını çekecek.

İntikam alınacak ve adalet benim ellerimle sağlanacak. Aileme yaşattıkları korku ve acının aynısını onlar da yaşayacaklar.

"Bay Reid?"

Doktorun içeri girdiğini görünce başımı kaldırıyorum, nefesim göğsümde kilitleniyor. Mavi şapkasının altında alnında boncuk boncuk terler belirliyor, ifadesi kasvetli.

Ayağa kalkıyorum, hiçbir şey söyleyemiyorum, korku beni felç ediyor. Varlığımı mahvedebilecek kararı beklerken kalbim güm güm atıyor, kulaklarımda çınlıyor.

"Karınız iyi olacak."

Anna kollarını bana doluyor, rahatlamış bir şekilde ağlıyor, ama ben hareketsiz kalıyorum, zihnim az önce söylediklerini işlemeye çalışıyor.

"Bir süre her şey yolunda gitti. Julia çok kan kaybetti ve birkaç kez kan nakli yapıldı. Biz

bağırsaklarına saplanmış olan da dahil olmak üzere kurşunları çıkarmayı başardı. Biraz zaman alacak ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca çok fazla dinlenme ve bakım dışında tamamen iyileşmesini bekliyorum."

O sözlerini bitirene kadar ilk tam nefesimi alamadım. Yüzümü Annabelle'in saçlarına gömüp ona sıkıca sarılıyorum. "İyi olacağız bebeğim."

Kıpırda mı yor, vücudu hâlâ uykunun ağırlığını taşıyor ama onun minik kalp atışlarının benim hırpalanmış kalbime çarptığını hissetmemek mümkün değil.

Dikkatim tekrar doktora yöneliyor. "Onu görmek istiyorum. Karımla birlikte olmak istiyorum."

Başını salladı. "Bunu ayarlayabiliriz. Şu anda iyileşme sürecinde ama yakında bir hemşire sizi almaya gelecek."

Annabelle'i tek koluma alarak ona elimi uzatıyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hemşire Betty birazdan gelip sizi alacak."

O odadan çıktıktan sonra Anna bana daha sıkı sarılıyor, kolları hem Annabelle'i hem de beni sarıyor. "Üstesinden geleceğini biliyordum," diye ağlıyor.

Birimizin yaptığına sevindim çünkü ben o kadar emin değildim.

"Neden Annabelle'i yanımızda eve götürmüyoruz?" Logan öneriyor. "Hayır."

Anna geri çekildi ve beni ikna etmeye çalıştı. "Bırak onu biz alalım, Jax. Bu sana Julia ile zaman kazandırır.

Onu sabah geri getirebiliriz."

Başımı sallıyorum, onu bırakma düşüncesi damarlarımda panikle dolaşıyor. "Ona bir şey olmasına asla izin vermem," diye ekliyor Logan. "Bunu biliyorsun. Onun için ölürüm."

"Biliyorum ve minnettarım ama o Julia ve benimle kalacak." Ses tonumdaki sertlik saygıyla geri çekilmelerini sağladı.

Anna uzanıp yanağımdan öptü. "Sabah ilk iş geri gelip sana evden bir şeyler getireceğiz."

"Buna minnettar olurum. Herkesi arayıp iyi olacağını haber verir misin?"

"Tabii ki. Zaten bunu planlıyordum."

"Teşekkürler."

"Bay Reid?" diye sesleniyor hemşire odaya girerken. "Sizi şimdi eşinize götürebilirim."

Logan ve Anna'ya başımı sallayarak veda ediyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar. Her şey için teşekkürler." Hemşireyi dışarı kadar takip ederken adımlarım hızlı, her adımda acele ediyorum.

"Kızınız için başka bir yatak getirttim," diyor sessizce. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye fısıldıyor, sesinde duygusallık yükseliyor. "O okulda olan her şey için çok üzgünüm. O zavallı çocukların ne kadar korkmuş olabileceğini düşündükçe yüreğim parçalanıyor."

Bugün yaşananlar bu kasabadaki herkesi etkiledi; aramızda dolaşan ve dehşet saçmak için bekleyen canavarları hatırlattı.

Canavarları yok etmek için her zaman orada olacağım.

Odalardan birinin açık kapısına ulaşıyoruz ve bu beni soğuk, sert bir şekilde durduruyor, çünkü karım her açıdan akan tüplerle orada yatıyor.

"Kızınızı buraya yatırabilirsiniz," diye fısıldıyor hemşire, Julia'nın yatağının yanındaki yatağı işaret ederek. Yutkunarak ayaklarımı tekrar hareket ettiriyorum ve Annabelle'i

yatırıyorum.

Hemşire omzuma dokunarak, "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," diyor. "Aksi takdirde, Julia'yı kontrol etmek için birazdan dönerim."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki düğümün ötesinde konuşamıyorum. O gözden kaybolunca bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, ayaklarım mekanik bir şekilde Julia'nın yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Soğuk, kırılğan elini tutup öpmek için ağzıma götürüyorum ama bütün gün içimde tuttuğum keder göğsümü parçalıyor. Başım onun yanına düşüyor, günün olayları sonunda beni yakaladığında umutsuzluğa kapılıyorum. Uzun zaman önce bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğime söz verdiğimde onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünüyorum.

Dakikalar sonra bir inilti sesi kederimi delip geçiyor. Başımı kaldırdığımda Annabelle'in dönüp durduğunu, uyurken dehşet içinde hıçkırıklara boğulduğunu görüyorum.

Kendimi toparlayıp onunla birlikte küçük yatağa giriyorum, iri bedenim onun küçücük bedenini sarıyor. Hemen yerleşiyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.

Kıvrılmış bedeninin üzerinden uzanarak Julia'nın elini tuttum. Gecenin geri kalanında da öyle kaldım. Aileme sımsıkı sarılırken gözyaşlarım kızımın saçlarını ıslatıyor ve bir kez daha kimsenin onları benden almasına izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sawyer

Evans konutu

Karanlıkta battaniyeye sarınmış bir halde yatak odamın tavanına bakıyorum, duygularım içimde savaşıyor. Kızım yanımda kıvrılmış yatıyor, parmakları gömleğimi kavırıyor, oğlum ise diğer tarafında annesinin kollarına sarılmış uyuyor.

Ailem evde ve güvende ama ben huzur hissetmiyorum. Rahatlama, evet, ama bu bile nefret, öfke ve intikamın gölgesinde kalıyor.

Yıllarca öldürmek için eğitildim ve en korkunç koşullarla nasıl yüzleşeceğim öğretildi ama hiçbir şey beni bugün yaşadıklarımaya hazırlayamazdı.

Bir hırıltı kasvetli düşüncelerimi böldü. Başımı çevirdiğimde Grace'i uyanmış, oğlumuzu kucağına almış yine ağlarken buluyorum. Bunu saatlerdir yapıyor. Bir uyuyup bir uyanıyor, sadece kederli bir şekilde uyanıyor.

Bu beni tamamen çaresiz hissettiriyor çünkü ona hak ettiği huzuru getirecek hiçbir kelime yok, tıpkı bana getirecek hiçbir şey olmadığı gibi.

Çocukların üzerinden uzanıp onun elini tutuyorum. Gözleri Parker'da kalırken parmakları benimkileri sıkıyor.

"Bugün o silah sesini duyduğumda," diye başlıyor sessizce, "annemi kaybettiğim günkü dehşeti ve yıkımı hissettim." Konuşmaya çalışırken nefesi kesiliyor. "Ve tek düşünebildiğim, Tanrı'nın bunu bana ikinci kez yapmayacağıydı. Bebeklerimin en acımasız şekilde benden koparılmayacağıydı."

Ondan kaçan hıçkırık beni yataktaki yerimden itip onun yanına gelmeme neden oldu. Bana döndü, yüzünü göğsüme gömdü.

"Sahip olduğum tek şey sizsiniz Sawyer," diye ağlıyor. "Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sizsiniz. Sizi kaybetmekten asla kurtulamam."

Çenem bükülüyor, sesindeki korku ve kederden nefret ediyorum. "Sana yemin ederim Grace, kimsenin ailemize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kimse bunu bizden alamayacak." Bu düşünceyle kanımda yanan öfke beni dehşete düşürüyor.

Eli yüzümün yan tarafına gidiyor, ince parmakları çenemi havalandırıyor. "Biliyorum ve bu sende sevdiğim pek çok şeyden sadece biri."

Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum, gözyaşlarının tadı göğsümdeki ağrıyı körüklüyor. Bana daha da sokuluyor ve çok geçmeden nefes alış verişi düzeliyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Saatler sonra nihayet uyku beni ele geçiriyor ve kan donduran bir çığlıkla uyanmak üzere uykuya dalabiliyorum.

"Baba!"

Karanlıkta Hope'un dimdik oturduğunu ve avazı çıktığı kadar bağırdığını görüyorum.

Ona ulaşmak için Grace ve Parker'ın üzerinden atlıyorum. "Şşş, Shortcake. Ben buradayım."

Kucağıma tırmanıyor, minik kollarıyla boynumu sıkıyor. "Beni bırakma," diye ağlıyor. "Beni bir daha asla bırakma."

Yüzümü saçlarına gömüyorum, boğazımın arkasını yakan şiddetli bir ağrı. "Asla, Shortcake. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu, kalbimin duracağı güne kadar tutmaya niyetli olduğum bir söz.

ONUNCU BÖLÜM

İnanç

Walker konutu

Bugün, kötülük bu kasabada gizleniyordu. Korkuttu ve tehdit etti ama fethedemedi.

Hayatımda sadece bir kez o okulun önünde dururken hissettiğim dehşet ve umutsuzluğu hissettim; o da özgürlüğümün ve bedenimin benden çalındığı Irak'ta geçirdiğim bir haftaydı. O zaman bile kötülük galip gelmedi. Ancak bunu bilmek bugün hepimizin yaşadığı dehşetle başa çıkmamızı kolaylaştırmıyor.

Şimdi oturmuş, nefeslerimizi tutmuş, en iyi arkadaşlarımdan biri olan bir aile üyesinin hayatta kalması için dua ediyoruz. Biz yanlarında olamadığımızda çocuklarımıza bakan bir kadın.

Julia'nın başaramayacağı düşüncesi kavranamayacak kadar yıkıcı ve beni daha çok ağlatıyor.

"Sana biraz daha çay getireyim mi?" Alissa bir kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor. Başımı sallıyorum, akan gözyaşlarımdan arasında konuşamıyorum.

Christopher elinde telefonla mutfığa girer, yüz ifadesi asıktır. "Arayan Anna'ydı."

Kalbim boğazıma düğümleniyor, cevabını duymak için korkudan titriyorum. "Julia iyi olacak."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Çıkardığım nefes bir hıçkırıktan patlıyor, dizlerim neredeyse beni bırakacak.

Christopher beni kollarının arasına alıyor ve çaresizce ihtiyaç duyduğum teselliye sunuyor. "Her şey yoluna girecek, Faith. Herkes güvende."

Başımı salladım. "Annabelle'e ne oluyor?"

"Jaxson'la birlikte. Anna onun onlarla eve gitmesine izin vermeyeceğini söyledi." Şaşırmadım ve onu suçladığımı da söyleyemem.

Geri adım atarak kendimi toparladım ve gözyaşlarımdan kalanını sildim. "Gidip Cade'e haber vereceğim."

"Alissa ve ben bu gece burada uyuyacağız," diyor. "Eski odamda kalacağız. Bir şeye ihtiyacınız olursa gelip beni alın."

Onun nezaketi kalbimi ısıtıyor. Uzanarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum, dönüştüğü adamı seviyorum. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bu benim ailem, Faith. Her zaman burada olacağım."

Yanağına bir öpücük kondurup Cade'i görmek için üst kata çıkmadan önce dudaklarıma en yumuşak gülümseme dokunuyor. Karnımda bir gerginlik oluşuyor, kocamı nasıl bir halde bulacağımdan korkuyorum.

Eve döndüğünden beri mesafeli ve sessiz. Gözlerinde yıllardır tanık olmadığım bir öfke var ama bu öfkenin içinde korku da var - kız kardeşini kaybettiği için her gün savaştığı bir korku - sevdiklerini kaybetme korkusu.

Yatak odamıza girdiğimde onu yatakta uzanmış, bir kolunu başının arkasına koymuş, bakışlarını

tavana dikmiş halde buluyorum. Mia onun yanına sokulmuş, o da ona sarılmış. Ruthie yatağın üzerinde uyuyor.

Mia'nın diğer yanında, kolunu kız kardeşinin ve Cade'in karnına dolamıştı.

Bu manzara ağır kalbime küçük bir sıcaklık getiriyor, ta ki Cade'in gözleri tavandan kayarak bana sabitlenene kadar. İçlerinde gömülü olan acı beni ruhuma kadar vuruyor.

İlerlemeye başlarken adımlarım sessiz. "Anna aradı," diye fısıldıyorum, "Julia iyileşecek." Acı dolu bir nefes verirken göğsü iniyor. "Doğru giden tek şey için Tanrı'ya şükürler olsun."

Yanına oturduğumda elim çenesine gidiyor, başparmağım sert dudaklarının üzerinde geziniyor. Bana geri yansıyan boşluk beni soğuk ve çaresiz hissettiriyor.

"Konuş benimle."

"Ne hakkında?"

"Nasıl hissettiğin hakkında."

Çenesi bükülür, dişleri gıcırda. "Kızgınım, Red. Gerçekten çok kızgınım."

"Bunu anlayabiliyorum. Ben de oldukça kızgınım ama aynı zamanda herkesin, özellikle de çocuklarımızın güvenliği için minnettarım."

"Evet, bir dahaki sefere kadar."

"Umarım hiçbir zaman olmaz."

"Hadi ama Red. Bu bir kısır döngü. Bu dünya çok iğrenç. Yaşadığımız onca şeye bak, hiç bitmiyor."

"Kesinlikle, yaşadığımız her şeye bak Cade ve yine de buradayız, kalplerimiz hala atıyor," diye fısıldıyorum, elim göğsüne gidiyor. "Birbirimizi seviyoruz ve bir aile yetiştiriyoruz."

Başını sallıyor, öfkesi yüz ifadesini sıkılaştırıyor. "Ya bir dahaki sefere zirveye çıkamazsak? Ya aileni korumak ve güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra yine de yeterli olmazsa? Bunu tekrar yaşayamam, Red. İkinci kez olmaz." Sesi kesiliyor, kederini gizlemeye çalışırken gözlerini tavana dikeyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, kalbim her zaman barındıracağı bu acıyı iyileştirmek için ağrıyor. "Günün sonunda yapabileceğimiz tek şey birbirimizi sevmek ve hayatlarımızı dolu dolu yaşamak. Tanrı'nın bizi buraya bir sebepten ötürü getirdiğine inanmak zorundayım. Bu inanca tutunmalıyım, ikimiz de tutunmalıyız çünkü inanç olmadan umut da olmaz." Göğsümde hıçkırıklar birikirken nefesim kesiliyor.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, dökülmemiş yaşlar yaralı kalbimi parçalıyor. Elini yanağıma götürüyor, sert ifadesi yumuşuyor. "İhtiyacım olan tüm inanç burada."

Gülümseyerek dokunuşuna doğru eğiliyorum, her gün yaptığım gibi bunu arzuluyorum. Eli boynumun arkasına takılıyor ve dudaklarımı onunkilere değdiriyor. Ben onun tüm korkularını içime çekmeye çalışırken o gözyaşlarımı öpüyor.

Sonunda yanına uzanıyorum, yatağın kalan kısmına zar zor sığıyorum. Kolunu sırtıma doluyor, başım göğsüne yaslanırken beni kendine yaklaştırıyor.

"Biz hallederiz Cade," diye fısıldıyorum, elimi gömleğinin altına sokup sıcak tenini hissediyorum. "Her şeyi atlattığımız gibi bunu da atlatabiliriz."

Başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Evet, Red. Yapabiliriz."

Böyle söylüyor ama bunun her zaman mücadele edeceğimiz bir şey olduğunu biliyorum, bizi kaybetme korkusu çok güçlü. Ama ben her gün burada olacağım, ona sarsılmaz bir sevgi ve inanç vereceğim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cooper

McKay konutu

Ön verandamda oturup sessiz karanlığa bakarken gece sıcak ve hava boğucu. Bir yudum daha almak için şişeyi dudaklarıma götürüyorum. Kehribar rengi sıvı boğazımı yakıyor ve ağrıyan göğsüme yayılıyor. Cehennemi memnuniyetle karşılıyor, hayatımın geri kalanında beni rahatsız edeceğine şüphe olmayan suçluluk duygusunu maskeleyemeye çalışıyorum.

Bu kasabayı korumak için bir yemin ettim, bir söz verdim ve bugün başarısız oldum.

"Coop?" Kayla'nın uykulu sesi mutsuzluğuma nüfuz ediyor. Dışarı çıkarken paravan kapı gıcırıyor. "Ne yapıyorsun burada? Saat sabahın üçü."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda gözlerim önümde kalıyor ama boğazımdaki tıkanıklığı aşamadığımı fark ediyorum.

Cevap vermeyince aşağı iniyor ve önümde diz çöküyor. Her parçama sahip olan mavi gözler puslu görüşümün önünde beliriyor.

"Coop," diye fısıldadı, eli çeneme gitti. "Hepimiz için korkunç bir gün oldu."

Bu çok hafif bir ifade.

"Beck hâlâ yatağımızda mı?" Sesim kendi kulaklarım için bile tanınmaz haldeyken soruyorum. "Evet, nefes alıyor ve yaşıyor, senin sayende."

Homurdanıyorum ve kristal şişeden bir yudum daha alıyorum. "Bunu kendine yapma."

"Ne yap, Kayla? Yenilgiyi kabullenmeyi mi? Bu kasaba ve çocuklarımız için her zaman yapmaya söz verdiğim tek şeyi yapamadığım gerçeğini mi kabul edeyim?"

"Sen başarısız olmadın," diye karşı çıkıyor. "O çocukların hepsi senin ve o okula giren diğer herkesin sayesinde şu anda hayattalar ve yataklarındalar."

Başımı salladım. "Bu hiç olmamalıydı. Bunu engellemeliydim. Lanet olası çatıda kimsenin görmediği lanet olası bir helikopter vardı."

"Aynen öyle. *Kimse* görmedi. Bildiğimiz kadarıyla gece yarısı da indirmiş olabilirler. Artık bunların hiçbir önemi

yok." "Önemli amına koyayım."

"Hayır, önemli değil! Önemli olan Julia'nın iyi olması ve tüm çocuklarımızın hayatta olması. Önemli olan *bu* ve odaklanmamız gereken şey de bu."

Beni ele geçiren bu amansız suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışırken dişlerimi gıcırdatarak başımı öne eğiyorum.

"Bana bak." Kayla yüzümü çerçeveleyerek gözlerimi ona çevirmeye zorluyor. "Bu dünyada yürüyen kötülüğü engelleyemezsin, bu senin suçun değil. Ama onların başkalarına zarar vermesini engelleyebilirsin ve bugün bunu yaptın. İşinde iyisin Cooper. En iyisi, tıpkı en iyi baba olduğun gibi. Ve sanırım oldukça iyi bir kocasın."

Boğazımdan sert bir kıkırdama çıkıyor.

Üzgün olduğunda bile şımarıktır.

Kollarını boynuma doluyor ve güzel yüzünü benimkine bir santim yaklaştırıyor. "Sen en iyisisin

Biliyorum ve sen her zaman bu kasabanın ve ailemizin kahramanı olacaksın. Kendinden ya da sana olan inancımızdan asla şüphe etme."

Bu inancı hak ettiğimden tam olarak emin değilim ama bu konuda konuşmayı bıraktım. Onu kendime çekerek ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum ve her zaman bana ait olan şeyi alıyorum.

Daha sonra altımdaki basamağa oturuyor ve gömleksiz göğsüme kıvrılıyor. "Bana da biraz ver." Şişeyi elimden kapıyor ve etkileyici bir yudum alıyor.

Dakikalar sonra içeri girdik ve çocuklarımızla birlikte yatağa girdik, oğluma bakarken göğsüm tekrar sıkışıyor ve bugün onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum. Teyzesini korumak için dehşetini bir kenara bırakan bir çocuk. Bana her gün polis olmak ve kötü adamları yakalamak istediğini söyleyen bir çocuk.

Ona benim demekten gurur duyuyorum ve ailemin ve bu kasabanın güvenliğini sağlamak için son nefesime kadar savaşacağım.

EPİLOG

Julia

İki hafta sonra

Hemşire Betty, "Eminim eve gidip ailenizle birlikte olmaya fazlasıyla hazırsınızdır," diyerek son çıkış formlarını da benden aldı.

"Kesinlikle öyleyim ama burada benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Elini omzuma koyarken gülümsemesi nazikti. "Bizim için zevkti, tatlım. İyi bir adamın var," diyor ve gözleri Jax'e kayıyor.

Kocama tekrar bakarken kalbimi bir sıcaklık kaplıyor. Duvara yaslanmış, sert gözleri ruhuma işliyor.

"Seviyorum. O benim en iyi arkadaşım," diyorum ona, sesim yumuşak.

İki hafta önce hayatlarımız alt üst oldu ve geri dönülmez bir şekilde değişti. Onsuz bunu atlatmamın hiçbir yolu yoktu. Bir kez olsun yanımdan ayrılmadı ve şefkatli, özenli ve zorba oldu... ama en iyi şekilde.

Annabelle'in günlerinin çoğu burada bizimle, geceleri ise Anna ve Logan'la geçiyor. Kızımızı en az benim kadar özlediğini biliyorum. Ona kaç kez gidebileceğini söylediysem de reddetti. İkimiz de evde olmaya ve hayatlarımıza devam etmeye hazırız.

Açık hastane odasının kapısının çalınması dikkatimi çekiyor. Gelenin Ryder olduğunu görünce içimdeki şaşkınlık alevleniyor. "Ryder, merhaba."

"Hey, Julia...Jaxson." Jax'in eline uzanıp onu sıktı. Hemşire

izin isteyip bizi yalnız bırakıyor.

"Siz ayrılmadan önce sizi yakaladığıma sevindim. Size veda etmek isteyen biri var." O kişinin içeri girmesi için el sallıyor ve Connor ile annesini görünce nefesim kesiliyor.

"Connor," adı fısıltıyla ağzımdan kaçıyor. Sürekli onu soruyordum ama kimse bize güvende olduğu dışında bir şey söylemiyordu.

"Merhaba Bayan Reid," diye selamlıyor beni, gergin bir şekilde ayak ayak üstüne atarak. Gözlerindeki belirsizlik ağır kalbimi sızlatıyor.

Dikkatlice yatağın kenarına biraz daha yaklaşıyorum ve ona kollarımı açıyorum. "Buraya gel."

Hiç tereddüt etmeden kucağıma geliyor, kolları ameliyat olduğum yerden yumuşak.

"Burada olmana çok sevindim. Senin için endişeleniyordum."

"O da senin için endişeleniyor," diyor annesi. "Olanlar yüzünden kendini gerçekten kötü hissediyor.

İkimiz de biliyoruz."

Onu serbest bırakarak küçük yakışıklı yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Ben iyi olacağım. Olanlar senin ya da annenin suçu değil. Kötü adamlar dışında kimsenin suçu değil. Anladın mı?"

Başını sallıyor ama ikna olmamış görünüyor.

Etrafta bir sürü suçluluk duygusu dolaşıyor ama bunu yanlış insanlar omuzluyor, özellikle de kocam. Bana her baktığında gözlerinden okunuyor. Bunun hakkında çok konuştuk ama biliyorum ki

Olanları atlatmak hepimiz için zaman alacak. "Şimdi veda etmeye geldiğiniz şey nedir?" Dudağını ısırarak Ryder'a tereddütlü bir bakış yöneltiyor.

"Connor ve annesi tanık koruma programına alındı," diye açıklıyor. "Onlara yönelik tehdidin sona erdiğinden emin olana kadar."

Onu bir daha göremeyeceğimi bilmek beni üzüyor ama bunun olacağını hissediyordum. "Sanırım nerede olduğunu bilmeme izin yok?" diye soruyorum.

Ryder başını sallar. "Özür dilerim."

"Anlıyorum." Connor'a dönüp bakıyorum, elim küçük yanağına gidiyor. "Seni özleyeceğim ama en önemli şey senin güvenliğin ve Ajan Jameson'ın sana ve annene iyi bakılmasını sağlayacağından hiç şüphem yok."

"Bana bu kadar iyi davrandığınız için teşekkürler," diyor. "Belki bir gün geri gelebilirim." "Umarım öyle olur. Bunu gerçekten çok isterim."

Bana bir kez daha sarıldıktan sonra Ryder ve annesine kapıda katılıyor.

"İkimize de bu kadar iyi davrandığınız için teşekkür ederim," diyor annesi.

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarına boğulmadan yapabildiğim en iyi gülümsemeyi sunuyorum ona. Connor'dan son bir el sallayana kadar baraj yıkılmıyor.

Jax duvarı itip yanıma oturuyor ve beni kollarının arasına alıyor. "O iyi olacak, Jules. Ryder bundan emin olacak."

"Bu şekilde saklanmak zorunda kalmalarından nefret ediyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bana sadece onun verebileceği bir rahatlık getiriyor. Yüzümü ona doğru eğiyorum. Gözyaşlarımı siliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

En sevdiğim öpücük türü.

"Buradan defolup gitmeye hazır mısınız Bayan Reid?"

Bunca zaman sonra bile bana böyle seslendiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Hazırdan da öte."

Tam o anda hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek içeri girer. "Az önce şirketinizin ayrıldığını gördüm ve bunu getireyim dedim."

Jaxson ayağa kalkarak, "Tekerlekli sandalyeye gerek yok," diyor. "Onu dışarı ben taşıyacağım."

"Aslında yavaş hareket ettiğim sürece yürüyebilirim," diyorum onlara.

Hemşire başını sallar. "Üzgünüm ama hastane politikası böyle. Tekerlekli sandalyeyle ayrılmak zorundasınız."

Ama dışarı çıktığınızda yakışıklı kocanız ayaklarınızı yerden kesebilir."

Gülümseyerek sandalyeyi yaklaştırır ama Jax sandalyenin önüne geçer.

"Karımın bu hastaneden ayrılmasının tek yolu benim kollarımda olması."

"Jax," diye başlıyorum ama konuşmama izin vermiyor, dikkati hemşirede kalıyor.

"Dinleyin, bir zamanlar bırakın onu taşımayı, onu bir daha kucağıma alma şansım olacağını bile düşünmüyordum ve şimdi kimsenin bu ayrıcalığı elimden almasına izin vermeyeceğim. Politika olsun ya da olmasın."

Sesindeki keder kalbimi sızlatıyor. Bu bana yıllar önce Wyatt yüzünden birbirimizi sonsuza dek kaybettiğimizi düşündüğümüz zamanı hatırlatıyor. Ondan sonra iyileşmek çok uzun sürdü ve korkarım bu daha da uzun sürecek.

"Bak ne diyeceğim," diyor Hemşire Betty. "Bu tekerlekli sandalyeyi sizin için burada bırakacağım. Kullanmamayı tercih edersen haberim olmayacak çünkü ben molaya gidiyorum." Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İkiniz için de en iyisini diliyorum."

Çıkıp gitmeden önce ona tekrar teşekkür etme fırsatını zar zor buluyorum. Jax bana döndü.

En azından biraz özür diledi, ama bunu beklemiyordum.

"Pekala," diyorum kollarımı kaldırarak. "Beni gün batımına mı sürükleyeceksin?" Eğilip beni kollarının arasına alıyor. "Evet ve asla bırakmamayı planlıyorum."

Gülümseyerek çenesine bir öpücük konduruyorum ve başımı omzuna yaslayarak onun olmanın nasıl bir his olduğunun tadını çıkarıyorum.

Dışarıda yürürken öğleden sonra güneşi tenimde cennet gibi hissediyorum. Beni kamyonetine bindirirken çok dikkatli ve eve dönerken daha da dikkatli, her çukurdan ve tümsekten kaçınıyor.

Bana verdikleri ilaçlar sayesinde ağrım çok az. Tek dezavantajı uykumu getirmesi, ancak şu anda nihayet evde olmak ve kızımıza kavuşmak için heyecandan başka bir şey hissedemeyecek kadar hevesliyim.

Evimizin önüne geldiğimiz anda, Annabelle tatlı yüzünde güzel bir gülümsemeyle ön kapıdan dışarı fırlıyor.

"Anne, baba!"

Jaxson hızla kamyondan iniyor ve onu kollarına alıyor. Onu bana doğru taşımadan önce bir an paylaşıyorlar, yolcu kapım zaten açık ve bekliyor.

Annabelle'in bana sarılabileceği kadar yakınımına eğildi.

"Merhaba tatlı kızım," diye selamlıyorum onu, kollarını boynumda hissettiğimde boğazımda şiddetli bir ağrı oluşuyor. Onları daha dün gece hissetmiş olmam önemli değil, bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir zamanda değil.

"Sonunda eve döndüğün için çok mutluyum anne," diye fısıldıyor. "Ben de."

Arkasına yaslanıp bana gülümsüyor. "Büyükannen içeride. Sana bir sürprizimiz var." "Öyle mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Gel ve gör."

Jaxson onu tekrar ayağa kaldırır. "Sen önden git. Biz hemen arkanda olacağız."

Verandanın basamaklarını hızla çıkarken, Jax beni tekrar kollarına alıyor. Bir fark yaratmayacağını bildiğim için reddetme zahmetine girmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yürüyebilecek durumda olsam bile, kocamın kollarını her zaman tercih ederim.

Merdivenleri tırmanırken kapının arkasında bir sürü hareket ve sessizlik oluyor. İçeri girdiğimizde konfetiler üzerimize atılıyor.

"Sürpriz!"

Ön giriş kapım en sevdiğimiz insanlarla dolu. Aynı toprakları paylaştığımız ailemizden Anna, Logan ve büyükanneme kadar. Çocuklar ellerinde eve hoş geldin tabelaları ve balonlarla, küçük yüzlerini aydınlatan heyecanlı gülümsemelerle. Kalbim sevgiyle kabarıyor.

"Ne hoş bir karşılama bu böyle."

"Sevdin mi anne?" Annabelle soruyor.

"Sevmekten de öte. Teşekkür ederim."

Büyükannem yanağıma bir öpücük kondurmak için yaklaşınca Jaxson eğilmek zorunda kaldı. "Sonunda eve döndüğüne sevindim, tatlım." Yıpranmış elleri yüzümü çevreliyor, bana her zaman sevgi ve rahatlık vermiş olan elleri.

"Sağ ol, büyükanne. Ben de."

"İçeri gelin, öğle yemeği mutfakta," diye anons ediyor Grace, yolu göstererek.

Mutfağımdaki ada bir orduyu doyuracak kadar yiyeceklerle dolu. Sandviçlerden meyve ve sebzelere kadar

tepsiler, salatalar ve tabii ki turtalar.

"Vay canına, gerçekten kendinizi aşmışsınız. Harika görünüyor."

"Teşekkürler, bütün sabah köle gibi çalıştım," diyor Sawyer.

Bu gülünç yalan hepimizi kahkahalara boğuyor.

"Örneklenmiş demek daha doğru olur," diye

homurdanarak karşılık veriyor Grace.

Jax beni bir sandalyenin etrafına balonların sarıldığı masanın başına bırakıyor. Geri adım attığı anda Annabelle, Mia ve Hope etrafımda toplanıyor.

Mia bana bir hediye çantası uzatarak, "Sana birkaç hediye hazırladık," diyor. "Siz kızlar çok tatlısınız. Bunu yapmanıza gerek yoktu."

"İstedik ve çok eğlenceliydi," diyor Hope.

Merakla elimi uzatıyorum ve elle boyanmış güzel bir seramik kutu çıkarıyorum. "Bu benden," diyor Annabelle. "Bu bir mücevher kutusu."

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Alissa bizi yeni çömlekçiye götürdü. Çok eğlenceliydi anne. Bir ara tekrar gitmeliyiz."

"Kesinlikle gideceğiz."

Çantaya uzanıp seramik bir turta çıkarıyorum. Bakışlarım Hope'a kayıyor, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bunu senin yaptığını tahmin ediyorum."

Gururla başını sallıyor. "Ben ona Melek Turtası diyorum. Çünkü ihtiyacımız olduğunda sen bizim meleğimizdin."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken duygular boğazımı yakıyor. Bilmiyorlar ki, hepsi benim meleklerimdi. Onlar olmasaydı, olmam gerektiği kadar güçlü ve sakin olamazdım.

"Teşekkür ederim tatlı Hope," diyorum parmağımı küçük yanağında gezdirerek. "Bir şey değil."

"Şimdi benimkini aç," diyor Mia heyecanla.

Burnumu çekerek kendimi toparlıyorum ve at nalı olduğunu görmek için son seramik tabloyu çıkarıyorum. Birbirine karışan renkler kalbimi sevgiyle kabartıyor.

"Bu çok güzel, Mia."

"İyi şans için" diyor.

"Çok teşekkür ederim kızlar. Bunları sonsuza dek saklayacağım."

Küçük kolları bana dolanmış bir grup kucaklaşmasını paylaşıyoruz. Parker ve Beckett, kır çiçekleriyle dolu büyük bir cam vazo taşıyarak yanımıza geliyorlar.

"Sana bunları aldık," diyor Beckett, onları önümdeki masaya koyarken. "Çok güzeller."

"Hatta onları seçtiler bile," diye ekliyor Kayla.

"İşte kart." Parker bana bir zarf uzatıyor, hevesi beni alarma geçiriyor.

Gözlerim Grace'e kayıyor ve o da bana hafifçe başını sallıyor. Açarken kendimi destekliyorum ama yine de sıçrayan plastik bir kurbağa dışarı fırladığında irkiliyorum.

Parker kahkahadan iki katına çıkıyor, Beck de onunla birlikte kıkırdıyor.

"Çocuklar!" En iyi azarlayıcı sesimi kullanmaya çalışıyorum ama sonunda onlarla birlikte gülüyorum. "Sizi iyi kandırdık, değil mi?"

Parker diyor ki.

"Yaptın. Bunun için kocaman bir kucaklamayı hak ediyorum."

Hiç tereddüt etmiyorlar. Kollarıyla beni sıkıca kucaklıyorlar ve hatta Parker yanağıma bir öpücük konduruyor. "Döndüğüne sevindik Julia Teyze," diyor Beckett. Sesinde o anki eğlence artık yok.

"Teşekkür ederim. İkiniz de çok cesur çocuklarsınız." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama hepimizin unutmak istediği korkunç bir anıyla bu güzel anı mahvetmek istemiyorum.

"Pekâlâ, Julia Teyze'ye öğle yemeği getirelim" diyor Kayla. "Bütün çocuklar güverteye çıksın, tabaklarınız orada. Çocuklar derken büyükleri de kastediyorum" diye ekliyor, tüm erkeklere bakarak. Büyükanne kıkırdayarak, "Ben bakarım," der ve onları veranda kapısından dışarı kadar takip eder. Kızlar bana bir tabak yemek getirdikten sonra kendilerine de birer tabak hazırlayıp masada bana katıldılar. "Siz kızlar harikasınız. Bunu yaptığınız için teşekkürler."

Grace, "Dondurucunuzda güveçler ve turtalar da var," diyor. "Hâlâ iyileşmeye çalışırken akşam yemeği için endişelenmenizi istemedik."

Sadakatleri ve dostlukları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. "Teşekkürler. Bu son derece yardımcı olacak.

Hâlâ etrafta dolaşmakta zorlanıyorum."

"Doktor yüzde yüz iyileşmene ne kadar kaldığını söyledi mi?" Anna soruyor.

"Yaklaşık altı hafta diyor ama göreceğiz. Her gün daha iyiyim."

En azından bedenim için, kalbimdeki ağırlığın iyileşmesi çok daha uzun sürecek.

Bakışlarım Annabelle'in Jax'in kucağında oturup öğle yemeğini yediği güverteye kayıyor. "Nasıl uyuyor?" Anna'ya dönerek soruyorum. Onun ve Logan'ın kızıma gösterdiği sevginin karşılığını asla ödeyemeyeceğim.

"İlk haftadan daha iyi. Hâlâ dönüp duruyor. Sanırım siz evde olduğunuza göre artık daha iyi olacak."

"Mia hâlâ bizimle yatıyor," diye itiraf ediyor Faith, üzüntüsü göğsümdekini yansıtıyor. Yüzüne silah doğrultan o korkunç adamın anısı beni yeniden paniğe sürüklüyor.

"Hope Sawyer'ın yanından ayrılmıyor," diye paylaşıyor Grace, sesi duygusallıktan titreyerek. "Benimle fırına gitmek yerine onunla spor salonuna bile gidiyor ve gece terörleri korkunç. Her gece en az bir kez çılgılık atarak uyanıyor."

"Ya Parker?" Ben soruyorum.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını peçetesiyle siliyor. "Şakalarının arkasına saklanmaya çalışıyor ama endişesini hissediyorum. Daha dikkatli ve bir yerlere gitme konusunda kararsız. Sawyer'dan ona nasıl ateş edileceğini öğretmesini bile istedi."

"Beckett da öyle," diyor Kayla. "Ayrıca odasında Parker'a giden bir telsiz buldum. Bana bunun kötü adamlar geri dönerse hazırlıklı olabilmeleri için olduğunu söyledi."

Sesindeki acı beni onun eline uzanmaya zorluyor. "Bunu atlatacağız. Hepimiz atlatacağız, sadece zaman alacak."

"Aslında hepinize anlatmak istediğim bir fikrim var," diyor Anna ve dikkatimizi kendisine çekiyor. "Merkezde tüm çocuklar için bir grup danışmanlığı seansı düzenlesem ne düşünürsünüz? Finansman sağlayabilir ve haftada birkaç ders verebilirim. Bu şekilde etkilenen tüm ailelere bunu sunabiliriz. Gazilerimle PTSD konusunda ilgilenen harika bir psikologum var. Tabii ki ben de katılacağım, çünkü çocuk psikolojisi benim uzmanlık alanım."

"Bence bu harika bir fikir," diyorum içimden.

"Ben de," diye onaylıyor Faith.

Grace ve Kayla başlarını sallarlar.

"Güzel. O zaman ayrıntıları halledeyim ve mümkün olan en kısa sürede başlayalım. Okulu ne zaman açmayı planladıkları hakkında bir bilgi var mı?"

"Yapacaklarından emin değilim," diyorum, "okul yılının bitmesine sadece birkaç hafta kalmışken olmaz. Ayrıca,

Son duyduğuma göre hâlâ bir müdür bulmaya çalışıyorlarmış."

"Zaten çok erken," diyor Kayla. "Onlar da ben de geri dönmeye hazır değiliz."

Hiçbirimizin bu adımı atmaya hazır olmayacağından korkuyorum, ancak bunu yapmamız gereken zamanın geleceğini biliyorum.

Hayatımıza devam edebilmek için bunu yapmak zorundayız.

Öğle yemeğimizin sonuna yaklaşırken esnememi bastırmaya çalışıyorum ama ağrı kesici ilaçlar sonunda beni yakaladı.

Birkaç saniye içinde Jax yanıma geldi ve beni kollarına aldı. "Yatma vakti."

"Bir süre daha iyiyim, Jax," diye onu temin ediyorum, kaba olmak ve misafirlerimi bırakmak istemiyorum. "Sen git." Faith başını salladı. "Temizlenip çıkacağız."

"Emin misin?"

"Evet, şimdi gidin," diye emrediyor Kayla, el sallayarak bizi uzaklaştırırken. "İşler çığırından çıkmadan önce Hulk'un sizi buradan çıkarmasına izin verin."

Jaxson pek eğlenmezken biz kızlar kıkırdıyoruz.

Kayla onun bakışları karşısında omuz silkiyor. "Üzgünüm Hulk, karşıma bir fırsat çıktı ve bunu kaçıramazdım." Jaxson özür karşısında homurdanır ve mutfaktan çıkmaya başlar.

Omzunun üzerinden arkadaşlarıma el sallıyorum. "Tekrar teşekkürler hanımlar. Çocuklara onları sevdiğimi söyleyin."

"Emin olabilirsiniz. Yarın seni kontrol etmek için geri geleceğiz," diye bağırıyor Grace, sesi odanın dışına taşıyor.

Kocamın hızını kesmek mümkün değil, o bir görev adamı. Kollarımı boynuna dolayarak ona gülümsüyorum. "Dinlenmem gerektiğini nereden bildin? Beni mi izliyordun?" Alay ediyorum.

"Seni her zaman izliyorum, Julia."

Kalbim göğsümde yuvarlanıyor, tatlı sözler ruhumu ısıtıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, gözlerim ağırlaşıyor.

Beni yatırıyor ve yatağımızın ucundaki battaniyeyle üzerimi örtüyor. Gitmeden önce öpücüğümü almak için bekliyorum ama o arkama geçerek beni şaşırtıyor, vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor.

İnleyerek ona sarıldım ve sert vücudunun sıcaklığının tadını çıkardım.

"Sana bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor, dudakları boğazımın dibine bastırıyor.

"Çok uzun," diye katılıyorum.

Hastane yatağı ikimiz için de yeterince büyük değildi. Jax korkunç bir karyolada uyumak zorunda kaldı. Bundan nefret ettim ama o bana çok daha kötü yerlerde uyduğunu hatırlattı ve bana iyi olacağına dair güvence verdi. Şu andan itibaren uyurken onu yanımda hissedeceğim için mutluyum. Onun kolları her zaman benim sığınağım olmuştur.

Hafif bir pıt pıt sesi odamıza giriyor. Gülümsüyorum, küçük ayakların kime ait olduğunu zaten biliyorum.

Jaxson başını çevirip omzunun üzerinden bakıyor. "Yukarı gel, bebeğim."

Annabelle mutlu bir şekilde yanıma sokuluyor ve tatlı yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede olacak şekilde yaklaşıyor. Gözlerinin altında, son birkaç haftanın onun için ne kadar zor geçtiğini kanıtlayan koyu halkalar var.

"Anna ve Logan'la kalmak nasıldı?" Yüzündeki bir tutam saçı tarayarak soruyorum. Omuz

silkiyor. "İyiydi. Beni bir sürü eğlenceli şey için dışarı çıkardılar ama yine sadece biz olduğumuz için mutluyum.

Ailemizi özledim."

"Ben de özledim," diye fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Her şey daha iyi olacak Annabelle," diye güvence veriyor Jaxson ona. "Söz veriyorum hiçbir şey canını yakmayacak

ailemizi yeniden kuracağız." Sesinde bir inançtan fazlası var, bir tehdit ve bir söz var.

"Biliyorum baba, çünkü sen benim kahramanımsın."

Kalbim eriyip kocaman bir su birikintisine dönüştü.

Jaxson üzerime uzanıyor, parmakları onun küçük yüzünün kenarında dans ediyor. "Ve benimkini," diyorum, bunu ekleme ihtiyacı hissederek.

Omzuma bir öpücük bırakıyor, dudakları kelimelerin sunabileceğinden çok daha fazlasını sunuyor.

Annabelle daha da sokuluyor, yorgunluk ona ağır geliyor. Jaxson'ın güçlü kolu ikimizin de etrafını sararak bize huzur ve güven getiriyor.

Uyku beni ele geçirmeye çalışıyor ama ben onunla savaşıyorum, bu anın tadını sonsuza dek çıkarmak istiyorum. Kalp atışlarını ve beni çevreleyen sevgilerini özümsemek için.

Buna sahip olduğumuz sürece -birbirimize sahip olduğumuz sürece- her şeye sahibiz. Hiçbir şey ya da hiç kimse bu kadar değerli bir şeyi lekeleyemez çünkü en yıkıcı zamanlarda bile sevgi her zaman nefreti kovacaktır.

*

Jaxson

Bir ses beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerim hızla açılıyor ve Julia ile Annabelle'in yanımda uyuduğu karanlık odaya bakıyorum. Telefonumun titrediğini fark edene kadar saniyeler geçiyor.

Saatin üzerindeki kırmızı rakamlar zamanla birlikte parlıyor ve gecenin bir yarısı olduğunu gösteriyor. Cep telefonuma uzanıp ekrana bakıyorum ve bir uzak mesafe numarasının görüntülendiğini görüyorum.

Vücudum beklentiyle geriliyor, beklediğim telefonun gelmesini umuyorum. Ailemi uyandırmamaya çalışarak dikkatlice yataktan kalkıyorum.

Ofisime girerken adımlarım sessizdi. "Evet?" Sesimi alçaltarak cevap veriyorum.

"Halledildi."

Gözlerim kapanıyor, intikam kanayan ruhuma sızıyor. "Hepsini aldığına emin misin?"

"Bana güvenin, kardeşlerim ve ben yarım iş bırakmayız. İstediklerinizin her biri sonlandırıldı."

Yani kadın ya da çocuk yok.

"Güzel. Tekrar teşekkür ederim. Bunu kendim de yapabilirdim ama ailemi bırakamam."

"Bunun için endişelenmeyin. Babamıza yaptığınız iyiliğe karşılık verebildiğimiz için mutluyum.

Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

"Sana da."

Görüşmeyi sonlandırıp hem Sawyer'a hem de Cade'e bir mesaj gönderiyorum: *Az önce Justice Creed'den haber aldım. İş tamamlanmış.*

Bir tür pişmanlık duymayı bekliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Yaptıklarının, neredeyse benden aldıklarının bedelini ödemeyi hak ettiler. Söz konusu ailem olduğunda, onları güvende tutmak ve öyle kalmalarını sağlamak için her şeyi yaparım.

Telefonum saniyeler sonra tekrar çaldığında şaşırdım.

Sawyer: Thatcher'ın bizim için geleceğini biliyordum. O orospu çocukları cehennemde çürüsün.

Cade cevap vermiyor ama vermesini de beklemiyordum. Telefonumu cebime koyup ofisimden

çıktım ve

Yatak odama döndüğümde Julia'yı uyanmış buldum. "Jax?" diye fısıldadı.

"Özür dilerim, bebeğim. Seni uyandırmak istememiştim." "Bu saatte telefonda kim vardı?" "Endişelenmene gerek yok."

Neyse ki bu cevabı kabul edecek kadar bana güveniyor. "Buraya gel," diyor, karanlıkta bana doğru uzanarak.

Elini tutarak yanına tırmanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "İyi misin?" diye soruyor, yüzümün yan tarafına dokunmak için uzanıyor.

"Şimdi öyleyim."

Güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söyledim mi?"

Bana bu sözleri söylediğinde her zaman olduğu gibi içimde bir değişim oluyor. Eskiden duyduğumda beni dehşete düşüren bu sözleri şimdi tek korkum bir daha asla duymamak.

"Sanırım bir ya da iki kez oldu."

Yumuşak kıkırdaması havada süzülüyor. "Güzel, çünkü seviyorum. On yedi yaşımdan beri seviyorum ve seni sonsuza kadar seveceğim."

"Ben de seni seviyorum, Jules. Her zaman ve sonsuza dek."

Dudaklarını göğsümdeki derin, sivri yara izlerinden birine bastırıyor ve onu zamanın iyileştirdiğinden ve iyileştirebileceğinden daha fazla iyileştiriyor.

O gece nihayet adaletin yerini bulduğunu bilerek rahat bir uyku çekebildim. Benim olanı almaya çalışan herkes şimdi cehennemde sonsuza dek yanıyor ve ailemle tekrar uğraşacak kadar aptal olan herkes onlara katılacak.

Son nefesime kadar, benim olanı koruyacağım.

Son

Daha fazlası için lütfen web siteme göz atın www.authorkellynn.com

Teşekkür

Çıktığım bu güzel yolculukta beni seven ve destekleyen çok sayıda harika insana sahip olduğum için şanslıyım. Çoğu en başından beri benimle birlikte oldu. Arkamı kolladılar, bana inandılar ve zor zamanlarda pes etmeme izin vermediler.

Ailem, güzel editörüm, betalarım, arkadaşlarım, yazar gruplarım, blog yazarları ve dünyanın dört bir yanındaki okuyucularla birlikte bunun bir parçası olan herkese. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim. Her birinizi seviyor ve değer veriyorum.

Yazar Biyografisi

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. İki kız ve bir erkek kardeşten oluşan dört çocuklu bir ailede büyümüş. Annesi sokaktaki herkes için ev yapımı yiyecekler pişiren bir kadın, babası ise RCMP'de çalışan saygın bir adamdı. O zamandan beri emekli ve şimdi ceza adaleti sistemi için çalışıyor. Bu, K.C.'ye kahramanlarımızın denemeleri ve zaferleri hakkında romantik gerilim yazması için ilham veren şeylerden biri.

K.C. lise aşkıyla evlendi ve kendi büyük ailelerini kurdular - iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz oğlan. Hâlâ aynı küçük kasabada yaşıyorlar ama K.C.'nin kalbi her zaman herkesin "hepiniz" dediği ve kahvaltıda bisküvi ve sos yediği güneşe özlem duydu.

Aşk kitaplarına olan sevgisi K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini verdi. İşte o zaman güzel bir dünyanın kapıları açıldı ve yapması gereken şeyi buldu... yazmak.

K.C. güzel ailesiyle vakit geçirmedeği zamanlarda yazı mağarasında bulunabilir, karakterlerinin ve onların hikayelerinin muhteşem zihinlerinde yaşayabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.